DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

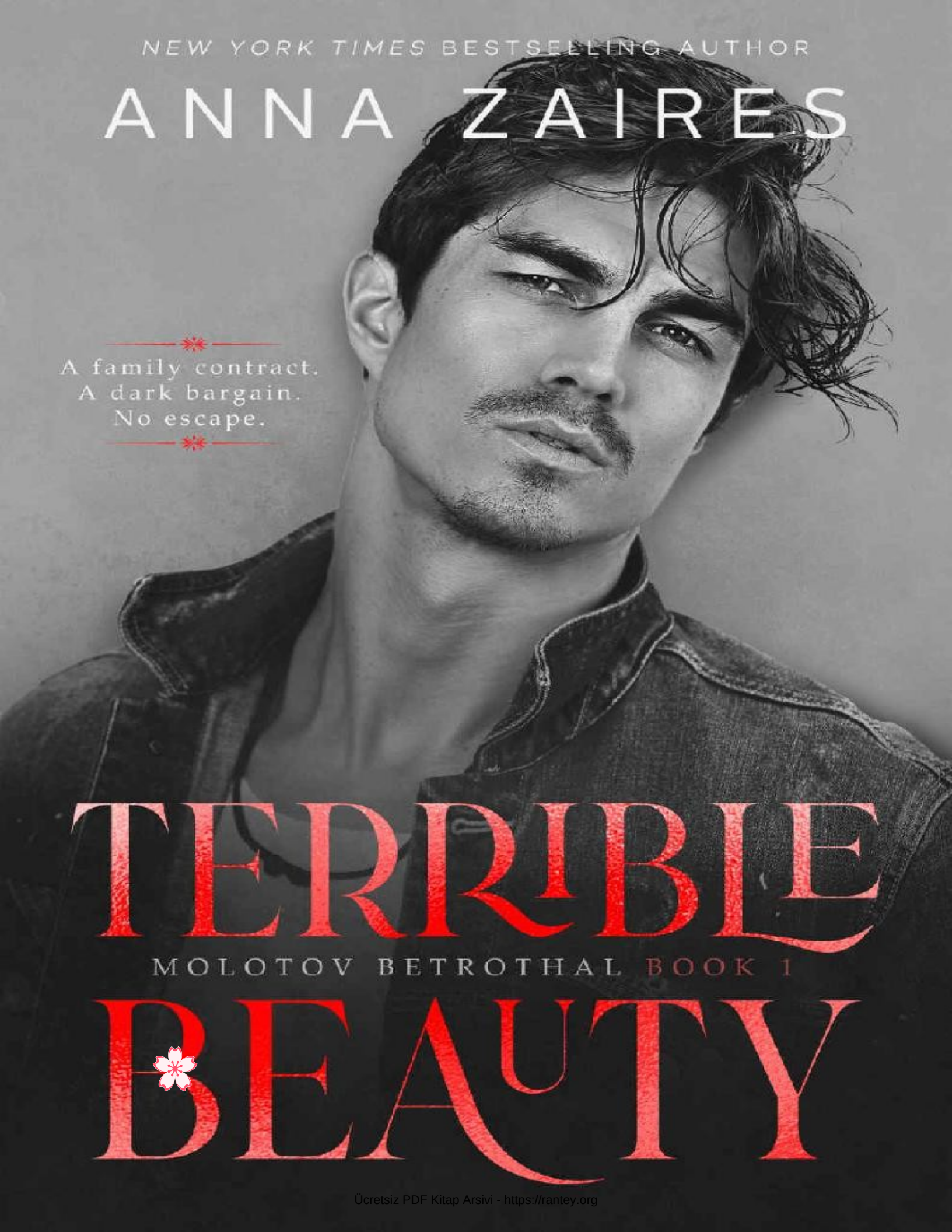

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Korkunç Güzellik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Molotov Nişanı: Kitap 1

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Anna Zaires

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29

Anna Zaires'in Tormentor Mine kitabından alıntı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Misha Bell'in Sextuplet and the City kitabından alıntı
Yazar Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2022 Anna Zaires ve Dima Zales
www.annazaires.com

Tüm hakları saklıdır.

İnceleme amaçlı kullanım dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

Mozaika LLC'nin bir imtiyazı olan Mozaika Publications tarafından yayınlanmıştır. www.mozaikallc.com

Kapak tasarımı: Alex McLaughlin

Fotoğraflar: Regina Wamba www.reginawamba.com

e-ISBN: 978-1-63142-743-5
ISBN: 978-1-63142-744-2

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 1

Günümüz, Yer Bilinmiyor

Soğuk dudaklar zonklayan alnımı okşuyor, beraberinde çam, okyanus ve deri kokusu getiriyor. "Şşş... Sorun yok. Sen iyisin. Sadece baş ağrını hafifletmek ve bunu kolaylaştırmak için sana bir şey verdim."

Erkek sesi derin ve karanlık, garip bir şekilde tanıdık geliyor. Sözler Rusça söyleniyor. Bulanık zihnim odaklanmakta zorlanıyor. Neden Rusça? Amerika'dayım, değil mi? Bu sesi nereden tanıyorum? Bu kokuyu?

Ağır göz kapaklarımı açmaya çalışıyorum ama açılmıyorlar. Elimi kaldırmaya çalıştığımda da aynı şey oluyor. Her şey inanılmaz derecede ağır geliyor, sanki kemiklerim metalden, etim betondan yapılmış gibi. Başım bir tarafa eğiliyor, boyun kaslarım ağırlığını taşıyamıyor. Sanki yeni doğmuş bir bebek gibiyim. Konuşmaya çalışıyorum, ama boğazımdan tutarsız bir ses çıkıyor, kulaklarımın artık ayırt edebildiği uzak bir uğultuyla karışıyor.

Belki de ben bir yenidoğanım. Bu, neden bu kadar gülünç bir şekilde çaresiz olduğumu ve hiçbir şeyi anlayamadığımı açıklıyor.

"Buraya uzan." Güçlü eller beni yumuşak, düz bir yüzeye yönlendiriyor. Yani, vücudumun çoğunu. Kafam yüksek ve sert, ama rahat bir şeyin üzerine geliyor. Yastık değil, bunun için çok sert, ama taş da değil. Nesne çok esnek değil, ama biraz esnek. Garip bir şekilde de sıcak.

Nesne hafifçe kayıyor ve zihnimin sisli derinliklerinden gizemin cevabı ortaya çıkıyor. *Bir kucak.* Kafam birinin kucağında yatıyor. Ağrıyan kafatasımın altındaki çelik gibi, kalın kaslı uyluklara bakılırsa, bir erkek.

Nabzım hızlanıyor. Düşüncelerim yavaş ve karışık olsa da, bunun benim için normal olmadığını biliyorum. Kucağa yatmam, erkeklerle de yatmam. En azından yirmi beş yıllık hayatımda hiç yatmadım.

Yirmi beş. Bu bilgi kırıntısına tutunuyorum. Ben yirmi beş yaşındayım, yeni doğmuş bir bebek değilim. Cesaretlenerek, karışık iplikleri daha fazla tarıyorum, olanlara bir cevap arıyorum, ama cevap benden kaçıyor, anılar yavaşça geliyor, tabii geliyorsa.

Karanlık. Ateş. Beni almaya gelen bir kabus iblisi.

Bu bir anı mı yoksa bir filmde gördüğüm bir şey mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Boynuma derin bir şekilde batmış bir iğne. Vücuduma yayılan hoş olmayan bir halsizlik.

Sonuncusu gerçek gibi geliyor. Zihnim çalışmıyor olabilir, ama bedenim gerçeği biliyor. Tehdidi hissediyor. Adrenalin damarlarıma dolarken kalp atışlarım hızlanıyor. Evet. Evet, işte bu. Yapabilirim. Artan terörden doğan güçle, kurşun gibi ağır göz kapaklarımı zorla açıyorum ve bizi çevreleyen geceden daha karanlık bir çift göze bakıyorum. Gözler, rüyalarımı ve kabuslarımı süsleyen acımasızca yakışıklı bir yüze ait.

"Karşı koyma, Alinyonok," diye mırıldanıyor Alexei Leonov. Koyu sesi hem umut hem de tehdit içeriyor. Parmaklarını nazikçe saçlarımın arasına geçirip, kafatasımdaki zonklayan gerginliği masajla gideriyor. "Sadece işini zorlaştırırsın."

Nasırlı parmakları uzun saçlarımın dolaşıklarına takılır ve parmaklarını çekip avucunu çenemin etrafına kıvırır. Büyük elleri vardır, tehlikeli elleri. Sadece bugün bile düzinelerce insanı öldüren eller. Bu bilgi, içimdeki gerginliğin bir kısmı çözülse de midemi bulandırır. On uzun yıl boyunca bu anı korkuyla bekledim ve sonunda geldi.

O burada.

Benim için geldi.

"Ağlama," diyor müstakbel kocam yumuşak bir sesle, başparmağının sert kenarıyla yüzümdeki ıslaklığı silerek. "Bu bir işe yaramaz. Bunu biliyorsun."

Evet, biliyorum. Artık hiçbir şey ve hiç kimse bana yardım edemez. O uzak gürültüyü tanıyorum. Uçak motorunun sesi. Havadayız.

Gözlerimi kapatıyorum ve bulanık karanlığın beni almasına izin veriyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 2

11 Yıl 3 Ay Önce, Moskova

Yatak odamın kapısı hafifçe çalındı. "Alina, orada mısın? Hadi, ders zamanı."

Evet, siktir et. Wii'de oynadığım oyunu duraklatıp iPod'umun sesini yükseltiyorum, ta ki Lil' Jon & The East Side Boyz'un "Get Low" şarkısı kulaklarımda çınlayana kadar, böylece öğretmenimin sinir bozucu sesini bastırıyorum.

Televizyonun sesini kapatıp oyuna devam ediyorum ve sürekli gelen kapı çalma seslerini görmezden gelerek Mario'yu yol boyunca yönlendiriyorum. Son üç yıldır New Hampshire'daki bir yatılı okulda okuduğum halde neden bütün yaz boyunca İngilizce dersleri almam gerektiğini bilmiyorum. Şu anda İngilizcem Amerikalı sınıf arkadaşlarımınki kadar iyi, Rus aksanım da yok. Elbette, imla ve gramerim daha iyi olabilir, ama daha dokuzuncu sınıfa geçiyorum. Eninde sonunda tüm o aptal kuralları öğrenirim.

Kapı çalma sesi kesildi ve ben rahat bir nefes aldım. Şansım varsa, Dan — Tanrım, bu ismi nefret ediyorum — bize ayrılan bir saat boyunca, Moskova'daki iki katlı penthouse'umuzun her köşesini ve her yerini arayarak beni bulmaya çalışacak ve sonra da pes edecektir. Babama da şikayet edebilir, ama neyse. Dan'in bana her zaman *öyle bakmasından*se, babamın bana bağırmasını tercih ederim.

O bakışı hatırlayınca titriyorum. Göğüslerim büyüdüğünden beri erkeklerin yüzlerinde sürekli o bakışı görüyorum. Büyük falan değiller — sınıfımdaki bazı kızlar şimdiden D beden veya üstü — ama erkekler umursamıyor gibi görünüyor. Yetişkin erkekler de umursamıyor, özellikle annem bana makyaj yaptırdığı zaman. Hazır laf açılmışken...

Kapım yine çalındı, bu seferki çok daha ısrarcıydı. Kulaklıklarımda çalan müziğin sesini bile geçecek kadar belirgin bir ritim vardı. İsteksizce oyunu duraklattım ve iPod'umun sesini kısdım. "Evet?"

"Alinochka, benim. Giyindin mi, hazır mısın?"

Of, beni unutur umuyordum. Kulaklıklarımı çıkarıp televizyonu kapatıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bir saniye anne!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunu görmezden gelerek kapıyı itip odama girdi.
Anında gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne giyiyorsun?"

Yakalandım. Mümkün olduğunca kayıtsız bir şekilde eşofman altıma ve bol tişörtüme bakıyorum. "Kıyafet."

Gözlerini kısar. "Bana akıllı davranma. Ne sorduğumu biliyorsun."

"Peki." Sinirli bir şekilde iç çekerim. "Bana bir dakika ver."

“Otuz saniyen var,” derken ben dolabıma koşar ve onun uygun bulacağı ilk elbiseyi giyerim — rahatsız olduğu kadar parlak olan kırmızı bir gece elbisesi.

Babamın misafirleri geldiğinde neden bu saçmalığı giymek zorunda olduğumu bilmiyorum, ama annem ısrar ediyor. En iyi halimizi göstermemiz gerektiği gibi bir şey. Ama bu elbiseyle, daha çok en iyi göğüslerimi gösteriyorum. Cidden, geçen haftadan beri büyüdüler mi? Yüzümü buruşturarak, korsenin içine göğüslerimi daha derine itmeye çalışıyorum, ama içinden çıkan push-up sütyen işini çok iyi yapıyor.

"Ne yapıyorsun? Kes şunu. Öyle görünmesi gerekiyor," diyor annem, dolaba girip ellerimi çekerek. "Şimdi ayakkabılarını giy, sonra saçını ve makyajını yapalım."

Beni şimdi vurun. Elbiseye uyan bir çift yüksek topuklu platform ayakkabı giydim ve onun beni aynaya götürmesine izin verdim. Orada, saçımı kökünden sökmeye kararlı birinin hızı ve coşkusuyla uzun saçımı taramaya başladı.

"Ah!" Fırça özellikle sert bir düğüme takıldığında yüzümü buruşturuyorum, ama o yine beni görmezden geliyor. Sanırım bunu son dakikaya bıraktığım için başıma gelen bu.

Sonunda saçlarım pürüzsüz ve düz oldu. Keşke at kuyruğu yapabilsem, ama annem saçlarımın sırtımda jet siyahı bir perde gibi sarkmasını seviyor. Bu rengi pek sevmiyorum ve bir gün saçlarıma biraz renk katmama izin verileceğini hayal ediyorum. Umarım gelecek yıl olur.

Sırada makyaj var. Somurtarak, solgun yüzümün allıkla aydınlatılmasını, dudaklarımın parlak kırmızı bir dudak şekline dönüşmesini ve yeşil gözlerimin kedi gibi eğimini, ustaca uygulanan eyeliner ve maskara ile vurgulanmasını izliyorum. Geriye kalan tek kusur, annemin "ayırt edici" görünmemi sağlayan ön dişlerim arasındaki küçük boşluk olan gülümsemem.

"İşte, çok daha iyi," diyor memnuniyetle işini bitirince ve ben yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aynada bana bakan kız, bir yabancıdan çok, sevmediğim biri gibi. Parlak, sahte ve *yetişkin.* Ortalamanın üzerinde boyum ve yeni ortaya çıkan kıvrımlarıma yapışan elbisemle, en az on yedi, belki de on sekiz yaşında görünüyorum. Dan beni böyle görürse, ağzındaki salyayı yutamayacak. Babamın misafirleri de öyle, onu sevdiği, bana yağcı iltifatlar eden yaşlı adamlar.

Bundan nefret ediyorum. Anne ve babamın ödüllü bir midilli gibi sergilediği bu parlak, güzel nesne olmaktan nefret ediyorum. Eğer benim istediğim gibi olsaydı, eşofman ve tişörtlerimle yaşar, *Mario* ve *Zelda* oynar ve bütün gün Kanye dinlerdim. Ama Molotov'ların hayatı böyle değil. Biz en iyilerin en iyisiyiz, ya da en azından çorba tenceresinde yüzen yağ köpüğü. Annemin deyimiyle yüksek sosyete, ya da benim deyimimle mafya hiyerarşisinin tepesindeyiz.

Babam Vladimir Molotov, pis zengin. Rusya'da ancak pek de hoş olmayan yollarla ulaşılabilecek türden bir zenginlik. Annem, onun nasıl bir adam olduğunu, ağabeylerimi nasıl yetiştirdiğini bilmediğimi sanıyor, ama ben biliyorum. Hayatım boyunca annemle babamın kavgalarını kulak misafiri olarak dinledim. Son yıllarda kavgalar daha da kötüleşti, ama ben bunu düşünmemeye çalışıyorum.

"Seni manken yapmalıyız," diyor annem, geri adım atıp beni onaylayarak incelerken, bu sefer yüzümü buruşturuyorum.

Umarım sadece laf olsun diye söylemiştir, ama annemi tanıyorsam, çoktan fotoğraflarımı bir ajansa göndermiştir.

"Bugün kimler geliyor?" diye soruyorum, belki henüz fotoğrafları göndermedi diye. Belki dikkatini dağıtırsam, bu berbat fikri tamamen unutur. "Babamın iş ortakları mı?"

"Evet, ve..."

"Vera!" Babamın derin sesi aşağıdan yankılanıyor. "Neredesin? Gelmişler."

Adını duyunca annem elbisesi üzerinde avuçlarını gezdirir ve özenle yapılmış topuzunu dokunarak her bir parlak kahverengi saç telinin yerinde olduğundan emin olur. "Geliyorum!" diye bağırır ve sonra bana lazer gibi bir bakış atar. "Yarım saat sonra aşağı inip herkesi karşılayacaksın, duydun mu? Saate dikkat et ve o aptal oyunlarına dalıp gitme. Bu önemli."

Gözlerimi devirdim. "Evet, evet."

"Ciddiyim, Alina. Buraya gelip seni dışarı sürükleyecek vaktim olmayacak çıkarmak için zamanım olmayacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, anladım. Şimdi git." Ellerimle kovma hareketi yapıyorum. "Babam bekliyor."

Bana son bir kez dar gözlerle baktıktan sonra ayrılır, ben de kanepeye çöküp oyunumu açarım.

Bir sonraki patronu yenmeye o kadar dalmışım ki, saate baktığımda neredeyse bir saat geçmiş. Oops. Makyajımın akmadığından emin olmak için aynaya koşuyorum ve sonra aptal topuklu ayakkabılarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde odadan çıkıyorum.

Koridorda yürürken, alt kattan gelen fısıltı sesleri ve sarhoş kahkahalar duyuyorum. Yaşlı adamları ve eşlerini, hepsi süslenmiş ve parfümlenmiş, şefimiz Pavel'in hazırladığı zengin mezeleri yiyip bitirirken votka ve konyak içip, peynirli tostlarını yiyip bitirirken hayal edebiliyorum. Burada basit *salat oliv'ye* yok; hepsi lüks havyar ve gurme Fransız peyniri, her yemek gücümüzü ve zenginliğimizi göstermek için özenle hazırlanmış.

Babamın çalışma odasının önünden geçiyordum ki kapı açıldı ve bir adam önüme çıktı.

Şaşkınlıkla geri atladım ve sol topuğum halıya yanlış bir şekilde basmış. Ağrılı bir şekilde ayak bileğim bükülürken, kollarımı sallayarak bağırıyorum. Kıçımın üstüne düşmeden önce, güçlü eller dirseklerimi tutup beni dengeliyor ve kendimi şimdiye kadar gördüğüm en karanlık gözlere bakarken buluyorum.

Beni tutan adam kaslı ve uzun boylu. O kadar uzun ki, topuklu ayakkabılarımla bile boynumu uzatmam gerekiyor ki onun bakışlarını karşılayabileyim. Ve genç. Çocuk denecek kadar genç. Boyu ve omuzlarının genişliği ilk başta beni yanılttı, ama yirmi yaşına yeni basan kardeşim Nikolai'den çok daha büyük olamaz.

O karanlık, kapüşonlu gözler yüzümü tararken, parlak kırmızı dudaklarım üzerinde bir an dururken, zorlukla yutkunuyorum. Kalbim çarpıyor ve cildim garip bir şekilde sıcak hissediyor, özellikle de parmakları çıplak kollarımı kavradığı yerlerde. Hiç bu kadar yakınımda, benimle akraba olmayan bir erkek olmamıştı ve bu erkek çocuk, kardeşlerim kadar gülünç derecede yakışıklı olmasa da, sert ve güçlü erkeksi hatlarıyla yüzüne bakmaktan kendimi alamıyorum. Onda vahşi bir şey var, dağınık siyah bukleleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve keskin, neredeyse acımasız çene hatlarında. Hatta çam ve deri kokusuyla hafif notaları olan kolonyası bile bana karanlık kış ormanlarını ve içinde gizlenen tehlikeleri hatırlatıyor.

"İyi misin?" diye soruyor yumuşak bir sesle. Sesinin derin tınısı bir erkeğinkine benziyor, bir çocuğunkine değil. "Yaralandın mı?"

Kafamı sallayarak hayır diyorum ve o da beni bırakıyor. Hemen geri adım atıyorum. Beni tuttuğu yerlerde kollarım karıncalanıyor, cildime çarpan serin hava, onun dokunuşunun sıcaklığıyla keskin bir kontrast oluşturuyor.

Bana bakıyor, bakışları açıkça erkekçe ve yetişkin. Garip bir şekilde, bu beni rahatsız etmiyor. İlk kez, on yedi, hatta on sekiz yaşında göründüğüme seviniyorum. Keşke yirmi yaşında görünseydim. Omuzlarımı geri çekip, daha dik duruyorum, gergin ter damlaları elbisenin dar korsesinin altında omurgamdan aşağı akıyor olsa da.

Gördüğü şey hoşuna gidiyor mu? Çünkü hoşuna gitmesini istiyorum. Çok istiyorum.

Gözleri yüzüme döndüğünde dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Ne oldu güzelim? Dilin mi tutuldu?"

Güzellik mi? Gördüğü şeyi beğeniyor! Sonra sözlerinin anlamı beynime işliyor ve ona hayran bir hayran gibi tamamen sessizce bakakaldığımı fark ediyorum. Yüzüm kızarıyor. "Tabii ki hayır!"

Gözleri kısılır, dudaklarından şeytani sırıtış kaybolur ve ben halının altına girip saklanmak isterim. Ne aptalca, ne çocukça bir tepki. Daha da kötüsü, sözlerim cırtlak bir sesle çıkmış, beni onun yaşına yakın bir genç yetişkin yerine aptal bir çocuk gibi göstermiştir. Ki yakında öyle olacağım. Dört ya da beş yıl içinde.

Boğazımı temizleyip sesimi daha kalınlaştırıyorum. "Burada ne halt ediyorsun?"

İşte. Bu, belki on sekiz yaşında birinin sesi gibiydi. Tavırlı birinin. Sanırım büyük erkekler bunu sever.

Gözlerinde spekülatif bir parıltı belirdi, biraz da eğlence karışmıştı. "*Sen* burada ne yapıyorsun?"

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "İyi deneme. Orası benim odam." Başparmağımla yatak odamı işaret ettim ve babamın en otoriter halini taklit ettim. "Şimdi soruma cevap ver. Babamın ofisinde ne yapıyorsun?"

Sesi buz gibi soğuklaşır. "Babanın mı?" Yüzüne sert bir maske iner, çocukça özellikleri tamamen kaybolur. Şimdi bana bakan adam, babamın adamları kadar karanlık ve tehlikelidir. "*Sen* Alina *mısın*? Molotov'un on üç yaşındaki kızı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neredeyse on dört yaşındayım!" Kahretsin, sanki on yaşındaymışım gibi çıktı ağzımdan. Onun yaşına yakın olduğumu ikna etmek için ne kadar da uğraştım, her ne yaşında olursa olsun. Molotov ailesinin nesiller boyu süren kibirini hatırlayarak, elimden geldiğince küstahça soruyorum, "Kaç *yaşındasın*?"

Aslında, artık bilmek istediğimden emin değilim. Ya da onun yakınında olmak istediğimden. Oğlan beni meraklandırırken, adam beni korkutuyor. Şimdi bana bakarken, koyu, neredeyse siyah gözlerinde alay var. Alay ve başka bir şey... korkutucu bir şey.

Sesi ölümcül bir şekilde yumuşuyor. "Bu seni ilgilendirmez, küçük kız. Babana koş ve planının işe yaramadığını söyle. Ne kadar güzel paketlenmiş olursa olsun, yemi yutmayacağım."

Yem mi? Ne demek istiyor?

Sonra anlıyorum. *Benden* bahsediyor.

Güzelce paketlenmiş yem benim.

Yüzüm yine kızardı, ama bu sefer saf, katıksız öfkeyle. "Siktir git. Ben yem değilim."

"Değil misin?" Gözlerini üzerimde gezdiriyor, dudaklarında acımasız bir eğri beliriyor. "Yoksa neden seni bu şekilde giydirip önüme sarkıtmış olsunlar?" "Kimse beni sarkıtmıyor!" Ona tokat atmak istiyorum. Gözlerini . Annem benim güzel görünmemi seviyor, doğru, ama bu onun ve babamın statüsüyle ilgili. Havyar ve pahalı peynir gibi. Kardeşlerim de misafirimiz olduğunda giyinmek zorundalar; biz böyle yetiştirildik. Öfkeyle, bakışlarımı onun siyah saçlarının tepesinden parlak ayakkabılarının uçlarına kadar dikkatlice gezdiriyorum. "*Seni* sallıyorlar mı?"

Çünkü o da akşam kıyafeti giymiş. Erkekleri smokin ve takım elbise giyerken görmeye o kadar alışkınım ki, ilk başta onun kıyafetlerini fark etmedim. Ama kıyafetleri güzel, babamın ve kardeşlerimin giydiklerinden daha şık. Siyah smokin ceketi geniş omuzlarını sarıyor, sonra ince beline doğru daralıyor ve pantolonu uzun, atletik bacaklarına mükemmel oturuyor. Gömleği pürüzsüz, parlak beyaz, teninin zeytin rengini ve papyonunun koyu siyahını vurguluyor. Ve üstünde... Bir dakika, gömleğinin kolalı yakasından bir dövme mi görünüyor?

Kısa ve keskin bir kahkaha attı, ama sesinde eğlence yoktu, sadece acımasız bir alay vardı. "Zeki bir çocuksun, değil mi? Kelimenin tam anlamıyla bir Molotof."

Dişlerimi sıkıyorum. "Ben çocuk değilim." Sonra sözlerinin ikinci kısmını düşünüyorum ve içimde tuhaf bir şüphe uyanıyor. Gözlerimi kısıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen kimsin?"

Bana alaycı bir selam verir. "Alexei Leonov, hizmetinizdeyim."

Ve bu bomba gibi sözlerle, sanki burada bulunmaya her hakkı varmış gibi, topuklarını döndürüp merdivenlere doğru yöneldi.

Hâlâ şoktayım, babam beni uzun yemek masasında oturan konuklarla tanıştırırken, annem geç kaldığım için intikam alacağına dair bakışlar atıyor. Kardeşlerim bugün burada değiller. Nikolai orduda görev yapıyor, Konstantin bu tür etkinliklere katılmayı reddediyor ve Valery Amsterdam'da yaz okuluna gidiyor. Onlar için ne mutlu. Keşke burada, *onunla* birlikte olmasaydım.

Alexei Leonov.

O da tek başına burada değil. Babası Boris de bu gece annemlerin misafiri, bu da Montague'ların Capulet'leri ağırlaması kadar çılgınca bir durum. Tamam, belki bu biraz abartılı bir benzetme, Leonov'larla aktif olarak savaş halinde değiliz ve ben de kesinlikle Juliet değilim, ama ailelerimiz dostane ilişkiler içinde değiller. Bu düşmanlık, Alexei'nin dedesinin benim dedemi komünist rejime sadakatsizlikle suçlayarak Sibirya'daki bir çalışma kampına göndermesine kadar uzanıyor. Dedem iki yıl sonra bir şekilde oradan çıkmayı başardı ve hemen düşmanının aynısını ona yaptı, benzer bir uydurma suçlamayla *onu* çalışma kampına gönderdi.

Evet, eski Sovyet eğlencesi.

Her halükarda, Leonovlar kötü haber. Yürümeye başladığımdan beri bu bana aşılanmış durumda. Neredeyse bizim kadar zengin ve güçlü olabilirler, ama bizim sofistike ve zarifliğimiz yok onlarda. Temelde son derece zengin haydutlar, servetlerini bizimkinden daha da iğrenç yollarla elde etmişler. Geçmişte, ailelerimizin alt kadroları arasında epey kan döküldü ve son yıllarda, Leonovlar'ın yaptığı bir şey yüzünden babam sık sık eve kötü bir ruh haliyle gelirdi, örneğin bir iş anlaşmasında onu alt etmek ya da bir fabrikayı sabote etmek gibi.

Tüm bunlar, Leonovların neden burada olduklarını ve babamın neden en büyük düşmanını en iyi arkadaşıymış gibi bana tanıttığını hiç anlamadığımı gösteriyor. "—en küçüğüm," diye Boris'e gururla söylüyor, ben tekrar dinlemeye başladığımda.

"Çok güzel, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Model olacak," diye araya giriyor annem. "Tüm ajanslar onunla ilgileniyor."

Siktir. Fotoğrafları göndermiş. Neyse, umurumda değil. Modellik yapmaya niyetim yok. Büyüdüğümde video oyunu geliştiricisi olacağım. Konstantin bana temel kodlama becerilerini öğretmeye başladı bile.

"Evet, çok güzel," diyor Boris boğuk sesiyle, oğlununki kadar koyu renkli gözleriyle beni soğukkanlılıkla inceleyerek.

İstem dışı bir titreme omurgamdan aşağı kayıyor. Alexei sonlara doğru beni biraz korkutmuşsa, bu adam beni resmen dehşete düşürüyor. Artık Alexei'nin gözlerinde alaycılığın yanı sıra ne gördüğümü biliyorum. Biliyorum çünkü babası da aynı şeyi yayıyor.

Zulüm. Karanlık. Bunu, bir bıçağın soğuk dokunuşu kadar içgüdüsel olarak hissediyorum.

Şimdi bu adamla tanıştığıma göre, onunla ilgili tüm korkutucu söylentilere —ve oğulları hakkında. Özellikle de büyük olan Alexei hakkında.

Ona bakmamaya çalışıyorum, ama bir şey bakışlarımı yüzüne çekip duruyor — babası kadar sert ve duygusuz bir yüz. Soğuk, karanlık gözlerinde tanıma izi yok, daha önce tanıştığımızı ve beni düşmekten kurtardığını ve bana "güzel" dediğini gösteren hiçbir ipucu yok.

Sadece bunu düşünmek bile, beni tuttuğu yerlerde kollarımın karıncalanmasına neden oluyor.

Doğrusu, Alexei'yi yukarıdaki ofisinde gördüğümü babama anlatmam gerekirdi, ama nedense bunu yapamıyorum. O karşılaşma beni o kadar tedirgin etti ki, tek istediğim bu tanışmalardan kurtulup odama saklanmak.

Ne yazık ki, bu mümkün değil. Tanıtımlar biter bitmez, annem beni masada yanına oturtuyor ve babam ortaklıklar, dostluklar ve her türlü saçmalık hakkında uzun bir konuşma yapıyor. Daha da kötüsü, tüm bu süre boyunca, sanki ben yokmuşum gibi davranan Alexei'ye bakma isteğiyle mücadele etmek zorunda kaldım. Beni tamamen görmezden gelerek, sağında oturan orta yaşlı bir adamla sohbet ediyordu. Ivan bilmem ne... Sanırım bir politikacı. Tanıtımların çoğunda dalmıştım.

Annem bana yemek koyup bir kadeh şarap dolduruyor, böylece yetişkinlerle birlikte kadeh kaldırabiliyorum. Babam nihayet konuşmasını bitirdiğinde görevimi yerine getirip bir yudum alıyorum, sonra da yarım saat boyunca iştahım olmadığı halde yemeğimi karıştırıp duruyorum.

"Alinochka, neden yemiyorsun?" Annem fark edince kaşlarını çatarak soruyor.

Omuz silkiyorum. "Benim manken olmamı istiyorsun, değil mi? Mankenler yemek yemez."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana sert bir bakış atar ve etrafımızda oturan insanlar olmasaydı, bana yeni bir tane daha yapacağını bilirim. Olduğu gibi, sanki bir şaka yapmışım gibi sıkı bir gülümsemeyle, konuyu Kıbrıs'ta geçireceğimiz tatile çevirir.

Yemeğimi biraz daha yiyorum, daha çok bu yemekleri hazırlamak için çok çalışan Pavel için, sonra tuvalete gitmek için izin istiyorum. Geri dönmediğimde kimsenin fark etmemesini umuyorum. Şu anda, buradaki çoğu insan aralıksız kadeh kaldırmalardan dolayı sarhoş durumda.

Çoğu, ama hepsi değil. Çıkarken, Alexei'nin gözlerinin bana dikildiğini fark ettim — buz gibi karanlık ve hiç de sarhoş değil.

Sanırım benim varlığımın farkında.

Merdivenleri koşarak çıkıp odama aceleyle girerken göğsüm sıkışıyor. Kapıyı arkamdan kapattığımda ancak tam bir nefes alabiliyorum. Kanepeme çöküp kulaklıklarımı takıp oyunumu açıyorum, ama bu da işe yaramıyor.

İki saat sonra uykuya daldığımda, hala karşılaşmamızı düşünüyorum, hala tedirgin ve garip bir şekilde güvensiz hissediyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 3

Günümüz, Yer Bilinmiyor

Göz kamaştırıcı güneş ışığı ve okyanus dalgalarının sesiyle uyanıyorum.

Bir dakika, okyanus dalgaları mı? Ne oluyor lan?

Gözlerimi açıyorum, bu hareket şaşırtıcı derecede kolay oluyor. Göz kapaklarım artık birbirine yapışmış gibi hissettirmiyor, vücudum da aşırı ağır hissettirmiyor, ancak ağzım acı verici derecede kuru. Bana verilen ilaç neyse, etkisi geçmiştir.

Parlak ışığa karşı gözlerimi kırpıştırarak etrafıma bakınıyorum.

Güneş ışığı alan, birkaç dairesel penceresi olan büyük bir odadayım. Duvarlar ve tavan parlak sarı ahşaptan yapılmış. Odadaki mobilyalar da aynı ahşaptan yapılmış ve minimalist: bir şifonyer, bir komodin, köşede bir koltuk ve üzerinde yattığım, beyaz çarşaflarla örtülü geniş bir yatak. Lüks İskandinav tarzı, bu odadan aldığım izlenim bu — altımda hafifçe sallanan yatak nedeniyle hissettiğim mide bulantısı da cabası.

Bir tekne. Bir teknede olmalıyım.

Yavaşça otururum, üst çarşafı göğsüme sıkıca tutarım. Üzerimde hafif ve ipeksi bir şey var — bir sabahlık. En son giydiğim şeyin kırmızı bir gece elbisesi olduğunu hatırladığımdan, biri kıyafetlerimi değiştirmiş olmalı ve o kişinin kim olduğunu çok iyi biliyorum. Kalp atışlarım hızlanır, içim düğümlenir, ama düşüncelerim garip bir şekilde sakin ve düzenli kalır.

İlk adımım, gerçekten bir teknede olup olmadığımı belirlemek. Etrafa bakınıyorum ve solumdaki kapının arkasında bir kancaya asılı şeftali rengi ipek bir bornoz görüyorum ve rahatlıyorum. Giydim soluk şeftali rengi sabahlık gibi, bu da kendim için alabileceğim bir şey gibi görünüyor.

Şaşırmadım. Alexei zevklerimi bilir.

Ayaklarımı yere indirip, boğazımdaki kuruluğu yutkunarak geçirdim ve bakışlarım komodinin üzerindeki su şişesine takıldı. Onu aldım ve açgözlülükle yudumladım.

İşte. Çok daha iyi.

Boş şişeyi yere bırakıp, yine benim sevdiğim türden zarif bir çift terlik giydim ve bornozu almak için kapıya doğru yürüdüm. Hâlâ garip bir şekilde sakindim. Belki de ilacın etkisi tamamen geçmemişti?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bornozu alıp belime bağladım ve pencerelerden birine doğru yürüdüm.

Düşündüğüm gibi. Görünürde sadece mavi su var.

Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor ve şakaklarımda gerginlik hissediyorum. Hayır. Baş ağrısı olmasın. Şu anda bununla başa çıkamam.

Derin bir nefes alıp yüz kaslarımı gevşetmeye çalışıyorum. Sakinim. Tamamen sakin ve Zen. Elbette, son on yıldır beni korkutan adamla okyanusun ortasında bir yerdeyim, ama bu paniklemem gerektiği anlamına gelmez, değil mi? Paniklemek hiçbir şeyi çözmez. Düşünmem lazım. Odaklanmam lazım.

Ama vücudum beni dinlemiyor. Kalbim deli gibi atıyor ve ellerim titremeye başlıyor.

Alexei Leonov beni elinde tutuyor ve hiçbir şey ve hiç kimse beni kurtaramaz

.

Derin bir nefes daha alıp, başka bir pencereye doğru yürüyorum pencerenin yanına yürüyorum, belki oradan karayı görebilirim diye.

Hayır. Ufukta sadece mavi okyanus var. Biraz da dalgalı bir okyanus. Dalgaların üzerinde beyaz köpükler görüyorum ve teknenin altımda sallandığını hissediyorum. Mide bulantım aniden şiddetleniyor ve deniz tutmadan önce pencereden uzaklaşıyorum.

Buna da ihtiyacım yok. Hiç.

İhtiyacım olan şey bir banyo ve bu ihtiyaç her saniye daha da acil hale geliyor.

Bornozun asılı olduğu kapıya koşuyorum ve kolu çeviriyorum. Başardım. Bir banyo. Yine o lüks İskandinav havasını yansıtan, güzel ve lüks bir banyo. Büyük bir duş kabininin yanı sıra, bolca ışık alan başka bir dairesel pencerenin yanında pençeli ayaklı bir küvet var.

En acil ihtiyacımı giderdikten sonra, Moskova'da kullandığımın aynısı olan yepyeni bir elektrikli diş fırçası bulup dişlerimi fırçaladım. Sonra, hiç kirli hissetmememe rağmen duşa girdim. Düşününce bu garip. Alexei beni kardeşimin evinden alalı birkaç saatten birkaç güne kadar bir süre geçti, bu yüzden en azından biraz kirli olmam gerekirdi.

Kıyafetlerimi değiştirirken beni yıkamış olmalı. Tek açıklaması bu.

Nefesim hızlanıyor ve kalan sakinliğimi korumak için elimden gelen tek şey bu. Alexei'nin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ellerinin beni soyup çıplak vücuduma sabahlığı giydirdiğini düşünmemeye çalışıyorum, ama beni yıkadığı görüntüler aklımdan çıkmıyor.

O görüntüler ve bana hissettirdikleri rahatsız edici duygular.

Onu düşünerek, duşta acele ediyorum, köşedeki rafta en sevdiğim marka şampuan ve saç kremi olmasına rağmen saçımı yıkamaya zahmet etmiyorum. Bunun yerine, vücudumu hızlıca sabunlayıp yüzümü yıkıyorum, sonra dışarı çıkıp, evimdekine şüpheli bir şekilde benzeyen kabarık bir havluyla kendimi kuruluyorum.

Yıpranmış bornozu tekrar giymek istemiyorum, bu yüzden gövdemin etrafına başka bir havlu sarıyorum ve domuz kılı fırça ile hafif nemli saçlarımı düzeltiyorum.

—tabii ki benim sevdiğimle aynı olanı. Makyaj masasının çekmecelerini karıştırınca en sevdiğim cilt bakım, makyaj ve saç şekillendirme ürünlerini buluyorum. Bir an tereddüt ettikten sonra, her şeyi kullanmaya karar veriyorum çünkü güzellik maskem takılıyken kendimi daha iyi, daha kontrol sahibi hissediyorum.

İşimi bitirdiğimde, her zamanki gibi görünüyorum: kusursuz bir cilt, kırmızı ruj, kedi gözü eyeliner. Vampir siyahı saçlarım uzun ve düz, düzleştiriciyle pürüzsüz bir parlaklık kazanmış. Şimdi tek ihtiyacım olan şey tasarımcı kıyafetlerim, o zaman tamamen kendim gibi hissedeceğim. Ya da en azından son birkaç yıldır özenle geliştirdiğim kendim gibi.

Havluyu göğsüme sıkıca sararak yatak odasına çıkıyorum ve olduğum yerde donup kalıyorum.

Onunla ilgili daha önceki düşüncelerimin çağırdığı bir iblis gibi, Alexei Leonov önümde duruyor, dudaklarında acımasız bir gülümsemeyle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 4

10 Yıl 9 Ay Önce, Moskova

"Kış tatillerinden nefret ediyorum," diyorum Konstantin'e, o benim yeni oyun bilgisayarımı kurarken. "Gerçekten nefret ediyorum."

Parmakları klavyenin üzerinde uçarken gözleri ekrandan ayrılmıyor. "Beni görmekten nefret mi ediyorsun?"

"Hayır, aptal, seni değil." Aslında en büyük kardeşim en sevdiğim kardeşimdir. "*Ondan* bahsediyorum." Parmaklarımla havada daire çizerek, havalandırma deliğinden odama sızan yüksek sesleri işaret ediyorum.

Ailem, penthouse dairemizin duvarları kalın olduğu için kimse onların kavgasını duyamayacağını düşünüyor, ama ben duyabiliyorum. Onları her zaman duyuyorum.

Konstantin sonunda bana bakar, gözlüklerinin arkasındaki ela gözleri dalgındır. "Ah, evet, o."

Yazılımı yüklemeye geri döner ve ben de iç çekerek yatağıma uzanırım. Kostya'yı ne kadar sevsem de, duygusal zekası, dahi seviyesindeki genel zekasının çok altında. Bazen, sınıfımdaki zeki ama sosyal açıdan zorluk çeken çocuk gibi, onun da otizm spektrumunda olup olmadığını merak ediyorum. Ama yine de, bu sadece ağabeyimin Molotov ailesinin en büyük oğlu olmanın baskısıyla başa çıkma şekli olabilir — her şeyden tamamen uzak durarak. Neyse ki annemle babamın Nikolai var, o tüm entrikalar, anlaşmalar ve diğer iş saçmalıklarında başarılıdır, ve Valery var, o da kendine özgü bir şekilde tuhaf olsa da, babamın hayran olduğu Makyavelist özellikleri sergiler.

Ben ise sadece bir kız evladıyım. Benden beklenen tek şey güzel görünmek ve sonunda iyi bir evlilik yapmak, böylece Molotovlar daha da zengin ve daha iyi bağlantılara sahip olsunlar. Yaşasın feminizm. Belki bir yüzyıl kadar sonra Moskova'daki sosyal çevremize de ulaşır. Tabii ki ben berbat bir kız evladıyım, bu yüzden benden bekleneni yapmayı düşünmüyorum. Aptal ajansın modellik teklifini zaten reddettim — annem buna çok sinirlendi, ama neyse — ve babamın başka bir devlet ihalesi alabilmesi için sinir bozucu bir politikacıyla evlenmeyeceğim.

Amerika'da üniversiteye gideceğim, bilgisayar bilimi okuyacağım ve Nintendo gibi bir video oyun şirketinde iş bulacağım. Tercihen Japonya'da veya başka bir havalı yerde. Rusya hiç bana göre değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telefonumdan bir alarm sesi geliyor ve beni ürkütüyor. Oh, kahretsin. Neredeyse unutuyordum. *Dan.*

"O ne?" diye soruyor Konstantin dalgın bir şekilde ve ben iç çekerek alarmı kapatıyorum.

"İngilizce dersim, başka ne olabilir ki?"

Bir kompozisyonda aldığım zavallı bir C notu ve bunun sonucu: tatil boyunca her gün Dan ile bir saatlik ders. Matematik ve fen derslerinde hep A alıyorum, ama İngilizce'de alamıyorum, muhtemelen Rusça okumayı tercih ettiğim için. İngilizce gramer ve imla kurallarını Valery'nin zihninin işleyişi kadar anlaşılmaz buluyorum.

İsteksizce sweatshirt'ümü giyip, Dan'in beni beklediği alt kattaki kütüphaneye gidiyorum. Annem, bu dersleri kaçırırsam önümüzdeki dönem New Hampshire'daki yatılı okula geri dönemeyeceğimi söyledi. Bunun yerine beni Moskova'daki bir okula kaydedecek, çünkü, alıntı yapıyorum, "Amerika'da açıkça zamanını boşa harcıyorsun." Amerikalı arkadaşlarım benimle konuşurken Rusya'dan geldiğimi anlayamıyor olmaları ya da çoğunun kompozisyon ve sınavlarından C ya da daha kötü notlar alması önemli değil. Hayır, benim yazılı İngilizcem mükemmel olmalı, yoksa zamanımı "boşa harcıyor" oluyorum.

Evet, neyse.

Kütüphaneye girer girmez Dan, çilli yüzünde geniş bir gülümsemeyle ayağa fırladı. "İşte buradasın. Yine kendini iyi hissetmediğinden endişelendim."

"Hayır, baş ağrım geçti," diyorum, o bana centilmenlik yapıp sandalye çekince gözlerimi devirme isteğiyle mücadele ederek. O sandalye onun hemen yanında olduğu için, kendime masanın karşısına başka bir sandalye çekiyorum. Böylece bana bakabilir, ama beni çok rahatsız eden o kazara dirsek ve el temaslarını yapmaz.

Cidden, erkekler neden bu kadar ürkütücü?

Objektif olarak konuşursak, Dan Sutter çirkin değil. Yirmili yaşlarının ortalarında ve *Harry Potter*'daki Ron'un yetişkin versiyonu gibi görünüyor. ABD büyükelçiliğinde asistan olarak çalışıyor ve zengin Rus çocuklara özel ders veriyor. Annem, babamla sık sık katıldıkları siyasi etkinliklerden birinde onunla tanışmış.

Dan'in bana aşık olduğunu anneme söylemeyi ya da en azından Konstantin'e bahsetmeyi düşündüm, ama bu haberin babama ve Nikolai'ye ulaşmasını istemiyorum. On iki yaşındayken, korumalarımızdan biri beni giyinirken yakaladı ve birkaç saniye fazla kaldıktan sonra olanları unutamıyorum.

Adam bundan sonra birkaç ay boyunca hastaneden çıkmadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dan'e de aynı şeyin olmasını istemiyorum. Biraz tuhaf biri olsa bile. Bunun yerine, baş ağrısı numarası yapmak ve saati unuttuğumu iddia etmek gibi bu derslerden kaçınmak için elimden geleni yapıyorum. Ne yazık ki annem bu stratejimi fark etti. Bu yüzden beni yatılı okuldan alıp burada tam zamanlı olarak yaşamamı istedi.

Hayır, teşekkürler. Annemle babamın yıl boyunca kavga etmelerini dinlemektense, tatil boyunca her gün bir saat Dan'e katlanmayı tercih ederim.

"Bugün, sarkan belirteçleri ele alacağız," diyor Dan ve ben iniltiyi bastırıyorum.

Neden? Neden kimse bunu umursuyor ki? Modifiye edicinin dangling olması kimin umurunda, ne anlama geliyorsa gelsin?

Yine de, Dan "sıfat"ın ne olduğunu ve "sarkan" olmasının neden kötü olduğunu anlatırken ben de görevimi yerine getirerek onu dinliyorum. Sanırım anlamaya başlıyorum. Belki. Bu konu o kadar sıkıcı ki, Dan paha biçilmez bir tabloyu öven bir müzayedecinin coşkusuyla konuşsa da, esneme dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalıyorum. Konsantre olmak için, Dan'in çilli ellerini, özellikle de sağ orta parmağındaki büyük, gösterişli yüzüğü izliyorum. Bu, sınıf veya kulüp yüzüklerinden biri. Dan'inki Yale kardeşlik kulübüne ait ve o, bu aptal şeyi sürekli taktığına göre, mezun olduğu okuldan gerçekten gurur duyuyor olmalı.

Koridordan gelen sesler kulağıma ulaşıyor ve bir an için dikkatimi dağıtır. Babamın yine misafirleri mi var?

"Buraya," diyor Dan, dikkatimi tekrar kendisine çekerek. "Sarkan belirteçleri bulup düzeltebilir misin bir bak." Masadan bana doğru bir kağıt kaydırıyor.

İç çekip, kağıtta yazılı cümleleri okumaya başlıyorum. *Bir prenses olduğu için elleri güzel ve beyazdı.* Bana göre sorun yok. Tabii... bu, prenses olanın elleri olduğu anlamına mı geliyor? Evet, belki de bu bir sarkan belirteçtir. Cümlenin sorunlu kısmını daire içine alıp, altındaki boşluğa yazıyorum: *Bir prenses olduğu için elleri güzel ve beyazdır.*

Evet. Bu daha iyi oldu. Başardım.

Birkaç örnek daha inceledikten sonra başımı kaldırdığımda, Dan çenesinden salya akarken bana bakıyordu. Tamam, kelimenin tam anlamıyla değil, ama ifadesinden öyle anlaşılıyordu. Bu çok saçma çünkü makyaj yapmamıştım, saçlarım dağınık bir topuz halindeydi ve giysilerim tamamen şekilsizdi. Annem beni böyle görse çok kızardı, ama ben Dan'e bir iyilik yapıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun hastanelik olmasını ya da daha kötüsünü gerçekten istemiyorum.

"Ne?" diye bağırırım, o bakmaya devam edince, ve o şaşırmış gibi gözlerini kırpar.

Kur bağa .

"Oh, hiçbir şey. Sadece... yanağında bir şey var." Öyle mi?

Sol yanağımı ovuşturdum. "Şimdi daha iyi mi?"

"Hayır, diğer tarafta... burada." Ben tepki veremeden, masanın üzerinden uzanıp

masanın üzerinden uzanıp diğer yanağıma dokundu. "Sadece bu küçük tüy..."

Arkamdaki kütüphane kapısı hafif bir gıcırtı ile açılır ve Dan sanki denizanası tarafından sokulmuş gibi geri çekilir. Tanrıya şükür. Şiddet yanlısı bir insan değilim, ama az kalsın elini itecektim.

Sandalyeyle döndüm, annemin bizi kontrol ettiğini görmeyi bekliyordum, ama bunun yerine, geçen yazdan beri itiraf etmek istemediğim kadar sık aklımda olan, neredeyse siyah bir çift gözle karşılaştım.

"Affedersiniz," diyor Alexei Leonov sakin bir sesle. "Bu odanın dolu olduğunu fark etmemiştim."

Onu son gördüğümden farklı olarak, bu sefer rahat giyinmişti, koyu renk kot pantolon ve siyah tişört giymişti, tişörtün yakası boynunun yan tarafına kadar uzanan bir dövmenin bir kısmını ortaya çıkarmıştı. Kışın ortasında tişört. Ceketiyle birlikte süveterini de çıkarmış mıydı, yoksa dışarıdaki dondurucu soğuğa karşı bağışık olduğunu mu düşünüyordu? Bakışlarım, karmaşık dövmelerle süslenmiş bronzlaşmış, kaslı kollarına düşüyor ve nefesim hızlanıyor, kalbim ağır, çarpıcı bir ritim tutturuyor. Geç de olsa, o kolların birinin altında bir dizüstü bilgisayar tuttuğunu fark ediyorum — muhtemelen rahat masası ve sandalyeleri olan bu odayı aramasının nedeni budur.

Ama... neden *bizim* kütüphanemizde dizüstü bilgisayarıyla çalışsın ki? Ya da

çatı *katımızda*?

Babamın Leonov'larla yeni kurduğu dostluk ne kadar derin? Bakışlarımı Alexei'nin yüzüne çevirip çenemi kaldırdım ve olabildiğince soğukkanlı bir şekilde

"Gördüğün gibi, meşgul."

Bana bakmasını bekliyorum, ama bakmıyor. Onun dikkatini çeken Dan.

Dan, o kadar kızarmış ki çilleri neredeyse görünmüyor.

"A-biz İngilizce dersinin ortasındayız," diye kekeliyor, aksanlı Rusça'sıyla. "Yani, sakıncası yoksa..."

Alexei kıpırdamıyor. Sert yüz hatları ifadesiz, ama Dan onun gözlerinde gördüğü şey, öğretmenimin yüzünün haşlanmış ıstakoz renginden boğulmuş ceset rengine dönüşmesine neden oluyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Normalde Dan'in rahatsızlığından keyif alırdım, ama şu anda ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Çünkü hissediyorum. *Tehdit.* Alexei'den dalgalar halinde yayılıyor. Bu tehlike hissi, zar zor dizginlenmiş şiddet, o kadar belirgin ki havada kan kokusu alıyorum.

Ne olduğunu veya neden olduğunu bilmiyorum, ama buna bir son vermem gerektiğini biliyorum. Şimdi. Şiddet patlak vermeden önce. Kalbim göğüs kafesime çarparken, "Artık gidebilirsin," diyorum.

Ses tonum emir gibidir, ama sesim çok yüksek çıkar. Alexei bana zarar vermeye cesaret edemez, muhtemelen, ama öğretmenime ne yapabileceğini garanti edemem.

Dan'in bana dokunduğunu gördü mü? Her şey bununla mı ilgili?

O karanlık gözler bana doğru dönüyor ve koltuk altlarım soğuk terle kaplanıyor. Onu son gördüğümden bu yana sadece altı ay geçti, ama Alexei Leonov'da o çocuktan geriye hiçbir şey kalmadı. Çenesi daha da sert, daha acımasız, yanakları daha zayıf ve elmacık kemikleri daha belirgin. Buz gibi bakışlarında yumuşaklığın izi yok, ilk karşılaşmamızın başlangıcını belirleyen flörtözlüğün izi yok. Karşımdaki adam soğuk ve ölümcül, Leonovların bilindiği kadar tehlikeli. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Tüm cesaretimi toplayarak tekrar söylüyorum, "Git. Hemen. Meşgulüz."

Alexei'nin yüzünde karanlık bir ifade belirir, ama başını eğiyor. "Nasıl istersen."

Çıkarken kapıyı arkasından kapatıyor ve o içeri girdiğinden beri ilk kez derin bir nefes alabiliyorum.

Bunu hisseden tek kişi ben değilim. Dan'e döndüğümde, yüzünün rengi biraz düzelmiş. Bir dakika önce neredeyse altını ıslatacakmış gibi davranmıyormuş gibi gülümsemeye bile çalışıyor. Ve birdenbire, yeterince katlandım.

Olası sonuçları düşünmeden önce, tatlı bir gülümseme takınıp öne eğildim. "Babamla ya da kardeşlerimle konuşmaması için dua etsen iyi olur. Ailem hakkında ne kadar şey duydun bilmiyorum ama onlar diğer işverenlerin gibi *değiller*."

Dan'in yüzü beş saniye içinde önce bembeyaz, sonra kıpkırmızı, sonra yine bembeyaz oluyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Gülümsemem genişler. "Öyle mi?"

Siktir, bu çok eğlenceli. Neden bunu daha önce yapmadım ki? Neden tek seçeneğimin aileme anlatıp Dan'in hayatını riske atmak ya da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onun şehvetli bakışlarına ve iğrenç dokunuşlarına katlanmak olduğunu düşündüm? Her zaman üçüncü bir seçenek vardı ve şimdi bunu fark ettiğim için kendimi çok daha hafif hissediyorum. Sanırım Alexei'ye korkunun gücünü gösterdiği için teşekkür etmeliyim.

Dan'in bana dokunduğu görülmüş olabileceği düşüncesiyle kekelediğini ve ödü patladığını görmemiş olsaydım, onu istediğim şeyi yapması ya da yapmaması için tehdit edebileceğimi anlamam çok daha uzun sürerdi.

Elbette, öğretmenim yutkunuyor, gırtlağı hareket ediyor. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Hayır, bir daha olmayacak. Bundan emin oldum.

Ertesi gün, İngilizce dersimi neredeyse iple çekiyorum. Küçük sohbetimizden sonra Dan, ellerini ve gözlerini kendine sakladı, öyle ki ona bakması için adını seslenmek zorunda kaldım ve o zaman bile yüzü solgun ve kekelemeye meyilliydi.

Bu hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti. Güç sahibi olmak, kontrolün sende olduğunu bilmek böyle bir şey olmalı. Bu benim için yeni bir deneyim. Hayatım boyunca bana ne yapmam, ne giymem, hangi okula gitmem ve nasıl davranmam gerektiği söylendi. Ailem, öğretmenlerim, kardeşlerim — hepsi benim üzerimde güç ve otoriteye sahipti. Dan da öyle, düne kadar. Belki de bu yüzden, babama veya kardeşlerime güvenmeden, kendi başıma dinamiklerimizi değiştirmek için bir şeyler yapabileceğim aklıma gelmedi.

Ders zamanı geldiğinde kütüphaneye adeta dans ederek gidiyorum. Bugünün gündeminde Oxford virgülü var ve Dan üzerinde yeni keşfettiğim gücün sınırlarını test etmek. Bu amaçla, her zamanki bol sweatshirt ve eşofman altımı bir kenara bırakıp, dar bir kot pantolon ve dar bir V yakalı tişört giydim. Annemin giymemi istediği türden şık bir tasarımcı elbisesi sayılmaz, ama iyi görünüyorum. Hatta hafif bir makyaj bile yaptım, annem bunu onaylardı.

Dan'in bakmak istemesine rağmen bunu yapmaya cesaret edememesini istiyorum. Bu, derslerimizden sonra duş almam gerektiğini hissettiğim tüm o zamanlar için ona küçük bir intikamım.

Bir kez olsun erken gelmiş olmalıyım çünkü kütüphaneye girdiğimde Dan orada değil. Birkaç dakika bekliyorum, ara sıra saate bakıyorum ama o gelmiyor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gelmiyor.

Huh. Belki de onu sonsuza kadar korkuttum?

On dakika daha bekledikten sonra annemi aramaya gidiyorum.

Onu mutfakta, babamla bir şey hakkında tartışırken buluyorum. Seslerini duyunca, önemli bir şeye denk gelmemek için girmeden önce durup dinliyorum. Ama hayır. Görünüşe göre bu akşamki menü hakkında tartışıyorlar. O kadar da kötü değil. Ya da belki de öyle. Bu aralar her şey hakkında tartışıyorlar. Okuldan eve her geldiğimde, birbirlerine daha da çok saldırıyorlar. Üzücü olan ise, birbirlerini sevdiklerinden emin olmam, en azından babamın annemi sevdiğinden. Onu sanki yanına zincirlemek istermiş gibi baktığını sık sık görüyorum. Ama belki de bu aşk değildir. En azından kitaplarda yazılan ve filmlerde gösterilen türden bir aşk değildir. Daha çok, onsuz yaşayamayacakmış gibi görünüyor ve bir parçası bu gerçeği ve annemi nefret ediyor. Anneme gelince, onu gerçekten nefret edip etmediğine ya da bunların hepsinin oynadıkları acımasız bir oyunun parçası olup olmadığına karar veremiyorum. Bazen ona sanki tüm dünyasıymış gibi baktığını görüyorum, ama diğer zamanlarda ise onun ölmesini dilediğinden neredeyse eminim.

Evet, ailem çok sevimli. Hepsi iyi, normal ve tatlı.

Mutfaktaki tartışma sönüyor gibi görünüyor, ben de riski göze almaya karar veriyorum. Saklandığım köşeyi dönüp, "Anne? Dan bugün dersimizi iptal etmekten bahsetti mi?" diye sesleniyorum. Mutfak adasının yanında durup, abartılı bir şekilde gözlerimi kırpıyorum. "Oh, merhaba baba. Orada olduğunu bilmiyordum."

Biri bana Oscar versin.

Aşçımız, aynı zamanda evimizin hizmetçisi, ara sıra korumamız ve daha da ara sıra da infazcımız olan Pavel, akşam yemeği için sebzeleri doğradığı tezgahtan bana yan gözle bakıyor. O kandırılmıyor. Muhtemelen ben kütüphaneden çıkmadan önce geldiğimi duymuştur.

Ona parlak bir gülümseme atıyorum. Pavel, buradaki en sevdiğim kişidir — en azından Konstantin'i saymazsak. Aslında, en büyük ağabeyim artık bizimle yaşamıyor, bu yüzden bu ifadeyi nitelendirmeme gerek yok. Pavel eski bir askerdir — aslında ben doğmadan çok önce babamla birlikte görev yapmıştır — ve hala orduda edindiği tüm alışkanlıklarını ve tavırlarını sürdürmektedir. Evimizi, belirli yemek saatleri vb. ile bir talim çavuşu gibi yönetir. Aynı zamanda küçük bir kamyon kadar iri, yüzü dövülmüş tuğla gibi ve bir makinenin tüm duygularına sahip gibi görünüyor. Ama bu sonuncusu sadece bir görünüş. Çocukken dizlerimi sıyırdığımda bandajladığı tüm o anları ve bir şeye üzüldüğümde odama gizlice getirdiği tüm o ikramları asla unutmayacağım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu, emir üzerine öldürebilen, devasa, pek de sevimli olmayan bir oyuncak ayı olarak görüyorum.

"Alinochka, çok güzel görünüyorsun," diyor annem, kıyafetimi onaylayarak bir kez daha süzdükten sonra. "O gömlek yeni mi?"

Babam ona sert bir bakış atar. "Bütün kıyafetleri yeni, tıpkı seninki gibi. Hiçbiriniz mükemmel durumda olan bir şeyi iki kez giymiyorsunuz."

Babamın keyfi yok. "Siz" kelimesinden sonra söylenmemiş "nankör sürtükler" kelimesini duyabiliyorum. Eskiden annemin neden onu terk etmediğini merak ederdim, ama artık büyüdüğüm için bunu yapamayacağını anlıyorum. Bu karmaşık aşk-nefret ilişkisi olmasa bile, bu ona bağlı değil.

Onu bırakmazdı.

"Kızımızın yanında bu tür bir dil kullanmaya cüret etme," diye annem ona tıslar. "Her gün yeni kıyafet istiyorsa, alabilir!"

Of. Yine başlıyoruz. Aslında gömleğim yeni değil, okulda birçok kez giydim, ama bu konuda bir şey söylersem, bu kavgaya sadece daha fazla yakıt eklemiş olurum.

Babam, şüphesiz *annemin kullandığı* dil yüzünden ona sataşmak için ağzını açar, ben de hemen "Anne, Dan'i soruyordum. Dersimize gelmedi" derim.

Annem babama dik dik bakmaktan bana kaşlarını çatmaya geçer. "Gelmedi mi?"

"Hayır. Bugün gelemeyeceğini söyledi mi?" Okulu bıraktığını sormak istiyorum, ama bu her türlü rahatsız edici soruyu beraberinde getirebilir.

"Hayır, söylemedi," diyor annem, kaşlarını daha da çatarak. Babama dönüyor. "Sen bir şey duymadın, değil mi?"

"Hayır," diyor, üst dudağı kıvrılıyor. "Neden duyayım ki?"

"Bilmem ki. Belki de söz konusu olan kızının eğitimi olduğu için... Tabii ki umurunda değil, seni bencil piç."

Ve bu benim gitme zamanımın geldiğini gösteriyor. Bana sempatiyle bakan Pavel'e surat asarak mutfaktan çıkıp yukarıdaki odama gidiyorum. Bu aptal kış tatilinin bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Ailemle birlikte olmak en kötüsü. Bazen, nasıl bir araya geldiklerini merak ediyorum. Tabii, babam tüm Molotov erkekleri gibi gülünç derecede yakışıklı — bu yaşında bile kadınlar ona en sevdikleri dondurma tadıymış gibi bakıyorlar — ama annem de güzel ve eminim başka seçenekleri de vardı.

Eskiden onların sürekli kavga etmelerinin bir şekilde benim hatam olduğunu düşünürdüm, ama son yıllarda, onların birlikteyken birbirlerine zehir oldukları sonucuna vardım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onların aşkı, eğer aşksa tabii, özünde zehirli.

Bazen bu zehirin bana da bulaşıp bulaşmadığını merak ediyorum... Benim de aynı derecede zehirli bir ilişkiye mahkum olup olmadığımı.

Bir saat sonra, *Zelda'nın* bir başka seviyesini bitirirken, düşüncelerim tekrar Dan'e döndü. Neden gelmedi? Onu korkutmuş olsam bile, bir bahane uydurup araması gerekmez miydi? Molotof kokteyllerini bir hevesle öylece bırakamazsın, en azından aklı başında biriysen.

Yine annemi aramaya çıkıyorum ve bu sefer şansım yaver gidiyor, onu medya odasında tek başına bir pembe dizi izlerken buluyorum.

"Dan'den haber var mı?" diye soruyorum.

Annem televizyonu durdurur ve başını sallar. "Onu aramayı denedim ama telefonu açmıyor. Doğrudan sesli mesaja düşüyor. ABD büyükelçiliğindeki bağlantılarımıza ulaştım ama onlar da ondan haber almadıklarını söylediler. Bugün işe gelmedi."

Huh. İsteğim dışında, zihnim dün Alexei'nin yaydığı tehdide geri dönüyor ve bir ürperti kolumdaki tüyleri diken diken ediyor. Alexei dün babama bir şey söylemiş olabilir mi? Ya da, daha da olası olmayan bir ihtimal olarak, Dan'e kendisi bir şey yapmış olabilir mi? Neden böyle bir şey yapsın ki, ben onun için bir hiçim, ama belki de kötülüğün bir sebebe ihtiyacı yoktur.

Belki de Dan şu anda Moskova Nehri'nin dibindedir. "Teşekkürler anne,"

diyorum olabildiğince sakin bir sesle. "Bir şey duyarsan bana haber ver."

"

"Tabii ki." Gösterisine devam ediyor. "Baban zaten araştırıyor."

Bu iyi. O zaman yakında bir haber alırız.

Odama dönüp biraz daha oyun oynadıktan sonra yatılı okuldaki arkadaşlarımla sohbet etmeye başlıyorum. Bu beni uyku vakti gelene kadar meşgul ediyor. Siyah, şeytani gözlerle ilgili rahatsız edici rüyalarla dolu huzursuz bir uyku çekiyorum ve ertesi sabah yorgun ve halsiz bir şekilde uyanıyorum.

"Bir şey var mı?" diye soruyorum anneme kahvaltıda, o da kafasını sallayarak şaşkın bir ifadeyle bakıyor.

"Sanki ortadan kaybolmuş gibi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Midem sıkışır ve az önce ısırdığım fıstık ezmeli tostum talaş gibi tadı gelir. Babamın sahip olduğu kaynakları biliyorum ve Dan'in ortadan kayboluşuyla ilgili hala bir şey öğrenememişse, bunun iki nedeni olabilir.

Ya onu ortadan kaldıran kişi olduğu için aramıyor ya da kendisiyle aynı kaynaklara sahip biriyle karşı karşıya.

Leonovlar gibi.

"Natasha'ya yürüyeceğim," diyorum, tabağımı iterek. "Başım ağrıyor, temiz hava iyi gelebilir."

Bu sefer yalan söylemiyorum. Şakaklarımda bir baskı hissediyorum, her geçen saniye daha da artan bir baskı. Bu tanıdık olmayan bir his ve kesinlikle hoşuma gitmiyor.

"Tabii ki," diyor annem. "Pavel meşgul, ama birkaç muhafız seninle gidecek."

Başımı sallayıp giyinmek için acele ediyorum. Kafam patlamadan buradan çıkmam lazım. Montumu giyerken Natasha'ya mesaj atıyorum. Beklediğim gibi hemen cevap veriyor. Arkadaşım her zaman takılmaya hazırdır, ama olmasa bile, evden çıkmak için onu ziyarete gideceğim bahanesini kullanırdım.

Yüksek katlı binamızdan çıktığımda dışarısı dondurucu soğuktu, güvenlik görevlileri her zamanki gibi belli belirsiz bir mesafeden beni takip ediyorlardı. Soğuk hava yüzümün açıkta kalan kısımlarını ısırıyordu, ama umurumda değildi. New Hampshire'da kışın da soğuk olur, bu yüzden alışkınım.

Natasha'nın binası sadece birkaç blok ötede, ama yürüyüşün sonunda kendimi daha iyi hissediyorum. Umduğum gibi, temiz ve ferah havayı solumak kafamdaki en kötü baskıyı ortadan kaldırdı. Belki de boşuna endişeleniyorum. Dan, ailesinde acil bir durum olmuş ve kimseye, işverenine ve özel ders verdiği kişilere haber vermeden uçağa atlayıp Amerika'ya dönmüş olabilir.

Tabii, haklısın. Dün de uzaylılar Kızıl Meydan'a indi. Ayrıca, babam şüphesiz şimdiye kadar tüm uçuş kayıtlarını kontrol etmiş ve Dan'in eve dönüp dönmediğini biliyor olacaktır.

Tabii babam bakıyorsa.

Bu hoş olmayan düşünceyi kafamdan atarak Natasha'nın binasına giriyorum ve sonraki birkaç saati onun dairesinde geçirip tanıdığımız herkes hakkında dedikodu yapıyoruz. Ailesi bizimki kadar zengin olmasa da, evi bizim penthouse'umuz kadar güzel. Onlar da milyonerler, ama bizim çevremizde bu bir şey ifade etmiyor. Diğer kızların bazıları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Natasha'yı bu yüzden küçümsüyor, ama ben onu Moskova'daki aynı özel anaokuluna gittiğimizden beri hep sevmişimdir.

"İyi misin? Kafan başka yerde gibi," diyor ve ben onun bahar tatili planlarımla ilgili sorusuna cevap vermediğimi fark ediyorum. Sanırım benimle İbiza'ya gitmemi istiyor. Yoksa Belize mi?

"Evet, üzgünüm. Uykusuzum da." Parmaklarımı saçlarımın arasına geçiriyorum. "Sanırım gelirim. Annem geçen yıl liseye başladığımda gidebileceğimi söylemişti, ama ona bir danışıp sana haber veririm."

Natasha sarı saçlarından bir tutamı çiğniyor. "Umarım gidebilirsin. Kristina da orada olacak. Ve Vitalik."

Tabii ki. Vitalik, Natasha'nın üçüncü sınıftan beri aşık olduğu çocuk, şu anda tanıdığımız en cadaloz kız olan Kristina ile çıkıyor. Ben tampon görevi görmezsem, Kristina Natasha'yı canlı canlı yer.

"Elimden geleni yapacağım," diyorum ve kanepeden kalkıp dışarı çıkmaya hazırlanıyorum.

.

"Affedersiniz," diyor kıvrımlı vücutlu sarışın bir kadın, oturma odasına girerken.

O, hizmetçi Lyudmila, sanırım. "Alina Molotova'ya bir teslimat var."

"Bana mı?" Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ama ben burada yaşamıyorum."

Omuzlarını silkiyor ve bana genellikle mücevherlerin konulduğu türden siyah kadife bir kutu uzatıyor. "Notta size verin yazıyordu, al bakalım."

"Aç şunu," diye ısrar ediyor Natasha. Mavi gözleri heyecandan parıldıyor. "Belki gizli bir hayranından gelmiştir."

"Moskova'da mı? Tabii, ne demezsin." Lyudmila'nın gitmesini bekledikten sonra kutuyu dikkatlice açarım.

İçinde bir yüzük var.

Yale üniversitesinin bir kardeşlik kulübünün arması olan büyük, gösterişli bir erkek yüzüğü.

Kutu, sinirleri bozulmuş parmaklarımdan düşüyor. Yüzük kutudan düşüyor ve yerde yuvarlanıyor.

"Ne oldu?" diye sorar Natasha endişeyle, ama ben çoktan odadan çıkmış, Lyudmila'nın peşinden koşuyorum.

"Not," diyorum acil bir şekilde, mutfakta ona yetişiyorum. "Not nerede?

"Oh, umm, bekle." Tezgâhın üzerindeki kağıt yığınından notu alır. "Al bakalım."

Notu alıp telaşla okudum. Sadece

iki satır vardı:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alina Molotova'ya.
-AL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 5

Günümüz, Yer Bilinmiyor

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, çenemi kaldırarak.

Sesimin titremesinden ve ellerimin sanki bakire bir kız gibi havlunun kenarlarını çılgınca kavramasından nefret ediyorum.

Aslında öyleyim. O bunu sağladı.

Alexei'nin dudaklarının acımasız kıvrımı derinleşir, gözlerinin derinliklerinde karanlık bir eğlence dans eder. "Bu benim teknem."

"Benim kabinimde demek istedim." İşte, şimdi daha sakinim. Belki bu durumu hala kurtarabilirim, kendime biraz daha zaman kazanabilirim.

Kaşlarını kaldırdı. "O kabin de benim."

İçim korku ve çok daha rahatsız edici bir şeyle doluyor. Aynı anda nefesim hızlanıyor, cildim sadece onun yanında hissettiğim o tehlikeli sıcaklıkla karıncalanıyor. Onun büyüklüğünün ve gücünün, siyah tişörtünün yumuşak pamuğunun altında kalın kaslarının nasıl gerildiğinin ve koyu renkli, eskimiş kot pantolonunun güçlü bacaklarını nasıl sardığının çok iyi farkındayım. Ön kollarını kaplayan dövmelerin, kaslı güçlerini hem gizlediğini hem de vurguladığını.

On dokuz yaşındayken korkutucuydu. Şimdi, otuz yaşında, dikkate alınması gereken bir güç.

"Neredeyiz?" diye soruyorum, olabildiğince sakin bir sesle. "Benim kulübem" kısmını daha fazla irdelemek istemiyorum, bununla ne demek istediğini düşünmek istemiyorum. Yakında öğreneceğimi hissediyorum, ama bu arada, kendimi toparlamam gerekiyor.

"Bir teknedeyiz," diye cevapladı, gözleri alaycı bir şekilde parıldıyordu. "Benim teknemde."

Çenemi sıkıyorum. "Peki bu lanet tekne nerede?"

Tsk-tsk yapıyor. "Ne dil ama."

"Siktir git."

"Oh, tabii ki." Gülümser, zeytin rengi teninin koyu bronzluğuna karşı ekstra beyaz görünen keskin dişlerini gösterir. Leonovlar'ın Sicilya kanı vardır ve bu bellidir. Gözleri üzerimde dolaşır, ellerimin havluyu ölümcül bir tutuşla sıktığı noktada durur. "Çok yakında."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vücudum aynı anda ısınır ve soğur, istem dışı bir adım geri atarım.

Bu bir hata. Kaçan avına tepki veren bir avcı gibi, peşimden gelir, ölümcül yumuşak adımlarla ilerler, ta ki tam önüme gelene kadar, o kadar yakın ki, çam ve deri kokusuyla karakteristik notaları olan zengin erkeksi kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Ve okyanus dalgalarının kokusu. Cildinden yayılan taze, tuzlu koku yenidir ve bana nerede olduğumuzu ve yeni hapishanemin ne kadar kaçınılmaz olduğunu hatırlatır.

Yutkunarak, sert hatlı yüzüne bakarken, o elini kaldırıp saçımı geriye doğru tarar ve kulağımın arkasına koyar. Dokunuşu ateş gibi yakar ve içimdeki kargaşayı daha da artırır.

"Benim tatlı güzelliğim," diyor yumuşak bir sesle. "Hâlâ bunu erteleyebileceğini mi düşünüyorsun?"

Kuru dudaklarımı ıslatıyorum. İçimden titriyorum ve bunun endişeden mi yoksa beni yiyip bitiren cehennem sıcağından mı olduğunu bilmiyorum. "Daha fazla zamana ihtiyacım var. Lütfen."

Gözleri neredeyse tamamen siyah. "Sana on yıl verdim."

Evet, verdi. Ama bu yeterli değil. Yüz yıl bile yetmez ve o bunu biliyor. Onun istediği şey, benim korktuğum ve dehşete düştüğüm her şey.

"Lütfen," diye tekrar deniyorum ve bu kelimenin kendisi mi yoksa sesimdeki titreme mi bilmiyorum, ama onun başını sallayarak verdiği cevap neredeyse pişmanlık dolu. Neredeyse sempatik
—hatta sözleri, kardeşimin muhafızlarını öldürdüğü acımasızlıkla beni öldürüyor olsa bile.

"Artık beklemek yok, Alinyonok." Sıkıca kapattığım ellerimi büyük avuçlarıyla kapatan adam, vücudumu örten havluyu göğüslerimin üzerine sıkıştırdığım köşeden tutturana kadar parmaklarımı tek tek nazikçe açıyor. Havlunun yavaşça kayıp, kendi kendine çözüldüğünü hissedebiliyorum, ama adam beklemiyor. İki elimi de bir eliyle kavrayarak havluyu çeker, yere düşene kadar yardım eder ve beni çıplak olarak önünde bırakır.

Serin hava, yeni yıkanmış tenime akıyor, buz gibi sıcak iğnelerin etimi deldiği hissini ve tersine, uyluklarımın arasında biriken sıvı ısıyı artırıyor. Meme uçlarım sertleşip ağrıyor ve o başını eğip sıcak nefesi ile kulağıma sözlerini fısıldarken, ona doğru çaresizce sallanmamak için kendimi zor tutuyorum. "Anlaşmamızın senin tarafına düşen kısmını yerine getirme vaktin geldi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 6

10 Yıl ve 1 Ay Önce, Moskova

İki hafta evde. Bu yaz katlanmam gereken tek şey bu, şükürler olsun. On beş yaşına girdiğim için annem arkadaşlarımla seyahat etmeme izin veriyor — tabii ki korumalarımızla birlikte — ve ben de Haziran, Temmuz ve Ağustos'un yarısını İtalya, Yunanistan, İspanya ve Fransa'yı keşfederek geçirdim. Natasha ile İzlanda'ya gitmeye devam etmek isterdim, ama nedense ailem Moskova'ya dönmemde ısrar etti, muhtemelen onların epik kavgalarını daha fazla izlemem için.

Her gün daha da artan aralarındaki düşmanlığı düşünmemeye çalışıyorum, ama bunu görmezden gelmek imkansız. Eve döneli bir haftadan az oldu, ama annemi iki kez ağlarken yakaladım. Babam da pek iyi değil. İçki içiyor. Ve her zamanki gibi, akşam yemeğinden sonra bir iki kadeh konyak ya da partide birkaç shot votka içmiyor. Hayır, bu yaz her gün babam öğlen saatlerinden itibaren sarhoş oluyor ve bunun benim hatam olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

Dün, yatak odamdaki havalandırma deliklerinden annemin ona bağırdığını duydum ve benim adımın geçtiğini fark ettim. Nedenini bilmiyorum, ama bunun kış tatilinde Dan'e olanlarla bir ilgisi olduğunu sanıyorum. Dan'ın yüzüğünü aldığımı ailemden kimseye söylemedim, ama bir şekilde babam ve kardeşlerim öğrendi. Muhtemelen Natasha'nın hizmetçisi Lyudmila, korumalarıma bir şey söylemiştir. Ya da Pavel'e.

Görünüşe göre, Pavel bir yıldır onunla görüşüyor. Annem dün bana öyle söyledi.

Pavel ile Lyudmila'yı ya da o kış tatiliyle ilgili herhangi bir şeyi düşünmek istemiyorum. Dan'in cesedinin Moskova Nehri'nden çıkıp bana doğru sallanarak geldiği, elinde yüzük takılı parmağı eksik olan bir kabustan soğuk terler içinde uyanmamın üzerinden bir ay bile geçmedi. Nehrin içinde olduğunu düşünmem için bir neden yok. Cesedi bulunamadı, ama kimse gerçekten aradı mı bilmiyorum.

Babam yüzük ve notla ilgili olarak benimle yüzleştikten sonra, Dan'in bana yaptığı teklifleri de dahil olmak üzere tüm hikayeyi ona anlatmaktan başka seçeneğim yoktu. Babam çok öfkeliydi. Bir ara bir vazo fırlatılmış olabilir. Ne yazık ki, öfkesinin çoğu bana değil, Dan'i işe alan ve onunla ders almamı sağlayan anneme yönelmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dan'i işe alıp bana ondan ders aldırdığı için yöneldi. Konuşmadığım için suçlu olanın *ben* olduğumu ne kadar ısrarla söylesem de, babam dinlemedi.

O günkü kavgaları o kadar korkunçtu ki, zihnimden silip attım. Ne yazık ki, tanıdığım bir adamın benim yüzümden öldüğü gerçeğini zihnimden silip atamıyorum.

Alexei Leonov onu öldürdü.

Hâlâ onun motivasyonunu anlamıyorum. Ne o not için, ne de diğer şeyler için. Alexei'nin olaya karışmasına babamın tepkisini de anlamıyorum. Üç kardeşim de Alexei'nin bu işi ailemize bırakmak yerine kendi başına halletmesine çok kızdılar, ama babam garip bir şekilde sakin kaldı. "Onunla konuşurum" dedi ve bu konuda duyduğum son şey buydu.

Keşke ben de o kadar sakin olabilsem, ama olamıyorum. Özel öğretmenimin ortadan kaybolmasının sorumlusunun Alexei olduğunu bilmek, Dan'in ölümünden duyduğum suçluluk kadar beni rahatsız ediyor. Evet, Dan iğrenç biriydi, ama Alexei'nin elinden başına gelenleri hak etmemişti. Ve bu Alexei'nin elinden *olmuştu*, o not bunu açıkça ortaya koyuyordu.

Neden onu yüzükle birlikte gönderdi? Dan'in bana dokunduğu için ölmeyi hak ettiğini düşünse bile, neden bunu aileme söylemek yerine kendisi yaptı?

Aklıma gelen tek açıklama o kadar çılgınca ki, düşüncelerime girer girmez onu reddediyorum. Bu olasılığı düşünmeyi bile reddediyorum. Bizim dünyamızda, erkekler iş veya kadınlar konusunda kendi alanlarına giren diğer erkeklere karşı bu tür şeyler yaparlar, bu doğru. Ama bu çok saçma.

Alexei'nin beni kendi bölgesi olarak gördüğü falan yok.

Yine de, bilinçaltım bu fikre takılmış olmalı, çünkü diğer kabuslarımda - uyandığımda garip bir şekilde sıcak ve rahatsız hissettiğim kabuslarda- siyah gözlü bir iblis beni almaya geliyor, kanlı elleriyle beni kucaklıyor ve kötü ağızıyla sırıtarak beni korkunç yeraltı dünyasına sürüklüyor.

Yaz tatilimden sadece üç gün kalmışken annem odama girer. Onun güzel yüzü alışılmadık derecede solgun, gözleri kırmızı ve şişmiştir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

makyajının altında. Babasıyla yine büyük bir kavga etmiş olmalı. "Alinochka, baban ve benim seninle konuşmamız gereken bir şey var konuşmamız gereken bir şey var," diyor, sesi her zamankinden daha kısık. "Giyin ve yarım saat sonra kütüphanede buluşalım, tamam mı?"

Kanepede daha dik oturuyorum, kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. "Neden? Ne oluyor?"

Gülümsemeye çalışır. "Hiçbir şey. Aşağı indiğinde konuşuruz, tamam mı? Ve lütfen güzel elbiselerinden birini giy. Misafirimiz var."

Kapıyı kapatarak çıkar ve ben boş boş kapıya bakarım, sonra ayağa fırlarım. Ne olduğunu hiç bilmiyorum ama midem sıkışmış, göğsüm soğumuş gibi hissediyorum. Bu normal değil. Annemle babam benimle birlikte konuşmazlar. Bir şey istiyorlarsa, annem her zaman benimle tek başına konuşur. Önemli bir şey olmalı. Ama ne? Misafirlerden bahsetmemiş olsaydı, annemle babamın sonunda boşanacaklarını düşünürdüm, ama o konuşmaya tanık olmasını istemezlerdi. Avukatlar mı? Ama bunun için neden güzel giyinmemi istesinler ki?

Otomatik pilotta hareket ederek bir elbise giydim. Bu, benim şık gece elbiselerimden biri değil - saat daha sabah on bir - ama sevimli, arkadaşlarımla havuz partisine giyebileceğim bir şey. Ayrıca, solgun ve korkmuş görünmemek için biraz makyaj da yapıyorum. Eskiden makyajı nefret ederdim, ama artık yararını anlamaya başlıyorum, stres ve uykusuz gecelerin izlerini gizleme yeteneğini takdir ediyorum.

İşte. İyi görünüyorum. Keşke ellerim bu kadar soğuk olmasaydı. Neyse ki, aşağı inmeden önce birkaç dakikam daha var, bu yüzden banyoya gidip ellerimi sıcak su altında ısıtıyorum.

Sonunda kütüphaneye gitme zamanı geldi. Elbiseye uyan bir çift platform topuklu ayakkabı giyip merdivenlerden aşağı indim. Kalbim kulaklarımda çarpıyor ve aklım türlü türlü hoş olmayan olasılıklarla dolup taşıyordu.

Ya beni yatılı okuldan alıp yerel bir okula göndermek için çağırıyorlarsa?

Ya da, aman Tanrım, ailemizden birine bir şey olmuşsa?

Hayır. Olamaz. Annem bana söylerdi. Böyle büyük bir olay yapmazdı. Beş yıl önce babamın annesi, yani büyükannem kalp krizinden öldüğünde, annem bana hemen söylemişti. Hayır, bu başka bir şey, özellikle benimle ilgili bir şey.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kütüphaneye yaklaşıp kapıyı çaldığımda sinirlerim bozulmuştu.

"Girin," diyor babam.

İçeri giriyorum. Gözlerim hemen iki misafire takılıyor ve kalbim deli gibi atmaya başlıyor.

Alexei Leonov ve babası.

Masada annemle babamın karşısında oturuyorlar ve neredeyse aynı koyu, soğuk gözlerle bana bakıyorlar.

"Alinochka, lütfen bize katıl," diyor annem, biraz titrek bir sesle. "Konuşmamız gereken iyi haberler var."

Uzuvlarımı hareket etmeye zorluyorum. Garip hissediyorum, sanki bana ait değillermiş gibi. Sanki bedenimde yaşamak yerine et ve kemikten yapılmış bir giysi giyiyormuşum gibi.

Ancak giysi benim talimatlarıma uyuyor ve annemin yanına oturuyorum, gözlerim tam karşımda oturan Alexei'ye kilitlenmiş durumda. O da bana okunaksız bir ifadeyle bakıyor, büyük elleri önündeki masada birbirine kenetlenmiş durumda.

Korkakça başka yere bakma isteğiyle mücadele ederek, zorlukla yutkunuyorum. Bir kez daha, onun varlığı beni sırayla sıcak ve soğuk hissettiriyor. Yüzü her zaman bu kadar sert ve keskin miydi, yoksa onu son gördüğümden bu yana geçen altı ayda daha da olgunlaşmış mı? Onu internette takip ettiğim için, yirmi yaşına yeni girdiğini biliyorum. Tuhaf bir tesadüf eseri, doğum günlerimiz aynı, 24 Temmuz, bu da onun benden tam olarak beş yaş büyük olduğu anlamına geliyor. Büyükannem hayatta olsaydı, bunun kaderlerimizin iç içe geçtiği, hayatlarımızın doğumdan beri birbirine bağlı olduğu anlamına geldiğini söylerdi, ama bu çok saçma. Ben bu tür köy batıl inançlarına inanmıyorum.

Babam boğazını temizledi ve ben dikkatimi ona çevirdim, Alexei'nin karanlık ve çekici bakışlarından gözlerimi kaçırmak için bir bahane bulduğum için minnettardım.

"Alina," der babam ciddi bir sesle. "Boris Sergeyevich Leonov ve oğlu Alexei ile tanıştın."

Yıllarca süren nezaket eğitimi, cevabımı yönlendirir. "Evet, tabii ki. Tekrar merhaba. İkinizi de görmek ne güzel."

Yaşlı Leonov, tüylerimi diken diken eden ince dudaklı bir gülümsemeyle başını eğdi, ama Alexei'nin ifadesi hiç değişmedi. O da hiçbir şey söylemedi. Sadece oniks gözleriyle beni anlaşılmaz bir bakışla izledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bildiğiniz gibi, ailelerimizin çok eski bir geçmişi var," diyor babam. "Ve zaman zaman... çekişmeli olan bir ilişkisi." Aslında demek istediği, hepimizin burada kan dökülmeden bir arada oturuyor olmamızın bir mucize olduğu.

Bir tür yanıt vermek gerekiyor gibi görünüyor, bu yüzden başımı sallayıp ellerimi masanın altında birleştiriyorum. Hâlâ ne olduğunu anlamış değilim, ama parmaklarım yine buz gibi.

"Bugünün dünyası, babalarımızın dünyasından çok farklı," diye devam ediyor babam. "Hem daha küçük hem de daha büyük. Yeni zorluklar ve yeni fırsatlar sunuyor. On yıllar öncesinin husumetlerinin, hepimizin bu fırsatları yakalamasına engel olmasına izin vermek aptalca olur, sence de öyle değil mi?"

Bana mı soruyor? Anneme bir bakış atıyorum, ama o dümdüz önüne bakıyor, dudakları sıkı. Ne yapacağımı bilemediğimden, yine dikkatlice başımı sallıyorum.

"Güzel," diyor babam. "O zaman anlıyorsun. Ailelerimizin yeni bir başlangıca, eski kırılmaları onarmaya ve gelecek için sağlam temeller kurmaya ihtiyacı var. Leonovlar ve Molotovlar'ın rakip olmak yerine, bu hızla değişen dünyaya karşı birlikte duran ortaklar olduğu bir gelecek."

Anneme bir kez daha gizlice bakıyorum. Neden burada olduğumu, neden babamın bu konuşmayı *bana* yapıyormuş gibi geldiğini anlamıyorum. Babamın işi devralması için hazırladığı kişi Nikolai olduğu halde, onun yerine neden Nikolai burada değil? Ya da en büyük olan Konstantin? Ya da henüz on yedi yaşında olmasına rağmen, her türlü kötü işte korkutucu derecede iyi olan Valery?

Annem hala bana bakmıyor, ben de dikkatimi, Leonov-Molotov ortaklığının hem finansal hem de politik açıdan avantajlarını anlatmaya devam eden babama çeviriyorum. Özetle, sanki şu anda sahip olduğumuz milyarlarca dolar yetmezmiş gibi, hepimiz daha da zengin ve nüfuzlu olacağız.

"Öyleyse," diyor babam sonuç olarak, "Boris Sergeyevich ve ben bunu konuştuk ve herkesin yararına olacak bir çözüm bulduk. Eski ayrılıkları aşmanın en iyi yolu, üzerlerine bir köprü kurmaktır, bizi önümüzdeki on yıllar boyunca birleştirecek bir köprü."

Alexei ve babasına bakar, bu da beni aynı şeyi yapmaya zorlar. Alexei'nin yüzü okunamaz kalırken, Boris hala o rahatsız edici şekilde gülümsüyor.

Aklımda tuhaf bir şüphe uyanır ve midem sıkışır. Ama hayır. Bu imkansız. Ailelerimiz bile o kadar geri kafalı değildir ki...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Çocuklar bizim geleceğimizdir,” diyor babam ve sanki altımda kocaman bir yarık açılıyor, yer gürültüyle yarılırken, babamın sonraki sözleri neredeyse boğuluyor. Neredeyse, ama tamamen değil. Hala kulaklarıma ulaşıyorlar, her biri bir öncekinden daha da anlaşılmaz. "Sen, kardeşlerin, Alexei ve onun kardeşleri... Boris ve ben öldükten sonra da hepiniz burada olacaksınız. Ve çocuklarınız da sizden sonra burada olacak. Bu yüzden Alexei ile evlenmeniz önemli, ailelerimizin kurduğu bağın sadece iş sözleşmesi değil, kan bağı olması önemli."

"Evlenmek mi?" Alexei'nin ifadesiz bakışlarıyla karşılaşınca, uyuşmuş dudaklarımdan bu soru dökülüyor. O bundan şaşırmış görünmüyor. Bunun olacağını biliyordu. Ondan gözlerimi ayırıp babama dönüyorum, sesim yükseliyor. "Ne demek 'evlenmek'? Ben on beş yaşındayım!"

"Tabii ki şimdi değil," diyor Boris, boğuk sesi sinirlerimi gıcırdatıyor. "İkiniz de çok gençsiniz. Birkaç yıl sonra olacak. Bu arada birbirinizi tanıyacaksınız."

"Hayır. Olamaz." Boris ve ailem arasında bakışlarımı gezdirerek, şaka yaptıklarına, anlaşılmaz bir nedenden dolayı bana korkunç bir şaka yaptıklarına dair bir işaret arıyorum. Boris ve babam gözlerimi kırpmadan bakarken, annem bakışlarını masaya sabitliyor. Elini tutup, sonunda bana bakmasını sağlıyorum. "Anne? Lütfen bunun doğru olmadığını söyle..."

"Alina." Babamın sesi sertleşir. "Bu tartışmaya açık bir
konu değil." "Ama..."

"Bu senin iyiliğin için, Alinochka." Annemin sesi titriyor, sözleriyle çelişiyor. Bana bakarken gözleri yaşlarla doluyor. "Gerçekten öyle."

Kulaklarımda çınlayan sesler yoğunlaşır. Ciddiydiler. Bu bir şaka değildi. Beni Alexei ile evlendirmek niyetindeydiler. Gözlerim, hala o lanet olası okunaksız maskeyi takan yüzüne takılır ve masanın üzerinden uzanıp onu sarsmak, ona konuşmasını ve bunun delilik olduğunu, bunun olmasının imkânsız olduğunu söylemesini istemekten başka bir şey yapamam. Ama o hiçbir şey söylemez. Bu da kararın bana kaldığı anlamına gelir. Ayağa fırlarım. "Hayır! Hayatta olmaz. Bunu yapmayacağım."

Papa ayağa kalkar, yüzü kararır. "Bu tartışmaya açık bir konu değil, dedim."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Öyle mi? Siktir git." Dönüp odadan çıkmak istiyorum ama Papa bileğimi yakalıyor.

"Otur." Yüzü kara kara, tutuşu acı verecek kadar sıkı. "Ve lanet diline dikkat et."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bırak beni!" Onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, ama o çok güçlü. Öfkelenerek kolumu daha sertçe çeviriyorum, adrenalin acıyı hafifletiyor. "Bırak beni lanet olası!"

"Bırak onu. Hemen." Alexei'nin sesi tehlikeli derecede sakindir. Bugün ilk kez konuşuyor ve sözleri, asi bir mahkeme salonunda yargıcın tokmağıyla aynı etkiye sahiptir.

İçgüdüsel olarak donup kalıyorum ve babam bileğimi bir yılanmış gibi bırakıyor.

"Bizi yalnız bırak," diyor Alexei, ayağa kalkarak odayı haşmetli bir bakışla süpürüyor. "Alina ve benim konuşmamız gerek."

Bir an için sadece sessizlik hakim. Yetişkinlerin itaat etmesini beklemiyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde Boris Leonov ayağa kalkıyor ve annem de onu takip ediyor.

"On dakika sonra tekrar toplanacağız," der babam, gözlerini yüzüme dikerek. "Uslu dur, duydun mu?"

Bunun üzerine odadan çıkar ve annem de onun peşinden koşar. Boris en son çıkar. Karanlık bakışları uzun bir süre oğlunda kalır, sonra o da ayrılır ve bizi kütüphanede yalnız bırakır.

Dizlerim birden titremeye başlar ve sandalyeye çökerek zonklayan bileğimi ovuştururum. Adrenalinle titriyorum, nabzım kulaklarımda çınlıyor. Babamın bu şiddetli yönünü hiç görmemiştim. Var olduğunu biliyorum, ama daha önce bana hiç zarar vermemişti. Ama bugüne kadar ona hiç açıkça karşı gelmemiştim.

Alexei de oturur ve avucunu bana doğru uzatır. "Bir bakayım," der.

Şaşkınlıkla, onun isteğini yerine getirip, derisinin kızarık ve lekelerle kaplı olduğu bileğimi gösteririm. Şaşkınlığım üzerine, elimi nazikçe tutar, kaşlarını çatarak elimi bir o yana bir bu yana çevirir. Dokunuşunun sıcaklığı beni sarsar. Eli, soluk tenime karşı koyu renklidir, parmakları uzun ve güçlü bir erkeklik gösterir. Dar avucum ve ince parmaklarım onun elinde çocuk gibi görünüyor. Başparmağını acıyan cildime hafifçe sürterek acıyı dindirirken, kolumdan heyecan verici bir karıncalanma yayılıyor ve sıcaklık hissi vücuduma yayıldıkça nefesim hızlanıyor, sonunda uyluklarımın arasında tuhaf bir şekilde hoş bir ağrı hissediyorum.

Oh, lanet olsun. Tahrik olmak böyle bir şey mi? Onun yanında yaşadığım şey tahrik olmak mı?

Seks konusunda bilgisiz değilim - okulda seks eğitimi aldık ve internette porno izledim - ama hiç çıkmadım ve erkek arkadaşım olmadı. Arkadaşlarım, dokuzuncu sınıfı bir erkekle öpüşmeden bitirdiğim için benimle ne kadar dalga geçseler de, hiç istemedim. Natasha çoktan gitti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Altı aydır birlikte olduğu erkek arkadaşıyla üçüncü aşamaya gelmiş ve okuldan birkaç arkadaşım da tam anlamıyla seks yapmış. Ama ben hazır değilim. Lise erkeklerinin özensiz öpücüklerini ve açgözlü okşamalarını istemiyorum. Belki de on iki yaşımdan beri her yaştan erkeklerin bakışlarına maruz kaldığım içindir, ama Y kromozomu olan hiç kimsenin bana yaklaşmasına özellikle istekli olmadım. Hâlâ da değilim, ama ilk kez diğer kızların neden istekli olduğunu anlıyorum.

Öpüşmek, Alexei'nin dokunuşunun vücudumda uyandırdığı hislere benziyorsa, bunu bir an önce denemek isteyebilirim.

Ama onunla değil. Asla onunla olmaz. Öğretmenimi öldürmemiş olsa bile, Leonovların itibarı bile bunu imkansız kılar.

Kolumu geri çektim. "Sorun yok."

Alexei'nin bakışları yüzüme çevrilir. "Moraracak."

"Üzerine buz koyarım."

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Nasıl istersen. Şimdi, hadi konuşalım..."

"Bu delilik mi? Evet, konuşalım." Adrenalin vücudumu kapladığında ayağa fırladım. Onun dokunuşuna veya yakınlığına nasıl tepki vereceğim umurumda değil. Onunla ya da babamın benim için seçeceği başka biriyle evlenmeyeceğim.

Eğer bir gün evlenirsem, kocam benim seçimim olacak, başkasının değil.

Masanın önünde volta atmaya başlıyorum. "Bu tamamen saçmalık ve sen de onlara bunu söylemelisin. Seni dinliyorlar gibi görünüyor, bu yüzden sesini yükseltip bunun olmayacağını, bunun saçma ve barbarca bir fikir olduğunu ve ikimizin de bunu istemediğini söylemelisin." Alexei'ye bakıyorum ve onun bakışlarının beni takip ettiğini görüyorum, yüzünde okunamayan bir ifade var. "Değil mi?"

Cevap vermez.

Duruyorum, birdenbire kendimden emin olamıyorum. "Değil mi?"

"Otur," diyor, sandalyemi işaret ederek. "Bilmen gereken bir şey var."

"Ne?"

Kaşlarını kaldırıp tekrar işaret eder. Sinirlenerek

lanet olası sandalyeye otururum. "Ne?"

"Nişan anlaşması çoktan imzalandı."

"Ne? Hayır. Hayır, bu doğru değil. Bizim onayımız olmadan bunu yapamazlar. Onlar..." Onun alaycı gülümsemesi karşısında duruyorum. "Yapabilirler mi?"

"Ailelerimiz her şeyi yapabilir," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu biliyorsun."

Tüylerim diken diken oldu. Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Rusya'da Molotovlar ve Leonovlar neredeyse her şeye kadirdiler. Belki Amerika'da

Amerika'da ya da Almanya gibi bir yerde olsaydık, ailelerimizden biri ya da ikisi tarafından satın alınmamış bir yargıç ya da polis şefi bulmayı umabilirdim, ama burada, Moskova'da değil. Muhtemelen Doğu Avrupa'nın hiçbir yerinde değil.

"Panik yapma," diyor Alexei, yüzümdeki ifadeyi doğru bir şekilde okuyarak. "Bu bugün ya da yakın bir zamanda olmayacak. On beş yaşındaki biriyle evlenmek ya da çıkmak gibi bir niyetim yok. Öngörülebilir gelecekte, her zamanki gibi ayrı hayatlarımızı sürdüreceğiz."

"Ama nişanlı olacağız." Bu kelime dilimde yabancı geliyor, tüm bu düzenleme kadar ortaçağdan kalma.

"Doğru." Kapalı göz kapaklarının altından bana bakıyor.

"Hayır, doğru değil! Onlara siktirip gitmelerini söyle." Sesimin, huysuz bir çocuk gibi yükseldiğini duyuyorum, bu yüzden dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Bunu istemediğim kadar, onun beni çıkmaya bile değmez aptal bir çocuk olarak gördüğünü bilmek, bir şekilde içimi acıtıyor.

Dudaklarında yine alaycı bir gülümseme belirir. "Hâlâ anlamıyorsun. Her şey bitti. Biz nişanlıyız. Anlaşmayı şimdi bozmak, ailelerimiz arasında yeni bir uyuşmazlık yaratır. Bunu istemezsin, değil mi?"

Gözlerimi kırpıyorum. "Hayır, ama..."

"O zaman buna uyalım," diyor kesin bir şekilde. "Her günü tek tek yaşayalım. Birkaç yıl sonra nerede olacağımızı kim bilir? Hayat, ekrandaki sabit bir resim değildir. Sürekli değişir, tahmin bile edemeyeceğimiz şekillerde. Bugün tüm enerjini gelecekle savaşmak için harcayabilirsin ya da bekleyip savaşmanın değip değmeyeceğini görebilirsin." Gözleri parlayarak eğildi. "Aslında, zamanı geldiğinde, o gelecekle ilgili fikrini tamamen değiştirmiş olabilirsin."

Bölüm 7

Günümüz, Yer Bilinmiyor

Artık *anlaşmamızın senin tarafına düşen kısmını yerine getirmenin zamanı geldi.*

Alexei'nin sözleri içimde yankılanıyor, çıplak tenimde tüylerim diken diken oluyor. Ya da belki de boynumda hissettiğim nefesinin sıcaklığı ve kaçacak hiçbir yerim olmadığını, bunca yıl sonra nihayet oynadığımız bu yüksek riskli oyunu kaybedeceğimi bilmemdendir. Ama belki de en iyisi budur. Kaçmaktan, savaşmaktan yoruldum.

Artık bu adamın beni yok etmeye kaderinde olduğunu anlıyorum.

Bu, ikimizin de tam olarak beş yıl arayla doğduğumuz gün yıldızlarda yazılmıştı.

"Yeter. Direnmeyi bırak," diye kulağıma fısıldıyor, bileklerimdeki tutuşunu gevşetiyor ve garip bir şekilde, içimde çırpınan sinsi arzuya, dizlerimi zayıflatan hain tahrike direnme gücünü bana veren onun sözleri oluyor. Artık o naif, aptalca cesur on beş yaşındaki kız olmayabilirim, ama onun bir parçası hala içimde.

Sarsıntılı bir hareketle, onun tutuşundan kurtulup etrafından dolanarak geniş odanın ortasına doğru geri çekildim. Kalbim çılgınca atıyordu ve çıplak vücudumu kollarımla sarmamak, onun gözleri çıplak göğüslerim ve karnım üzerinde bir yol açıp yüzüme dönmeden önce dik durmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu.

Yüzü vahşi bir arzuyla gerginleşmiş, yüksek elmacık kemiklerinde ateşli lekeler beliriyor. Sesi alçak ve kaba. "Böyle mi oynamak istiyorsun?"

Dudaklarımı ıslatıyorum. "Acıktım." Bu bir yalan - aslında biraz deniz tutmuşum

ama kendime biraz daha zaman kazanmak için aklıma gelen tek şey bu.

Burun delikleri genişliyor ve içimde çelişen içgüdülerinin savaştığını hissedebiliyorum. Kendi berbat tarzıyla, beni, rahatımı ve iyiliğimi önemsiyor. Ayrıca beni istiyor. İlk tanıştığımızdan beri böyle, ama ben bunu yıllar sonra fark ettim. Hangi tarafının galip geleceğini görmek için beklerken tırnaklarım avuç içlerime batıyor.

Yavaş ve kararlı adımlarla bana doğru geliyor. "Açsın."

Bu sefer geri çekilmiyorum. Ne anlamı var ki? Bu odada, bu teknede tamamen onun merhametine kalmış durumdayım. Kardeşlerim beni arıyor, eminim, ama ellerindeki tüm kaynaklara rağmen, beni yakın zamanda bulamayacaklar. Bir tekne, uçsuz bucaksız okyanusta hareket eden bir nokta değildir.

Yine de, o önümde durup kıvrık parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırdığında, geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum. Çıplaklığımın, savunmasızlığımın son derece farkındayım, özellikle de o hala sevdiği koyu renkli giysilerini giydiği için - tabii ki giymese de daha az korkutucu olmazdı. Boyum ortalamanın üzerinde, ama o benden en az bir baş daha uzun, omuzları benimkinden iki kat daha geniş, kasları çelik gibi.

Bana istediği her şeyi yapabilir ve ikimiz de bunun farkındayız. Kaderci bir tavırla, kömür karası bakışlarına karşılık veriyorum ve benim kaderimi belirlemesini bekliyorum.

kaderimi belirlemesini bekliyorum.

Bölüm 8

8 Yıl 5 Ay Önce, New Hampshire

SENIOR PROM, parlak afiş, saraylara layık bir balo salonuna dönüştürülmüş lise spor salonuna girdiğimde karşımda beliriyor. Hoparlörlerden en yeni pop şarkıları çınlıyor ve atmosfer gençlik hormonları ve dramlarla dolu. Bazen, refakatçilerin tüm çabalarına rağmen, esrar kokusu da duyulabiliyor.

Hala lise öğrencisi olduğum için burada olmamam gerekirdi, ama en yakın iki arkadaşım son sınıf öğrencisi ve benim de onlarla gelmem için yalvardılar, bu yüzden buradayım.

"Sen bizim sevimli erkek yemimizsin," dedi Risha. "Sana ihtiyacımız var."

Tabii ki bu tamamen saçmalık. Yükselen bir Bollywood yıldızı olan Risha, olabildiğince güzel. Yine de benim için endişeleniyor. Arkadaşımız Giles de öyle. Neredeyse on yedi yaşında olup da tek bir randevuya bile çıkmamış olmamın doğal olmadığını düşünüyor.

"Aseksüel olabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu bana birkaç ay önce, İngiliz aksanı sözlerine belli bir zarafet katıyordu. "Öyleysen de hiç sorun değil."

"Keşke öyle olsaydım," dedim yüzümü buruşturarak. "Ne yazık ki, ben de senin gibi erkekleri seviyorum." "O zaman neden bir tane bulmuyorsun?"

"Alacağım. Bir gün." Artık nişanlı olmadığım zaman... ama bunu ona söyleyemezdim. Okuldaki arkadaşlarımdan hiçbiri, hayatımın her yönünü gölgeleyen, başımın üzerinde asılı duran ortaçağdan kalma sözleşmeden haberdar değil.

O günden beri Alexei'yi görmemiş olsam da, onu ve geleceğime yönelik tehdidini unutamıyorum. Her doğum günümden korkuyorum çünkü henüz kesin bir tarih belirlenmemiş olsa da, on sekiz yaşında "yeterince büyük" sayılacağımı biliyorum. En azından evlilik için olmasa da, flört etmek için... Alexei Leonov gibi bir adamla flört etmenin ne anlama geleceğini ancak tahmin edebilirim.

Elbette nişana karşı çıktım. Alexei ne derse desin, durumu sessizce kabul edip gelecekte ne olacağını bekleyemezdim. Üç gün boyunca ağladım ve yalvardım; ardından aylarca aileme sessiz kalarak tepki gösterdim. Defalarca onlara bunu

bunu yapmayacağımı ve beni zorlayamayacaklarını söyledim. Hiçbiri işe yaramadı. Sözleşme geçerli ve Alexei henüz hayatımda olmasa da, yakında olacağını biliyorum.

"İşte buradasın," diye bağırıyor Risha, dans pistinden beni görünce. Çılgınca el sallıyor. "Gel bize katıl!"

Ben de el salladım. "Önce bir içki alacağım!"

Kalabalığın arasından geçerek ikram masasına doğru ilerliyorum. Tabii ki punç var, ama aynı zamanda maden suyu, köpüklü üzüm suyu, kombucha ve gerçek bir barmen tarafından hazırlanan, hayal edebileceğiniz her türlü alkolsüz kokteyl de var.

Zengin çocuklar parti yaptığında, renkli şekerli su gibi basit bir şeyle idare edemezsiniz.

Mikrobiyom için bir bardak kombucha alıyorum ve sonra tanıdığım bir adamdan gizlice esrar çalıp içiyorum. Geçen yıl esrar sevdiğimi keşfettim. Bu günlerde midemi kemiren endişeyi yatıştırıyor.

Hızlıca bir sigara içmek için tuvalete giderken, uzun boylu bir figür önüme çıkıyor.

"Selam."

Yine mi bu. "Selam Josh," diyorum gözlerimi devirerek.

Burada olacağını biliyordum, herkes onun balo kralı seçilmesini bekliyor ama kız arkadaşıyla meşgul olup bana asılmayacağını umuyordum. Ama hayır. Zaman bulmuş.

"Biriyle mi geldin yoksa yalnız mısın?" diye sordu, uzun sarı saçlarını eliyle tarayarak — şüphesiz saçlarının ne kadar pürüzsüz ve parlak olduğuna dikkatimi çekmek için. Bakışları, gümüş rengi topuklu ayakkabılarımın ucundan Givenchy elbisesini tutan ince askılara kadar vücudumu taradı ve mavi gözlerindeki bakış, korseyi daha yukarı çekmek istememe neden oldu.

Cesurca, bu dürtüye direniyorum. "Arkadaşlarımla birlikteyim."

"Öyle mi?" O, sırıtarak eğilir. "Sana etrafı gezdireyim mi?" "Hayır, teşekkürler. Bayan kertenkeleyi boşaltmam lazım." İşte. Bu onun coşkusunu

onun coşkusunu soğutmazsa, ne soğutur bilmiyorum.

O bir cevap bulamadan, onun yanından geçip tuvalete doğru yöneliyorum. Akşamın erken saatleri olduğu için, henüz bakire kokteyllerine gizlice alkol ekleyen kızlarla dolup taşmamış. Boş bir kabin bulup sigarayı yakıyorum, duman ciğerlerimin derinliklerine inerken boğazımda hissettiğim keskin, çimen kokulu yanmayı keyifle içime çekiyorum. Neredeyse anında, düşüncelerimin endişeli uğultusu diner, şakaklarımı saran gerginlik azalır. Bir nefes daha çekince zihnim daha da boşalır. Birkaç kutsanmış dakika boyunca

okul yılının yakında biteceğini ve Moskova'ya, ailemin giderek artan kavgalarına geri dönmem gerektiğini unutuyorum... Bu yaz on yedi yaşına gireceğim, korktuğum yaşa ve korktuğum adama bir yıl daha yaklaşacağım.

Daha da kötüsü, Alexei'nin o günden beri bana ya da aptal sözleşmeye bir an bile düşünmediğinden emin olmam. Neredeyse iki yıldır onu ne gördüm ne de haber aldım ve kesinlikle beni tanımaya çalışmadı. Bu iyi bir şey. Umarım şimdiye kadar beni tamamen unutmuştur ve zamanı geldiğinde babalarımıza siktirip gitmelerini söyler.

Bu düşünce beni rahatlatmalı - ve rahatlatıyor da - ama bazen hayal gücüm bana oyunlar oynuyor. Bazen, sanki üzerimde dolaşan ve beni izleyen bir hayaletmiş gibi, onun varlığını yakınımda hissettiğime yemin edebilirim. Daha da kötüsü, bir erkek bana çıkma teklif ettiğinde "evet" demek istediğimde, Dan'in yüzüğünü hatırlıyorum ve bunun yerine dudaklarımdan "hayır" çıkıyor.

Alexei, okuldan biriyle çıktığımı bilebilir mi? Ve bilse bile, umursar mı?

Umursamayacağını düşünmek isterim, ama bu riski göze alamam.

Benim yüzümden başka birinin ortadan kaybolmasından sorumlu olamam.

Birkaç nefes daha çekince, esrar bitmiş olacak. Kafam hem ağır hem hafif, düşüncelerim sadece esrar ya da çok fazla alkolün sağlayabileceği şekilde dağınık. Babam yüzünden alkolü sevmiyorum, ama kafamın iyi olmasını seviyorum. Kendimi tam olarak orada hissetmemeyi seviyorum.

Bazen, annemle babamın kavgaları özellikle şiddetli olduğunda, orada hiç olmamak nasıl olurdu diye merak ediyorum.

Tuvaletin kapısını itip açıyorum, dışarı çıkıyorum, ellerimi yıkıyorum ve makyajımın yerinde olup olmadığını kontrol ediyorum. Sonra dans pistine gidiyorum ve Risha ile Giles'ı sevdikleri kişilere sürtünürken buluyorum.

Tabii ki. "Bizimle gel, bize eşlik et, çünkü bizim randevumuz yok" lafının beni buraya getirmek için bir taktik olduğunu bilmeliydim. Muhtemelen biraz sarhoş olup, biraz kafayı bulmamı ve sonra da babasının limuzininin arkasında bir futbolcuyla öpüşmemi umuyorlar.

Evet, iyi denemeydi çocuklar.

Yine de biraz kafam güzel, tamam, birazdan da fazla, bu yüzden kendimi dönen bedenlerin kalabalığına sürüklemelerine izin verdim. Zihnim bulanıkken, müziğin ritmi baştan çıkarıcı geliyor, nabız gibi atan tempo bana Alexei ile ilgili kabuslardan uyandığımda hissettiğim duyguları hatırlatıyor

ve bacaklarımın arasındaki boşluğu avucumla okşadığımda hissettiğim duyguları hatırlatıyor. Yeterince sert bastırıp bir süre ovarsam, bu hisler giderek artıyor ve çok tatlı, çok keskin hale gelene kadar doruğa ulaşıyor. O zaman geri çekiliyorum.

Geri çekiliyorum çünkü o zirveye yaklaştığımda, onun yüzünü görüyorum ve ona ait olmanın neden korkunç bir fikir olduğunu unutuyorum.

Müzik değişiyor, yeni bir şarkı başlıyor. En sevdiğim şarkılardan biri. Gözlerimi kapatıyorum, otomatik olarak ayarlanmış sözlerin beni sarmalamasına izin veriyorum, tanıdık ritim vücudumun hareketlerini yönlendiriyor. Biri arkamdan bana sürtünmeye başlıyor, elleri çıplak kollarımı okşuyor, sonra kalçalarımı kavrayıp kıçımı büyüyen erkeklik organına doğru çekiyor. Bir erkek o zaman. Onun sıcaklığını hissedebiliyorum. Nefes nefese, terliyor, ama bir kez olsun, bundan tiksinmiyorum. Zihnimi örten sisin içinde süzülüyorum, hipnotik ritmin beni sürüklemesine izin veriyorum.

"Evet, devam et Alina!" Risha'nın heyecanlı sesi müziğin üstüne çıkıyor ve ben gülüyorum, aniden başım dönüyor. Neden bunu daha önce yapmadım? Neden kendimi bir rahibe gibi yaşamak için kapattım, sırf saçma, uygulanamaz bir kağıt parçası yüzünden?

Nişanlı değilim.

Olmayı

reddediyorum.

"Salla kendini, kızım," diye bağırıyor Giles, ve ben de öyle yapıyorum. Sanki içimde bir şey kırılmış gibi. Kim bana sürtünüyor bilmiyorum, ama umurumda da değil. Mesele bir erkek değil. Mesele benim. Müziğe uyarak kalçalarımı sallarken gözlerimi açıyorum ve başımın üstündeki rengarenk stroboskop ışıkları makinelerden çıkan sisle karışarak beni saran gerçeküstü hissi daha da güçlendiriyor. Artık kendim değilim. Başka biriyim, tanımadığım biri. Vahşi ve özgür biri.

Arkamdaki adam bana daha sert bir şekilde sürtünüyor. Cesaretleniyor, ellerini kalçalarımdan kaburgalarıma ve sonra daha yukarıya, daha yukarıya kaydırıyor... "Siktir!" diye bağırıyor, aniden kaskatı kesiliyor ve benim dehşetle fark ettiğim, Josh'un sesi. Tepki veremeden, güçlü bir el kolumu kavrayarak beni döndürüp dans pistinden sürüklüyor.

O kadar şaşkın ve kafam karışık ki, ilk başta direnemiyorum. Direnmeye başladığımda ise, kalabalıktan uzak, dekoratif afişlerle kaplı tribünlerin arkasında, spor salonunun karanlık bir köşesindeyim. Smokin giymiş uzun boylu, geniş omuzlu bir adam üzerimde beliriyor.

"Ne..." diye başlıyorum, gözlerimi kırpıştırarak, ama önümdeki adamın koyu renk gözlerini ve sert yüz hatlarını tanıdığımda şoktan donup kalıyorum.

Alexei Leonov.

Nişanlım.

Ve çok öfkeli.

Sesi alçak, karanlık bir hırıltı. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

"Ne?" Dağınık düşüncelerimi bir şekilde tutarlı hale getirmek için uğraşıyorum. Bu gerçek mi, yoksa çok fazla esrar mı içtim? Alexei'nin benim lise balomda, *New Hampshire'da* olması imkansız.

Kolumu bırakıp büyük eliyle çenemi kavradı ve yüzümü bir tarafa, sonra diğer tarafa çevirerek gözlerimin içine dikkatle baktı. "Sen kafayı bulmuşsun." Sesinde hem tiksinti hem de inanamama vardı.

"Şey, evet." Bekle, inkar etmeli miydim? Kahretsin. Bu gerçek. Ama nasıl? Neden? Burada ne işi var? Son soruyu yüksek sesle sormam gerektiğini fark ettim. "Burada ne işin var?"

İşte. Neredeyse normal konuşuyorum. Ama değilim. Kafam çok güzel ve bu durumun hiçbir yanı normal değil. Josh'la dans ediyordum - iğrenç - ve sonra... Oh, lanet olsun. Adrenalin beynimdeki sisin bir kısmını dağıtır ve Alexei çenemi sıkıca kavrayıp yanaklarımı büzerek başını bana doğru eğdiğinde, gözleri canlı kömür gibi yanarken dehşet içimi kaplar.

"Sen başka erkeklerle dans etmezsin." Her kelime, celladın baltası gibi kulaklarıma düşüyor. "Onlara bakmazsın ve hiçbir koşulda sana dokunmalarına izin vermezsin. Sözleşmeye göre ve her bakımdan sen benimsin. Anladın mı?"

O kadar şaşkınım ki, cevap olarak sadece gözlerimi kırpabiliyorum. Bu yeterli olmamış olmalı ki, yüzünü yaklaştırıyor, burnumuz neredeyse üç santim uzaklıkta. Burun delikleri tehlikeli bir şekilde genişliyor. "Anladığını söyle lan."

Çenemi tutuş şekliyle, hiçbir şey söyleyemiyorum, bu yüzden boğazımın derinliklerinden bir "uh-huh" sesi çıkarıyorum. Onun içinde bastırılmış şiddeti, kaynama noktasına gelmiş öfkesini hissedebiliyorum ve kalp atışlarım hızlanarak beynimdeki sisin daha da dağılmasını sağlıyor.

Bu bir kabus ya da hayal gücümün oyunları değil. Gerçekten oluyor. O burada, bizzat kendisi.

Umduğumun aksine, beni unutmamış.

Son cevabım onu yatıştırmış olmalı ki, yüzümü tutuşu biraz yumuşadı. Ancak beni bırakmıyor, yüzünü de çekmiyor. Bunun yerine, bakışları hala parmaklarıyla sıkıştırılmış dudaklarıma düşüyor

ve güçlü vücuduna farklı bir gerginlik hakim oluyor. Bunu hissedebiliyorum, cildinden yükselen ısıyı, nefesinin daha ağır, daha düzensiz hale gelmesini. Ben de buna karşılık nefesim hızlanıyor, içimi sıcak bir yorgunluk kaplıyor, dizlerim zayıflıyor ve içim eriyor. Onunla ilgili gördüğüm her rüya, her kabus, birdenbire zihnimde canlanıyor, tıpkı doğal sonuçlarına varmayı reddettiğim o tatlı, keskin hisler gibi. Çünkü bunların sorumlusu o. Beni böyle hissettiren tek kişi o.

"Onun seni öpmesine izin verecek miydin?" Sesi kaba, başını eğip ağzını benimkine yaklaştırıyor, nefesinin sıcaklığı ve tarçın kokusu dudaklarımda hissediliyor. "Onun seni sikmesine izin verecek miydin?"

"H-hayır." Ne dediğimi gerçekten bilmiyorum. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek için her şeyi söylerdim. İhtiyacımın gücüyle titriyorum, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, duyabildiğim tek şey o. İlk öpücüğüm. Bir şeyi bu kadar çok istemenin mümkün olduğunu hiç bilmiyordum. Ve o da istiyor. İstiyor olmalı. Kesinlikle, her an şimdi...

Elini indirip birdenbire geri çekildi, bu hareket beni sarsmıştı. "İyi. Yapma." Sesi şok edici derecede soğuk ve sertti. "Sen benim nişanlımsın ve ben paylaşmam. Asla."

Bununla birlikte, dönüp uzaklaşıyor ve beni derinden sarsılmış halde bırakıyor. O gece boyunca ne onu ne de Josh'u bir daha görmüyorum.

Aslında, Josh'u bir daha hiç görmedim, kimse de görmedi. Özel öğretmenim gibi, o da ortadan kayboldu.

Bölüm 9

Günümüz, Konum Bilinmiyor

Lexei'nin gözleri gece yarısı kadar siyah, çenesini sıkarak bana bakıyor ve aramızdaki sessizlik uzadıkça, onun temel arzularının galip geleceğinden eminim. Ama yanılıyorum. Beni bırakıp geri çekiliyor, elini indiriyor.

"O zaman seni besleyelim," diyor, kuru ses tonu bunun benim tarafımdan bir başka oyalama taktiği olduğunu bildiğini gösteriyor.

Ama umurumda değil. Kendime daha fazla zaman kazandım. "Giysilere ihtiyacım var," diyorum, sesimin ne kadar sakin olduğundan gurur duyarak. "Nerede bulabilirim..."

Sürgülü kapıyı işaret ediyor. "O dolapta ihtiyacın olan her şey var."

Tamam, beni çıplak bırakmayacak. Yaşasın. Bazen küçük şeyleri kutlamak gerekir.

Fikrini değiştirmeden önce dolaba koşuyorum. Çıplak sırtımda onun bakışlarını hissedince yüzüm yanıyor. Popom güzel şekilli – son aylarda çok yürüyüş yaptım ve spor salonunda çalıştım – ama yine de daha iyisini görmüş mü diye merak etmeden duramıyorum. Daha iyisine dokunmuş mu? Onun bana benim ona sadık olduğum kadar sadık olduğunu düşünmek için hiçbir nedenim yok.

Bu düşünce, her zamanki gibi damarlarımı asitle dolduruyor.

Bunu bastırarak, sürgülü kapıyı kenara itip, Nikolai'nin evindeki kadar büyük olan bir giyinme odasına giriyorum, ancak ikisi de Moskova'daki giysilerimi ve aksesuarlarımı barındıran geniş odayla karşılaştırılabilir değil. Yine de, buradaki seçenekler oldukça iyi. En sevdiğim tasarımcıların elbiselerini ve topuklu ayakkabılarını, ayrıca yaklaşık bir milyon mayo, gündelik sundress, şort, tişört ve çok çeşitli düz sandalet ve parmak arası terlik buluyorum.

Rahat ve konforlu bir şey giymek cazip geliyor, ama bunun yerine bir kokteyl elbisesi seçiyorum. Ağır yeşil ipekten yapılmış, dar kesim, kalp yakalı ve diz boyu kloş etekli bu elbise, beni şık ve kendinden emin gösterecek. Daha kontrollü.

Şu anda buna çok ihtiyacım var.

Köşedeki gömme çekmecede uygun iç çamaşırları buluyorum: straplez yeşil bir sütyen ve ona uyan bir tanga. Hızlıca giyiniyorum. Bir çift nude topuklu ayakkabı görünümü tamamlıyor.

Dışarı çıktığımda, Alexei pencereden dışarı bakıyor, elleri arkasında birbirine kenetlenmiş. Ayak seslerimi duyunca dönüp beni yavaşça süzer, gözleri vücudumda yakıcı bir iz bırakır. "Her zamanki gibi güzelsin."

Bu iltifatın binlerce versiyonunu duymuştum, ama onun ağzından çıkan bu boğuk sözler farklı geliyordu. Daha karanlık. Daha korkutucu. Ses tonunda beni ürperten bir sahiplenme vardı. Bana takdirle değil, tatminle bakıyordu, pahalı bir tablonun sahibi, duvarında asılı duran tablosuna bakarken ifade edebileceği türden bir tatminle.

Ve ben onun için temelde buyum. Bir mülk. Sonunda duvarına asmaya hazır olduğu bir kupa.

Sadece bu hafta onlarca kişiyi katlederek kazandığı bir ganimet.

"Teşekkür ederim," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum, titremeyi bastırarak. "Şimdi, nerede yemek yiyeceğiz?"

Alaycı bir gülümseme dudaklarını kıvrılırken, elini açıkça bir davet olarak uzatır. "Gel, sana göstereyim."

Bu bir test, bir meydan okuma. Direnmemi, bu küçük konuda onunla mücadele etmemi istiyor ki, en kötüsünü yapmak için bir bahane bulsun. Ama şansı yok. Başımı dik tutarak ona yaklaşıyorum ve avucumu avucuna koyuyorum. Güçlü parmakları benimkini kavradığında kalbim gırtlağıma kadar çıkıyor, sıcak ve heyecan verici bir tutuş, ama yüzümü dikkatlice ifadesiz tutuyorum, beni odadan çıkarırken dokunuşunun beni nasıl etkilediğini görmesine izin vermiyorum.

Dışarıda, her iki yanında birkaç kapı daha bulunan, yaklaşık dört fit genişliğinde bir koridor var. Dümdüz ileride bir spiral merdiven var. Ona doğru ilerlerken, dikkatlice yürüyorum, altımdaki teknenin sallanması, sanki ilk kez yüksek topuklu ayakkabı giyiyormuşum gibi hissettiriyor.

Muhtemelen bu yüzden dolabımda bu kadar çok düz ayakkabı var. Deniz daha da dalgalı olursa, onlara ihtiyacım olacak.

Alexei, dirseğimden tutarak beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Uzun, geniş bir güverteye çıkıyoruz. Güneş bir an için gözlerimi kamaştırıyor — dolaptan bir güneş gözlüğü almalıydım — ama o beni gölge sağlayan bir çıkıntının altına götürüyor ve gözlerim çevreyi görebilecek kadar alışıyor.

Tahmin ettiğim gibi, açık denizdeyiz. Göz alabildiğince uzanan koyu mavi sular bizi çevreliyor. Üstümüzde, teknenin pruvasına yakın bir yerde, daha küçük bir güverte daha var. Görünüşe göre büyük ve lüks ama aşırıya kaçmayan bir yattayız. Akıllıca bir hareket. Kardeşlerim

bir tekne aramayı düşünürlerse, bu tekne 700 milyon dolarlık bir süper yat kadar radarlarına yakalanma olasılığı daha az.

Çıkıntının altında, masa örtüsüyle kaplı yuvarlak bir masa, iki kişilik servis ve iki sandalye var. Alexei beni oraya götürüyor ve benim için bir sandalye çekiyor — durumumuzun gerçekliğini yalanlayan centilmen bir jest. Dudaklarının alaycı eğimi, onun da bunun farkında olduğunu gösteriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum. Neden olmasın ki? Beni şiddetle kaçırıp uyuşturduktan sonra nazik bir ev sahibi rolünü oynamak istiyorsa, onu kim durdurabilir ki? Zarifçe oturup, masadan düzgünce katlanmış beyaz bir peçete alıp kucağıma seriyorum, sanki güzel bir restoranda randevuda gibi. Bu sırada o da etrafta dolaşıp diğer sandalyeye oturuyor.

Solumdan ayak sesleri geliyor ve başımı çevirip yaklaşan bir adam görüyorum. Uzun boylu, zayıf ve beyaz saçlı, beyaz-mavi üniforma giymiş ve hayatının çoğunu dışarıda geçiren birinin koyu bronzlaşmış, deri gibi bir teni var. Masaya ulaşan yeni gelen adam şapkasını çıkarıp selam veriyor. "Bayan Molotova, sizinle tanışmak bir zevk."

Amerikan İngilizcesiyle hitap edilmesine şaşırdığımı gizliyorum. Alexei'nin adamlarının Rus olacağını düşünmüştüm.

"Ben Jack Larson, bu geminin kaptanı," diye devam ediyor adam. "İhtiyacınız olan bir şey olursa, lütfen çekinmeden söyleyin."

"Teşekkürler, Larson," diye cevap veremeden Alexei söze girer. Amerika'da okumamış olmasına rağmen, İngilizcesi benimki kadar aksansızdır. "Lütfen Vika'ya öğle yemeği için hazır olduğumuzu söyle."

Öğle yemeği mi? Parlak güneşe gözlerimi kısarak baktım. Bu, öğlen vakti olduğu anlamına mı geliyor? Tam olarak neredeyiz? Beni Nikolai'nin Idaho'daki tesisinden kaçırmasının üzerinden ne kadar zaman geçti?

Larson tekrar eğildi. "Evet, efendim." Benden uzaklaşarak Alexei ile baş başa bıraktı.

"Bize nerede olduğumuzu hiç söylemedin," Larson'ın ayak sesleri uzaklaşır uzaklaşmaz söylüyorum. "Bu su kütlesi nedir?"

Alexei'nin gülümsemesi keskin ve beyazdır. "Ne önemi var? Kimseye haber verebilecek durumda değilsin ki."

"Aynen öyle. Öyleyse neden bana söylemiyorsun?"

Sinir bozucu bir şekilde omuz silkiyor. "Neden sana söyleyeyim ki?"

Dişlerimi sıkarım. "Belki de birini kaçırdığında bu genel bir nezaket kuralı olduğu için?"

"Seni kaçırmadım." Gözleri sertleşir. "Sen benimle kendi isteğinle geldin, hatırladın mı? Daha dün, aynen şöyle demiştin: 'Seninle geleceğim. Nişan sözleşmesini yerine getireceğim.' Yoksa o söz de yalan mıydı?"

Dengesiz bir nefes alıyorum, ellerim masadaki yerimin iki yanındaki masa örtüsünü buruşturuyor. Nasıl cüret eder de bunu tersine çevirip, bu berbat hikayemizde *beni* kötü adam yapmaya çalışır? "Sana yalan söylemedim. Bunu hiç istemediğimi biliyorsun."

O eğilip ellerimi kendi ellerinin altında sıkıştırır. "Yalancı," der yumuşak bir sesle. Gözleri şiddetli bir siyahla parlar. "Şu anda bile bana yalan söylüyorsun, kendine de. On dört yaşına basmadan önce bile beni istiyordun, on sekiz yaşındayken de kesinlikle beni istiyordun. Ve ne kadar kaçmaya çalışırsan çalış, hala beni istiyorsun. Ama biliyor musun?" Elleri ellerimi sıkıca kavrar, gözleri bana delici bir şekilde bakarken sesi sertleşir. "Artık kaçacak hiçbir yerin yok, saklanacak hiçbir yerin yok. Bu gün bitmeden, Alinyonok, gerçekle yüzleşeceksin. Senin benim olduğunu ve her zaman benim olduğunu bileceksin."

Bölüm 10

7 Yıl 2 Ay Önce, Moskova

On sekizinci doğum günüm.

Sadece düşünmek bile midemi bulandırıyor. Ailem bu gece büyük bir parti veriyor, Moskova'daki herkesin katılacağı bir parti. Annem aylardır planlama modunda, bu partinin yazın en önemli etkinliği olmasını istiyor. Kutlama, en yeni lüks otelin devasa balo salonunda yapılacak ve en kötüsü, ailemin Alexei ile nişanımı orada duyurup duyurmamayı tartıştıklarını duymuş olmam.

"—henüz çıkmadılar bile," diye bağırıyordu annem, birkaç gün önce kütüphanenin önünden geçerken. "Ya birbirlerinden hoşlanmazlarsa? Ya son anda reddederse? Yıllardır onunla konuşmadı bile!"

"Çünkü o daha çocuktu," diye babam keskin bir şekilde karşılık verdi. "O, kızımız büyüyene kadar ona yaklaşmayacağını söyledi ve öyle de yaptı. Ama kızımız artık on sekiz yaşında. Daha neyi bekliyoruz? Boris de kabul etti."

"Kızımız ne olacak, seni bencil canavar? *Onun da*
onun da kabul etmesi gerektiğini düşünmüyor musun?"

"O ne istediğini nereden bilecek ki? Columbia'ya girdi ve orada ne okumak istiyor? Lanet olası bilgisayar saçmalığı. Sanki ailede bir sosyal gerizekalı daha lazımmış gibi."

"Kostya hakkında böyle konuşma!"

"O benim lanet olası oğlum ve onun hakkında istediğim gibi konuşurum!"

Bu sözlerle birlikte bir çarpma sesi geldi — muhtemelen bir sandalye uçtu — ve ben daha fazla dinlemeye dayanamadım. Odama kaçtım ve saatlerce video oyunu oynayarak kendimi oyuna verdim. Ama bu, midemin bulantısını ve kafamın içinde küçük çekiçler vuruluyormuş gibi hissetmemi engellemeye yetmedi. Eskiden numara yaptığım baş ağrıları, geçen yıl boyunca çok gerçek hale geldi ve rastgele zamanlarda beni saldırıya uğrattı. Ya da belki de o kadar rastgele değildi — ne zaman ailemi ve Alexei ile beni bekleyen geleceği düşünsem ortaya çıkıyorlardı.

Giderek daha fazla ikna olduğum, aileminki kadar büyük bir felaket olacağına inandığım bir evlilik içeren bir gelecek.

Geçen hafta annemin kolunda bir çürük gördüm. Büyük, çirkin bir morluk. Mutfak dolabına çarptığını söyledi, ama ben şüpheliyim. Babam bu yaz çok fazla içiyor ve çoğu zaman kendini kontrol edemediğini hissediyorum. Konstantin'e söyledim, o da annemi ayrılmaya, sonunda babamdan boşanmaya ikna etmeye çalıştığını söyledi. Annem Konstantin'e bunu düşündüğünü söyledi, ama ben bu konuda da şüpheliyim.

Şu anda bile, karşılıklı nefretleri etraflarındaki havayı zehirlerken, annemle babam birbirlerine çekiliyor, aşk ya da nefret gibi basit tanımların ötesinde, kutsal olmayan bir güçle birbirlerine zincirlenmiş gibiler. Birlikte zehirli olsalar da, ayrı kalamıyorlar.

Zihinlerimi yeniden zonklayan bir ağrı sarmış, mide bulantımı daha da artırıyor. Yatağıma girip başımı yorganın altına sokmak, dünyadan tamamen kopmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Partiye hazırlanmam gerekiyor.

Mide bulantısını bastırarak, bir şişe Excedrin açtım ve bir bardak suyla iki hap içtim. Haplar nadiren işe yarıyor, ama hiç yoktan iyidir. Haftaya ailemin doktoruyla randevum var. Umarım bana daha güçlü bir şey yazar. Bu arada, belki partide biraz esrar bulabilirim. Her derde deva değil, ama Excedrin'den daha fazla yardımcı oluyor.

Kapımın çalınması dikkatimi çekti. Ardından tereddütlü bir ses duyuldu: "Alina? Pavel aç olup olmadığını sormak istiyor."

Harika. Natasha'nın eski hizmetçisi Lyudmila. Pavel ile evlendiğinden beri bizimle çalışıyor ve pek sevdiğim birisi değil. Nikolai ve Valery bunun Pavel'e garip bir baba hayranlığı duyduğum için olduğunu düşünüyorlar ama yanılıyorlar.

Bunun nedeni, Dan'in yüzüğünü ve Alexei'nin notunu ailemin öğrenmesinde onun rolünü affetmemiş olmam.

Belki nişanlanmamızdan onu sorumlu tutmak haksızlık, ama babam Alexei'nin öğretmenimin ortadan kaybolmasında parmağı olduğunu öğrenmeseydi, ailelerimizi bu barbarca şekilde birleştirmek gibi bir fikir aklına gelmezdi diye düşünmeden edemiyorum. Lyudmila beni ispiyonlamasaydı, Alexei'nin bana ilgi duyduğunu bilmezdi ve tüm bu olaylar yaşanmazdı.

"Aç değilim," diyorum, sesimdeki sinirimi gizleyemeden. Şiddetli baş ağrısı da ruh halimi pek iyileştirmiyor. "Partiye hazırlanıyorum."

"Tabii ki," diye cevaplar Lyudmila hemen. "Ona söylerim."

Ayak sesleri uzaklaşır ve bir suçluluk duygusu hissederim. Geveze olsun ya da olmasın, Lyudmila benim tavrımı hak etmiyor. Pavel'in hatırı için daha nazik olmaya çalışmalıyım. Onu sevdiğini biliyorum ve o da Pavel'i seviyor gibi görünüyor. Ve benim ailemin zehirli evliliğinin aksine, onlarınki basit, samimi bir birliktelik gibi görünüyor, Pavel babamın acımasızlığını ve şiddete eğilimini paylaşsa da.

Bu, tehlikeli bir adamla mutluluğu bulmanın mümkün olduğuna neredeyse inanmamı sağlıyor — "neredeyse" kelimesi burada çok önemli.

Bu düşüncelere dalmışken giyinip saçlarımı düzgün bir şekilde topluyorum ve otomatik pilotta makyajımı yapıyorum. İşimi bitirdiğimde baş ağrım biraz hafiflemiş ve otele gitme vakti gelmiş. Annem çoktan oraya gitmiş, catering ve diğer her şeyi denetliyor. Babam da iş toplantısından sonra doğrudan oraya gidiyor, ben de kardeşlerimle birlikte gidiyorum.

Aşağı indiğimde Konstantin ve Valery oturma odasında bekliyorlar ve Nikolai de her an gelebilir. Annem neden üçünün de bana eşlik etmesi gerektiğine karar verdiğini bilmiyorum — ya da aslında korumalarımızdan başka birinin — ama umurumda değil. Kardeşlerimi nadiren görüyorum, özellikle de böyle hep birlikte. Her birimiz yurtdışında farklı yatılı okullara ve üniversitelere gittik ya da gidiyoruz ve üç kardeşim de son yıllarda çeşitli zamanlarda orduda görev yaptı. Aslında Valery'nin hizmeti henüz bitmedi; sadece benim doğum günü kutlamam için buraya geldi.

Kanepeden kalkıp beni selamladığında gülümsüyorum. "Ordu hayatı nasıl gidiyor?"

İyi bir kardeş olarak yapması gerektiği gibi eğilip yanağıma öpücük konduruyor, ama geri çekildiğinde, soğuk kehribar yeşili gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Beklenebileceği kadar iyi." Gözlerini üzerimde gezdiriyor. "Güzel görünüyorsun. Annemle babam çok sevinecek."

Evet, memnun olacaklar. Ama neden böyle dediğini merak ediyorum. Başka biri olsaydı, bunu masum bir iltifat olarak görmezden gelirdim, ama Valery'de bunu yapamazsınız. O, gizli bir amacı olmadan hiçbir şey söylemez veya yapmaz. Hatırlayabildiğim kadarıyla hep böyle olmuştur.

Yirmi yaşında olmasıyla bana yaş olarak en yakın olan Valery, en az tanıdığım ve anladığım kardeşimdir. Babamızın özelliklerinin çoğunu paylaşan Nikolai bile benim için daha anlaşılırdır. Valery ise tamamen nüanslar, katmanlar, gizli anlamlar ve gizli gündemlerden ibarettir.

Açıkçası, bu çok yorucu.

"Gitmeliyiz," diyor Konstantin, telefon ekranından başını kaldırıp koltuktan kalkarken. Her zamanki gibi, herhangi bir selamlama gerekliliğinin farkında değil. "Trafik bizi on beş buçuk dakika geciktirecek."

Ona gülümsüyorum. Tabii ki on beş buçuk dakika. Kostya işte budur. Elinden gelse, hayatımızın her yönünü sayısallaştırıp dijitalleştirir, her şeyi sıfır ve birlere dönüştürür. Babam onun bu yönünü hiç sevmez, hep sevmemiştir, ama bence en büyük ağabeyimi bu kadar zeki yapan da budur. Nikolai ve Valery de onun yeteneklerini takdir ediyor. Hâlâ doksanlı yılların "güçlü olan haklıdır" zihniyetine takılıp kalmış babamızın aksine, onlar teknolojinin geleceğimiz için önemini anlıyorlar. Önümüzdeki yıllarda ailemizin gücünü ve etkisini artıracak olan, gayrimenkul varlıklarımız veya petrol ve gaz sahalarımız değil, Konstantin'in karanlık web girişimleri ve benzeri şeyler olacak.

Ama ben ne bilirim ki? Aileme göre, ailemizin servetine katkıda bulunabilmemin tek yolu güzel görünmek ve Alexei ile evlenmek.

Bu düşünceyle ruh halim kararıyor ve Nikolai odaya girip beni de yanağıma bir öpücükle selamladığında, gülümsememi korumak için elimden gelen tek şey bu. Geri çekildiğinde, dudakları onun imzası olan, kadınların kalbini çalan gülümsemesinden birine bürünüyor. Üç kardeşim de çarpıcı derecede yakışıklı ve üçüz gibi birbirlerine benziyorlar, ama Nikolai, ya da çocukluğumdan beri ona taktığım isimle Kolya, onda ekstra bir şey var. Hayvan manyetizması olabilir mi? Şahsen ben bunu hissetmiyorum, ama kadınlar ona şeker karıncalarının yemlere çekildiği gibi çekiliyor. Ne yazık ki onlar için, o sadece bir iki gece onlarla oynuyor ve sonra kalplerini kırarak onları terk ediyor. Düşündüm de, belki de "ne mutlu" demeliyim.

O güzel görünüşünün altında, babamız kadar karanlık ve yoğun bir takıntıya sahip ve onun gerçekten takıntılı olduğu herhangi bir kadına acıyorum.

"Limuzinim dışarıda bekliyor," diyor ve bana kolunu uzatıyor. "Cinderella'mızı balosuna götürelim."

"Keşke orada beyaz atlı prensle tanışma şansım olsaydı," diye mırıldanıyorum, kolumu onun dirseğinin kıvrımına geçirirken.

Nikolai beni duyuyor. Beni asansör holüne açılan kapıya götürürken bana keskin bir bakış atıyor. "Ailelerimizin bu gece nişanımızı duyurmayı umduklarını biliyorsun, değil mi?"

Mide bulantım biraz geri geliyor. "Öyle bir şey duydum, evet."

Valery yanımıza gelir. "Eğer istemiyorsan onlarla konuşabilirim. Şimdilik biraz yavaşlamalarını sağlarım." Sesi soğuk ve duygusuzdur, ama bana attığı bakış tedirgin edici derecede delici.

Kalbim umutla çarpar. "Yapabilir misin?"

Sanki bu çok önemsiz bir şeymiş gibi başını sallar ve Nikolai, "Ben de ona destek olurum. Evlenmek için çok gençsin. Özellikle de bir Leonov ile." der ve son kelimeyi alaycı bir tonla söyler.

"Aslında, babamızla zaten konuştum," diyor Konstantin arkamızdan. Hepimiz durup şaşkınlıkla ona bakıyoruz. O, dikkatlerin üzerinde olmasına aldırmadan sakin bir şekilde gözlüklerini düzeltiyor. "Duyurunun zamanlaması ve bundan sonra olacak her şeyin bundan sonra Alina ve Alexei'ye bırakılması konusunda hemfikir. Nişan anlaşması yürürlükte olduğu sürece, bundan sonra nasıl devam edeceklerine onlar karar verebilir."

Ağzım açık kalır ve bu tepkiyi veren tek kişi ben değilim. Valery'nin hedefine nasıl ulaştığına dair bir fikrim var — o, babamız dahil herkesi zekâsı ve manipülasyonlarıyla alt edebilir — ve Nikolai'nin, en sevilen varis olarak, oldukça fazla etki uyguladığına da şaşırmazdım. Ama Konstantin? Bunu nasıl başardı? Babam, onun diğer çocuklardan farklı olduğu ve babamın ona öğretmek istediklerini öğrenmeye hiç ilgi duymadığı anlaşıldığından beri, o henüz bir bebekken onu hor görmüştü.

"Kostya..." Sesim titriyor, parmak uçlarım avuç içlerime kıvrılırken buz gibi oluyor. "Emin misin? Belki yanlış anlamış olabilirsin?"

Başını eğip düşünür. "Hayır," der uzun bir süre sonra, bu sırada duygularım umut ve korku arasında gidip gelir. "Babam oldukça netti. Alternatifi anlıyordu."

Valery, "Ne alternatifi?" diye sorduğunda rahat bir nefes alıyorum.

Üçümüz arasında bu gelişmeden en az şaşırmış görünen kişi o.

Bu durumun onun yedek planının bir parçası olup olmadığını merak ediyorum. Çünkü Valery'nin her zaman bir yedek planı vardır. Ve yedek planın da bir yedeği.

Konstantin telefonunu çıkarır ve ekrana tekrar bakar. "Trafiğin şu anki durumuna göre yetmiş üç saniye zamanımız var. Harekete geçmezsek geç kalacağız."

Onu daha fazla sorgulamak için can atıyorum ve eminim Nikolai ve Valery de öyle, ama o haklı. Harekete geçmeliyiz, yoksa partiye zamanında yetişemeyeceğiz — birdenbire çok daha az korktuğum bir parti.

Konstantin doğruyu söylüyorsa, ki öyle olmadığını düşünmem için bir neden yok, bu gece benim sonum olmak zorunda değil.

Asansöre binip Nikolai'nin limuzininin beklediği yer altı otoparkına inerken düşüncelerim çılgınca dönüyor. En büyük ağabeyime sormak istediğim milyonlarca soru var, ama güvenlik ekibimizin her gün dinleme cihazları ve benzeri şeyleri aradığı penthouse'umuzun mahremiyetinin dışında bunları sormamanın daha iyi olduğunu biliyorum. Bu, sadece penthouse'umuza çıkan özel bir asansör, ama yine de daha az güvenli. Konstantin'in babamı vazgeçirmek için kullandığı yöntemler, büyük olasılıkla düşmanlarımızın bize karşı kullanabileceği şeyler. İlk şokun etkisi geçmeye başladığına göre, Konstantin'in babamı istediğini yapması için onu zorlamış olabileceği birkaç yol aklıma geliyor ve bunların hepsi babamın Konstantin'in zayıflığı olarak gördüğü şeyle ilgili: bilgisayar ve teknolojiye olan tutkusuyla.

Konstantin'in hackleme yetenekleri ve ailemizin işleri hakkındaki derin bilgisiyle, birkaç tuş vuruşuyla önemli bir fabrikayı devre dışı bırakmasını veya Cayman Adaları'ndaki likit varlıklarımızı dondurmasını hayal etmek çok kolay. Ya da hepsini ortadan kaldırmasını.

Kendi sessiz tavırlarıyla Konstantin, üç kardeşim arasında en tehlikelisi olabilir.

Sonunda limuzine biniyoruz ve Nikolai'nin şoförüyle aramızdaki bölme kaldırılır kaldırılmaz, artık kendimi tutamıyorum. Konstantin'e dönerek, "Peki, Kostya, nasıl..." diye başlıyorum.

"Hâlâ Alexei ile konuşman gerekiyor," diyor ve o konuşmaya devam ederken, babasını idare etme yöntemini tamamen unutuyorum. "Babam bu konuyu zorlamayacak, ama Leonovlar duyurunun planlandığı gibi yapılmasında ısrar edebilirler."

Göğsüm, delinmiş bir balon gibi hissediyorum. Bir saniye önce beni yücelten umut, ciğerlerimdeki havanın çoğunu da beraberinde götürerek sönüyor. İlk seferinde, babamın kararı bana ve *Alexei'ye* bırakmayı kabul ettiğini söylediği kısmı bir şekilde kaçırmışım.

Sadece ben değil.

Onu da ikna etmem gerekiyor.

Mücadele ettiğim tüm endişeler on katına çıkarak geri dönüyor ve şakaklarım yeniden zonklamaya başlıyor. *Alexei ile konuş*. Bu partiden dolayı uykularımın kaçmasının en büyük nedeni budur.

Çünkü *o da* orada olacak.

Onu lise balosundan beri görmedim, ama buralarda olduğunu, beni izlediğini biliyorum. Üzerimde dolaşan hayalet gibi bir varlığın hissi, o kader dansından önce reddettiğim his, her zaman benimle birlikte. Bir şekilde beni takip ediyor, bir adım bile çizgiden çıkarsam hemen saldırmaya hazır. Beni gerçekten istiyor mu, yoksa tuhaf bir bölgesel içgüdüyle mi hareket ediyor, bilmiyorum, ama o geceden beri karşı cinsten birine gülümsemedim bile. Cesaret edemiyorum.

Vicdanımda iki ölüm yeter de artar bile.

Tüm arkadaşlarım benim aseksüel ya da gizli lezbiyen olduğuma inanıyor, ama daha fazla yanılmaları mümkün değil. Bir erkekle cinsel yakınlık istiyorum. Buna can atıyorum. Sabah uyandığımda, çoğu zaman bacaklarım çarşaflara dolanmış ve ellerim uyluklarımın arasında, içimde derinlerde atan acıyı dindirmek için boşuna bir çaba içinde.

On sekiz yaşındayım ve hiç öpülmedim, zavallı Josh ile yaptığım o kısa dans dışında hiç dokunulmadım - ruhu huzur içinde yatsın.

"Alexei ile konuşabilirim," diyor Nikolai, çenesi tehlikeli bir şekilde sıkılmış. "Onun o pislikle uğraşması için hiçbir neden yok. O geri adım atacak. Ben onu zorlayacağım." "İyi bir fikir değil," diyor Valery, her zamanki gibi buz gibi sakin. "O üçümüzden nefret ediyor üçümüzden de nefret ediyor ve sırf bize inat etmek için açıklamayı yapmaya devam edecek. Onunla bu konuyu konuşmadan önce ciddi bir kozumuz olması lazım." En büyük ağabeyimize bakar. "Konstantin, belki sen..."

"Sorun değil," diyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Alexei ile kendim konuşacağım."

Kardeşlerimin benim yerime savaşmasını ne kadar istesem de, Valery'nin haklı olduğunu biliyorum. Ailelerimiz arasında her zaman kötü bir ilişki olmuştur ve babamın Boris Leonov ile kurduğu kırılgan uyumu bozmak için bir kıvılcımdan fazlasına gerek yoktur. Babamın planları ya da bu tür şeyler umurumda değil. Sadece Nikolai veya Valery'nin Konstantin'in yardımıyla Alexei'ye baskı yapmaya çalışması halinde bunun ters tepebileceğinden ve nişan duyurusunun ertelenmesi yerine, yarın kaçırılıp evlendirilebileceğimden endişeleniyorum.

Leonovlar her şeyi yapabilirler.

"Emin misin?" diye soruyor Konstantin, bana kaşlarını çatarak. "O..."

"Sorun yok." Sorun yok değil, hiçbir şey yolunda değil, ama kardeşlerimin benim karışıklığıma bulaşmasını istemiyorum. En azından, biraz cesaret toplayıp kendi başıma halledebiliyorsam.

Alexei rüyalarımı ve kabuslarımı süsleyen adam olsa ne olur? Kendimi ecstasy'nin eşiğine getirdiğimde, geri çekilmek zorunda kaldığımda, aklımdan çıkaramadığım adam olsa ne olur? Hala onunla konuşabilirim, mantıklı davranmasını sağlayabilirim. O dans gecesi nasıl davranmış olursa olsun, muhtemelen o da benimle nişanlanmak istemiyordur ve doğru şekilde yaklaşırsam, duyuruyu süresiz olarak ertelemek için bir fırsatı memnuniyetle kabul eder.

"Tamam," diyor Nikolai. "Ama zorluk çıkarırsa bize haber ver." "Merak etme." Nemli avuçlarımı elbisenin üzerinde gezdirip çenemi kaldırıyorum çenemi kaldırıyorum, kalbimin şiddetli atışlarını görmezden gelerek. "Ben hallederim." Sonuçta ben de bir Molotov'um.

PARTİ, ailemin umduğu gibi her şeydi: Moskova'da yıllarca konuşulacak kadar abartılı bir gösteri. Ünlüler tam kadro gelmişti. Yüksek rütbeli hükümet yetkilileri ve yerel iş adamlarının yanı sıra, uluslararası film yıldızları ve süper modeller, Amerikalı teknoloji milyarderleri, İtalyan moda tasarımcıları ve her türden ünlü sanatçılar da katılımcılar arasındaydı. Her kadının boynu ve kulak memelerinde çoğu insanın evinden daha değerli mücevherler var ve dev balo salonunu dolduran göz alıcı elbiseler ve smokinler, Oscar töreninde görülen ve hayranlık uyandıran kıyafetleri kolayca gölgede bırakıyor. Eğlence de aynı derecede etkileyici. Ünlü bir Rus müzik grubu gece boyunca canlı performans sergiliyor ve gece yarısı Beyoncé sahneye çıkarak hit şarkılarından birini seslendirecek, ardından diğer uluslararası pop yıldızları da sahne alacak. Ayrıca Bolşoy Balesi'nin dans gösterisi ve Cirque du Soleil'in bir saat süren hava akrobasi gösterisi de olacak.

Başka koşullar altında, tüm bunları keyifle yaşardım, ancak Alexei ile yaptığım konuşma kafamda asılı durduğu için, gülümsemek, el sıkışmak ve iyi dileklerini iletenlerle havada öpüşmekten başka bir şey yapamıyorum. Sanki herkes benimle konuşmak, elbisem, takılarım, görünüşüm hakkında yorum yapmak istiyor gibi. Arkadaşlarım ve tanımadığım kişiler, flört hayatımla ilgili şakacı ve pek de şakacı olmayan sorular soruyorlar. Görünüşe göre herkes, benim

biriyle birlikte olmam gerektiğini düşünüyor ve mezuniyet sonrası planlarımla ilgili her türlü soruyu yanıtlıyorum.

Evet, bu sonbaharda Columbia'da başlayacağım. Hayır, Paris'teki bir üniversiteyi düşünmedim. Teşekkürler, ama moda tasarımı bölümüne ilgi duymuyorum. Nikolai gibi ekonomi ve siyaset bilimi mi? Hayır, o da pek bana göre değil. Konstantin gibi bilgisayar bilimlerine daha çok ilgi duyuyorum.

Bütün bunları söylerken, bunların doğru olup olmadığını merak etmeden edemiyorum. Birkaç hafta sonra Columbia'da başlayacak mıyım? İstediğim şeyi okuyabilecek miyim? İstediğim gibi New York'ta yaşayabilecek miyim? Çünkü tüm planlarımın suya düşme ihtimali çok yüksek. Sanki nişan sözleşmesi yokmuş ve hayatım bana aitmiş gibi geleceğimle ilgili kararlar alıyorum, ama durum böyle değil. Kağıt üzerinde ben Alexei'ye aitim ve o, kendisine daha yakın olmak için Moskova'daki bir üniversiteye gitmemi, hatta hiç üniversiteye gitmememi isteyebilir. Tabii ki, hayatımı onun dikte etmesine izin verme niyetim yok, ama ailem benim tarafımda olmazsa - ve bunun için hiçbir işaret vermediler - Columbia'ya gitmek imkansız olmasa da zor olacaktır.

Bu, bu gece Alexei ile konuşmam gereken bir başka neden. Bu lanetli nişanlılık konusunda onun ne düşündüğünü bilmem gerekiyor, umduğum gibi buna karşı mı? Sonuçta o da genç, benim on sekizime karşılık yirmi üç yaşında. O yaştaki hangi erkek evlenmek ister ki? Ya da evlilik sözü vermek? Doğru, Alexei sıradan bir yirmili yaşında genç değil – söylentilere göre, son birkaç yıldır Leonov organizasyonunu perde arkasından yönetiyor – ama eminim ki hala partileri seviyor ve nişanlısı (ya da daha kötüsü, karısı) onun tarzını kısıtlamasını istemez.

Aslında, şu anda yatakta onu ısıtan ve bu geceki doğum gününü kutlamasına yardımcı olan bir güzellik olabilir.

Bu düşünce midemi garip bir şekilde burkuyor ve tuvalete gitmem gerektiği bahanesiyle kalabalıktan kaçıyorum. Alexei ile yaklaşan yüzleşmeden ne kadar korkarsam da, onu partide henüz görmemiş olmam beni rahatsız ediyor. Akşamın erken saatleri ama *o* benim nişanlım. Bana doğum günümü kutlayan ilk kişilerden biri olması gerekmez miydi? Bunu istediğimden değil ama bu kibar ve medeni bir davranış olurdu. Ama Leonovlar kibarlık ve medeni davranışlar hakkında ne bilirler ki?

Onlar her zaman vahşi olmuşlardır.

Tuvaleti kullanıp ellerimi yıkadıktan sonra, üniformalı tuvalet görevlisinin verdiği yumuşak havluyla ellerimi kuruluyorum. Modern sanat esintili asma lavabonun arkasındaki tavan aynası, parlak ve ışıltılı, soğukkanlı gülümsemesi içindeki kargaş

genç bir kadın yansıyor, parlak ve ışıltılı, soğuk gülümsemesi içindeki kargaşayı gizliyor. Bana bakan kimse, hızla şiddetlenen baş ağrısıyla sinirleri bozuk olduğumu ya da tek istediğimin eve dönüp odama gitmek ve çaresizce ihtiyaç duyduğum birkaç nefes aldıktan sonra uykuya dalmak olduğunu tahmin edemez.

Bu arada... Kadınlar tuvaletinden çıkıp koridoru geçerek erkekler tuvaletine doğru ilerliyorum. Umduğum gibi, Vova girişin yanında gizleniyor, özel dikim smokiniyle şık görünüyor ve hiç de lüks esrar satıcısı gibi durmuyor.

"Her zamanki gibi mi?" diye soruyor yaklaşınca, ben de başımı sallayıp, küçük çantamdan birkaç banknot çıkarıp ona uzatıyorum, karşılığında da hazırlanmış bir esrar sigarası alıyorum.

"Daha güçlü bir şey istemediğinden emin misin?" diye soruyor, ben dönmek üzereyken. "Bu gece birkaç özel sürprizim var."

Yapmamalıyım. Yapmamam gerektiğini biliyorum, ama sağ şakaklarım sanki lisanssız bir dişçi tarafından delinir gibi ağrıyor. "Ne gibi?"

Vova'nın gülümsemesi onu Cheshire kedisine benzetiyor. "Molly, kokain, birkaç parti aksesuarı."

Burnumu kırıştırıyorum. "Hayır, teşekkürler."

"Peki ağrı kesiciye ne dersin?" Avucunu açarak bana birkaç beyaz hap gösterir. "İyi, güçlü bir şey ama büyükannem artık buna ihtiyaç duymuyor. Geçen hafta vefat etti."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Ben haplara bakıp düşünürken o omuz silkiyor. Daha önce böyle bir şey denemedim, ama ağrı içinse, kafamın içinde dans eden çekiçlere iyi gelmez mi? Ve içimi kemiren endişeyi dindirmez mi? Belki de ailemin doktoru gelecek hafta bana tam da bunu yazacaktır. Kendimi vazgeçirmeden önce, iki hapı kapıp kuru kuru yutuyorum.

"Dur bakalım," diyor Vova gülerek, ödeme olarak avucuna üç banknot daha koyarken. "Bir tanesi başlangıç dozu."

Kahretsin. Şimdi baş ağrım geçmek yerine kafam güzel olabilir. Neyse, olsun.

Belki bu parti daha katlanılabilir hale gelir.

Vova'yı kendi haline bırakarak balo salonuna geri dönüyorum ve hemen bir grup arkadaş, tanıdık ve daha önce sadece televizyonda ve magazin dergilerinde gördüğüm insanlarla çevriliyorum. Herkes doğum günü kızına yalakalık yapmak istiyor ve farkına varmadan bir saat geçiyor ve baş ağrım uzak bir anı haline geliyor. Onun yerine, gerçekliğin kenarlarını yumuşatan ve herkesi ve her şeyi küçük bir mesafeden gözlemliyormuşum gibi hissettiren bulanık bir parıltı geliyor.

gerçekliğin sınırlarını yumuşatıyor ve herkesi ve her şeyi küçük bir mesafeden gözlemliyormuşum gibi hissettiriyor.

Bunu çok seviyorum. Bu haplar, kaygımı yatıştırmada esrardan bile daha iyi. O kadar sakinim ki, neredeyse katatonik durumdayım.

Tuvalete gidip Vova'ya satın alabileceğim başka hapı olup olmadığını sormak için yola çıkmıştım ki, uzun boylu, geniş omuzlu bir adam önüme çıkıp yolumu kesti. Şaşkınlıkla başımı kaldırdım ve midem Cirque du Soleil'i gururlandıracak bir takla attı.

Alexei.

Sonunda gelmiş.

"Doğum günün kutlu olsun," diyor, müzik ve etrafımızdaki yüzlerce farklı konuşmanın gürültüsüne rağmen derin sesi duyuluyor. Koyu renkli gözleri parıldayarak beni yavaşça baştan aşağı süzdü. "Her zamanki gibi çok güzelsin."

Tüm sakinliğim kayboluyor. Kalbim göğsümün içinde çılgınca atıyor, görüşümün kenarlarında bulanıklık artıyor. "Teşekkür ederim," diyorum nefes nefese. "Sana da mutlu yıllar. Umarım kutlama fırsatın olmuştur?"

Kahretsin, umarım mantıklı konuşuyorumdur. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, tamamen kendimden geçmiş, ama aynı zamanda gergin. Kalbim deli gibi atıyor, avuçlarım terliyor ve gözlerim onun yüzünü, vücudunu... onun güçlü, canlı her santimini incelemeye devam ediyor. Mezuniyet balomdan bu yana geçen on beş ayda daha da sertleşmiş, daha da korkutucu hale gelmiş olabilir mi?

Yirmi üç yaşında olsun ya da olmasın, önümdeki güçlü, kendine güvenen adam karanlık bir imparatorluğu yönetmeye fazlasıyla muktedir görünüyor - ya da Leonov örgütü, ki bu da aynı şey.

"Hâlâ kutluyorum," diyor, gözleri tekrar üzerimde dolaşırken, kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve cildimin altında bir sıcaklık hissediyorum. "Gece henüz bitmedi. Ve yirmi dakika sonra, kutlamak için başka bir nedenimiz daha olacak."

Ona bakarak gözlerimi kırpıştırıyorum, beynim deli gibi yavaş çalışıyor. Bir an sonra, nişan duyurusundan bahsettiğini anlıyorum
—en kısa zamanda onunla konuşmam gereken nedeni. Tam da bunu söylemek üzereyken, ceketinin iç cebine uzanıp küçük siyah kadife bir kutu çıkarır.

Ciğerlerim çalışmayı durdururken, sözler dudaklarımda donar. Dehşetle felç olmuş bir halde, kutuya bakarken zihnimde bana verdiği diğer kutu, Dan'in yüzüğünü içeren kutu belirir. Çılgınca,

başka bir erkek olup olmadığını düşünmeye çalışıyorum.

Başparmağıyla kutuyu açar ve zümrütlerle çevrili muhteşem bir prenses kesim pırlanta ortaya çıkar. Narin, pırlanta kaplı platin bir daireye yerleştirilmiş, bu kesinlikle bir kadın yüzüğü... ve eğer isteseydim, nişanım için tam da istediğim şeydi.

Kedinin sahibine getirebileceği türden korkunç bir hediye olmadığı için rahatlamalıyım, ama Alexei yumuşak bir sesle "Elini ver" diyerek yüzüğü çıkarır ve kutuyu cebine geri koyduğunda, beni başka bir tür korku sarar. Donakalmış bir şekilde, sol elimi eline alıp yüzüğü parmağıma takmasını izlerim, bu hediyenin ne anlama geldiği konusunda hiçbir şüphe bırakmaz.

Sahiplenme. Mülkiyet.

Özgürlüğümün sonu.

Hayır. Hayır, hayır,

hayır.

Alexei'nin eli benim elimi acı verecek şekilde sıkıca kavrayana kadar, bu kelimeyi yüksek sesle söylediğimin farkında bile değilim.

"Ne demek hayır?" Sesi alçak ve tehlikelidir, çenesi sert bir çizgiye bürünmüştür. "Sen benim nişanlımsın."

Elimi onun elinden çekiyorum. "Hayır, değilim!"

Yüzler bize dönüyor, gözler merakla açılıyor. Düşündüğümden daha yüksek sesle konuşmuş olmalıyım.

Alexei'nin yüzü daha da kararır ve içimden bir his, bu işi tamamen mahvettiğimi fark etmemi sağlar. Bu, nişanlanmak istememe nedenlerimi sakin bir şekilde açıklarken, onun muhtemel özgürlük arzusuna da hitap edeceğim özel bir konuşma olacaktı. Kavga etmemiz gerekmiyordu ve kesinlikle onu herkesin önünde utandırmamam gerekiyordu.

Nikolai'nin benim adıma konuşmasına izin versem daha iyi olurdu. Sonuç daha kötü olamazdı.

Belki bunu düzeltebileceğim bir yol vardır. Titrek bir nefes alarak, özür dilercesine onun büyük elini tutuyorum, onun elinin sıcaklığından cildimin karıncalanmasını görmezden gelerek. "Demek istediğim... teşekkür ederim. Yüzüğü çok beğendim, ama lütfen gidip özel bir yerde konuşabilir miyiz?"

Gözlerinin etrafındaki küçük kaslar gerildi, ama kısa bir baş sallama ile kabul etti. "Gidelim."

Elimden tutup beni sürükler, arkamıza dönüp bizi izleyenleri görmezden gelir. Arkamızda heyecanlı fısıltılar duyuyorum ve midemde mide bulantısı hissediyorum. Duyuru olsun ya da olmasın, artık bu insanların zihninde birbirimize bağlıyız, isimlerimiz önümüzdeki haftalar ya da aylar boyunca dedikodu malzemesi olacak.

Bu, ilk kez bir erkekle el ele tutuşurken görüldüğüm için değil, üstelik o bir Leonov. Diller o kadar çok çalışacak ki, düşme tehlikesi bile olacak.

Balo salonundan tuvaletlere giden koridora çıkıyoruz, ama Alexei ters yöne dönüyor ve adımlarını uzatıyor, ben de ona yetişmek için neredeyse koşmaya başlıyorum. Koridorun diğer ucundaki kapılardan birinin önünde duruyor, kapıyı açıyor ve beni içeri çekiyor, sonra kapıyı arkamızdan kapatıyor. Ancak o zaman elimi bırakıyor.

Hemen birkaç adım geri çekildim. Başka bir balo salonundaydık, çok daha küçük ve boş bir salondu, sandalyeler bacakları yukarıda bir düzine yuvarlak masanın üzerine istiflenmişti. Arkamızda büyük bir açılır kapanır ekranlı bir sahne vardı, muhtemelen konferanslar ve sunumlar için kullanılıyordu. Yıllar boyunca Pavel'den durum farkındalığı eğitimi aldığım için tüm bunları otomatik olarak algılıyorum. Pavel bana ateş etme ve göğüs göğüse dövüşme eğitimi de vermişti. Alexei'nin yüzündeki karanlık öfkeye rağmen, bu gece göğüs göğüse dövüşmeye gerek kalmayacağını umuyorum.

"Konuş," diyor sert bir sesle. "Duyuru için geri dönmemiz gerekene kadar on dakikan var."

"Tamam, o konuda... İyi haberlerim var." Kaçan nabzımı kontrol altına almak için derin bir nefes alıyorum. Vücudumu dolduran adrenalinle ilgili tek iyi şey, hapların yarattığı bulanıklığı gidermesi. Şu anda mantıklı konuşuyorum. Sanırım. Her neyse, devam ediyorum. "Babam duyurunun ertelenmesini kabul etti."

Alexei'nin gözleri kısılır. "Ne?"

"Evet, harika değil mi?" Ellerimin titremesini engellemek için göğsümün önünde ellerimi birleştiriyorum. Yüzük, soğuk metal ve sert elmasıyla cildime baskı yapıyor. "Zamanlamayı bize bırakıyor, bu doğru bir karar, sence de öyle değil mi? Böylelikle, duyuruyu şimdilik erteleyebiliriz ve..."

"Şimdilik mı?"

"Ya da bir süreliğine." Yutkunuyorum. "Acelen ne ki? Eminim hayatının bu aşamasında, sana zorla dayatılan bir nişanlıyla uğraşmaktan daha iyi şeyler yapabilirsin.

zorla dayatılan bir nişanlıyla uğraşmaktan daha iyi şeyler yapacağından eminim. Ebeveynlerimiz, düşünceleri çok ortaçağdan kalma, çok

—

"Hiçbir şeyi ertelemeyeceğiz." Çenesi tehlikeli bir şekilde gerildi. "Eğer baban anlaşmayı bozabileceğini düşünüyorsa..."

"Hayır, hayır... Kimse bundan bahsetmiyor." En azından şimdilik. Bir nefes daha alıp ellerimi yanlarıma indiriyorum, parmaklarımı bilinçli olarak açıyorum. Korkmuş ve savunmacı değil, sakin ve mantıklı görünmem gerekiyor. "Lütfen Alexei, beni dinle. Şimdi bir seçim şansımız var, sen ve ben. Ne istediğimize *biz* karar verebiliriz, ailelerimiz değil."

Burun delikleri genişledi. "Ve senin istediğin şey, duyuruyu ertelemek mi?"

Kahretsin. Bu, umduğumdan çok daha kötü gidiyor. Ona ulaşamıyorum. "İkimiz de bunu istiyoruz. Eminim benimle nişanlanmak istemiyorsundur. Beni tanımıyorsun bile."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?" Bana doğru ilerledi, her adımı bir kurtun kararlı takipçiliğini hatırlatıyordu. "Son üç yıldır seninle ilgili günlük raporlar alıyorum. Ne yediğini, ne kadar uyuduğunu, ne giydiğini ve hangi video oyunlarını oynadığını biliyorum. Arkadaşlarını, öğretmenlerini ve küçük esrar hobini de biliyorum." Önümde durup, şaşkın tepkime karanlık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet, doğru. Benden hiçbir sırrın yok, Alinyonok. Her şeyi biliyorum, bir saat önce baş ağrın için aldığın iki hapı bile."

Gizliliğimin bu iğrenç ihlali ve daha da korkunç sonuçları yüzünden çıldırmam gerekirdi, ama zihnim en önemsiz ayrıntıya takıldı: adımı söyleme şekli. Çoğu Rus isminin, benimki de dahil, birkaç gayri resmi varyasyonu vardır, ama kimse bana Alinyonok dememişti. *Olenyonok'a* (yavru geyik) çok benziyor ve başka birinin ağzından çıkarsa içimi ısıtır ve mutlu ederdi.

Ama onun dudaklarından çıkarsa olmaz. Asla onun dudaklarından çıkarsa olmaz.

O, bana bu kadar yumuşak ve şefkatli bir isimle hitap edemez, çünkü onun katil ruhunda zerre kadar şefkat yok.

Ona bu konuda sertçe çıkmak üzereyken, ilacın hala düşüncelerimi karıştırıyor olabileceğini fark ettim. Onun bana ne dediğini umursamam için hiçbir neden yok. Önemli olan, beni mümkün olan en müdahaleci şekilde gözetlemiş olması ve tüm ailemin güvenlik önlemlerine rağmen bunu başarabilmiş olması - ve daha da önemlisi, bunu yapacak kadar umursuyor olması - tüyler ürpertici bir durum.

"Neden?" diye soruyorum, ona bakarken ağzımdan çıkan gerçek soru bu. Bunun anlamını daha da kavradıkça kalbim göğsümde mide bulandırıcı bir ritimle atıyor. Cevabı zaten bildiğime dair içimde kötü bir his var, ama yine de devam ediyorum. "Neden bunu yaptın?"

Yüzümü avuçları arasına alır, başparmağının sert kenarı yanağımı okşarken gülümsemesi daha da koyulaşır. "Sence neden, güzelim?"

Çünkü nişana karşı değil. Beni istiyor. Balo gecesi bana söylediği gibi, beni zaten kendine ait görüyor. O geceki davranışının, sadece kontrolsüz bir sahiplenme içgüdüsünden ibaret olduğunu, sahiplenici sözlerinin beni gerçekten karısı olarak istediği anlamına gelmediğini kendime inandırmaya çalışıyordum, ama bir şekilde, gerçeği hep biliyordum.

"Nişan..." Elini indirip parmak eklemleriyle boğazımı okşarken yutkunuyorum, dokunuşu tüy kadar hafif ama etkisi yıkıcı. "Sen istiyorsun."

"Şaşırdın mı? Seni gördüğüm andan itibaren seni istedim." Elini daha aşağıya kaydırıyor, parmak eklemleriyle köprücük kemiğimi, sonra da korseli elbisenin korsesi tarafından yukarı itilmiş göğüslerimin üst kısmını okşuyor. Yine, dokunuşu sadece hafif bir okşama, ama sanki derime ateş izleri çiziyor, damarlarımın derinliklerine ulaşıp kanımı tutuşturuyor gibi hissediyorum. O kuru bir şekilde eklerken ben tekrar yutkunuyorum, "Görünüşünün farkında olmadığını biliyorum."

Görünüşüm. Tabii ki, başka ne olabilir ki? O *beni* istemiyor. Aslında kimse *beni* istemiyor. Onlar güzel dış görünüşü, yüzü, vücudu ve Molotovlara bu aldatıcı çekiciliği veren genetik özelliklerin eşsiz kombinasyonunu istiyorlar. Büyükannem bize "Havva'nın elmaları" derdi, masumları şiddet ve günah dolu bir dünyaya çeken dayanılmaz bir cazibe. Alexei'nin masum olduğu söylenemez tabii ki.

Benim gibi, o da bizim bu karanlık dünyaya doğdu.

Benden farklı olarak, o bu dünyayı tamamen benimsedi.

Bu hatırlatma, yüzüme bir kova buzlu su dökülmüş gibi. Omurgamı sertleştirerek, onun ulaşamayacağı bir mesafeye çekildim. "*Ben* bu nişanı istemiyorum. Bu senin için önemli değil mi?"

Hayal kırıklığıma uğrayarak, sesim titriyor, dokunuşunun kalıcı ısısı, geri çekilmemi izlerkenki yakıcı açlığı kadar beni rahatsız ediyor. Aynı derecede rahatsız edici olan, bu odada tamamen yalnız olduğumuzu bilmek, eğer *şimdi* beni isterse, onu durdurmak için yapabileceğim çok az şey olduğunu bilmek.

Tahmin ettiğim gibi, peşimden geliyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, ama o, sırtım duvara dayanana ve kaçacak yer kalmayana kadar yaklaşmaya devam ediyor. Ama hala tatmin olmamış. Ellerini iki yanıma koyarak beni hapseder ve bana yaklaşır. "Neden?" Sesi tehlikeli derecede yumuşaktır. "Neden nişanlanmamızı istemiyorsun?"

Ona bakıyorum, soru karşısında şaşkına dönmüşüm. "Çünkü ben... çünkü istemiyorum." Bu konuyu hiç derinlemesine düşünmemiştim, ama neden düşünsem ki? Birinin kasırga çıkmasını istememesi için bir nedene ihtiyacı yoktur, ya da benimkinden daha kötü olduğu söylenen bir adamla evlenmeye zorlanmamak için. Boris Leonov yaratıcı işkence yöntemleriyle ünlüdür ve Josh ile öğretmenimin başına gelenleri düşünürsek, Alexei'nin de ondan çok farklı olmadığını biliyorum.

Eğer evlenecek olursam - ki bu büyük bir "eğer" - babamın tam tersi bir koca isterim, ondan daha karanlık ve daha acımasız biri değil.

Alexei yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırdı ve kullandığı hafif erkeksi kolonyanın kokusunu alabildim, bu koku bana gecenin karanlığında kış ormanlarını hatırlatıyordu. "Bu bir cevap değil. Neye itiraz ediyorsun? Bana mı, yoksa evlilik fikrine mi?"

"İkisi de." Kahretsin, neden kekeledim ki? Onun yoğun bakışlarından kaçma dürtüsüyle mücadele ederken, daha kararlı bir sesle ekliyorum, "Evlenmek istemiyorum ve kesinlikle seni istemiyorum."

"Hayır mı?" Dirseklerini bükerek bir koluna yaslanıyor, diğer elini duvardan kaldırıp parmak uçlarıyla çenemi okşuyor. Nefesim boğazımda düğümlenirken, dudaklarında acımasız bir eğri beliriyor, vücudum onun dokunuşuyla bir kez daha alev alıyor. "Beni hiç istemiyor musun, Alinyonok? Birazcık bile mi?"

Ses tellerimin çalışacağına güvenmediğim için başımı sallamaya çalışıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, onun duyabileceğinden eminim ve dokunduğu yer ve çevresinde cildim yanıyor. Daha da kötüsü, içimi kaplayan sinsi bir ıslaklık hissediyorum, külotumun ipeksi kumaşını nemlendiriyor. Bu günlerde beni sık sık rahatsız eden o boş, zonklayan ağrı her zamankinden daha keskin, en kötüsünü hafifletmek için bacaklarımı birbirine sıkıştırmak istiyorum. Ama bunun bir faydası olmayacağını biliyorum, ağrının kaynağına elimi bastırmanın da faydası olmayacağını biliyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var, daha fazlasını arzuluyorum, örneğin *onun* elini orada hissetmeyi, ama zihnimi bulanıklaştıran haplara rağmen, bedenimin dürtülerine boyun eğemeyeceğimi biliyorum.

Özgürlüğümü istiyorsam olmaz.

Gülümsemesi daha da acımasızlaşıyor, gözlerinde vahşi bir açlık yanıyor. "Öyleyse kanıtla. Beni istemediğini kanıtla, ben de gitmene izin vereyim. İstersen sonsuza kadar."

Sonsuza kadar mı? Yani... nişanlılığımdan beni serbest bırakacak mı?

Kalbim boğazımda atarken, ona bakıyorum, çılgın bir duygu karışımıyla boğulmuş halde. Eğer bu doğruysa, eğer ciddiyse... "Nasıl kanıtlayayım?"

Bakışları dudaklarıma düşüyor. "Bir öpücük." Sesi sertleşiyor. "Tek bir öpücük, hepsi bu."

Oh, lanet olsun. Başım dönüyor, şiddetli bir sıcaklık dalgası beni sarıyor ve bacaklarımın arasındaki acı yoğunlaşıyor. Bir öpücük. Başka bir kız için büyük bir şey olmayabilir
—muhtemelen benim yaşımdaki diğer kızlar için öyle olmazdı—ama benim için Everest Dağı gibi.

Bu benim ilk öpücüğüm olacak, yıllardır hayalini kurduğum ve fantezilerimde canlandırdığım bir şey.

Aynı zamanda onun da işine yarayacaktı çünkü deneyimsiz olsam da, vücudumun tepkilerinin ne anlama geldiğini biliyorum. Fiziksel olarak onu istiyorum. Ne kadar direnmeye çalışsam da, fantezilerimde hep onun yüzünü görüyorum, ilk öpücüğümü hayal ederken rüyalarımda onun dudaklarını görüyorum.

Hayır.

Yapam

am.

Yapmay

acağım.

En azından öyle söylemeyi planlıyorum, ama o bana izin vermiyor. Büyük avucuyla yüzümü kavrayarak, eğilip benim vermediğim şeyi alıyor.

İlk öpücüğümü.

Dudakları benimkine karşı sıcak ve yumuşak, nefesi hafif bir tarçın kokusu taşıyor. Diliyle dudaklarımın kapalı kenarını okşarken nefesim kesiliyor ve o acımasızca bundan yararlanarak ağzımın derinliklerine giriyor, tadı, kokusu, dokunuşuyla beni alt üst ediyor... O kadar samimi ve yeni hisler ki gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve bulanık beynim tamamen kapanıyor, beni bedenimin ve bacaklarımın arasında zonklayan kavurucu sıcaklığın insafına bırakıyor. Onu nefret etmem gerektiğini, yakında özgürlüğümü elimden alabilecek bir düşman olduğunu unutuyorum. Bunun, başarısız olamayacağım bir sınav olduğunu ve başarısız olursam ne olacağını unutuyorum.

Her şeyi unutuyorum ve ona karşılık veriyorum.

Kollarımı boynuna doluyorum, bedenim akılsız bir ihtiyaçla onun bedenine bastırıyor, bastırdığım tüm açlığı, inkar ettiğim tüm tutkuyu ona veriyorum. Karnımda sertleşmiş ereksiyonunu hissedebiliyorum ve bu, içimdeki ateşli çılgınlığı körüklüyor, yıllardır biriken tahrikimi besliyor.

Alexei'nin boğazından benim tepkime karşılık olarak düşük bir homurtu çıkar ve öpücüğü şiddetli, neredeyse morartacak kadar sertleşir. Çünkü o da bunca zamandır beni istiyordu, şaşkınlıkla fark ederim. Çünkü onun arzusu da benimki kadar güçlü. Saçımı kavrayarak başımı geriye doğru eğiyor, boynumu ortaya çıkarıyor ve açık ağzını boynuma sürüklerken boğazımdan boğuk bir inilti kaçıyor, sıcak, ısırıcı öpücükleri hassas tenimi yakıyor. Aynı anda, diğer elini vücudumun yanından aşağı doğru kaydırır, avucuyla omzumun, göğüs kafesimin, belimin çukurunun, kalçamın kıvrımının üzerinde kayar... Parmakları kalçamın etli kısmını kavrar, sertçe sıkar ve sonra elbisemin eteğini yumruğunda toplar, yukarı çeker.

Soğuk hava çıplak bacaklarımı okşarken, zihnimde uzak bir alarm zili çalar, ama parmakları uyluklarımın arasına dalıp, ıslak ipek iç çamaşırımın altında zonklayan ağrımın kaynağını bulduğunda, bu ses yeni bir duygu dalgasıyla hızla bastırılır.

"Siktir, evet. Çok ıslaksın," diye kulağıma fısıldadı ve sıcak bir utanç beni sardı, bu da sapkın bir şekilde tahrikimi artırdı.

Bu, hayal ettiğim her şey ve daha fazlası, ve benim pürüzsüz kıvrımlarıma dokunanın o olduğunu, benim değil, onun parmaklarının benim tenimde olduğunu bilmek, bunu hem çok yanlış hem de sonsuz derecede daha ateşli hale getiriyor.

Buna hemen bir son vermem gerekiyor, ama o zeki parmaklar bana kötü şeyler yaparken düşünemiyorum, dişleri boynumu okşarken, dili kulağımın hassas alt kısmını okşarken mantıklı bir itirazda bulunamıyorum. Tek yapabildiğim, ceketinin omuzlarını sıkıca tutarak, içimdeki gerginlik artıp artarken, içimde sarmal bir yay gibi olana kadar nefes nefese inlemek ve inlemektir. Parmakları şimdi daireler çiziyor, bir şekilde doğru ritmi sezerek, ve hisler dayanılmaz bir şekilde yoğunlaşırken kalbim deli gibi atıyor. Vücudumdaki her kas geriliyor, dişlerimi sıkarken nefesim tıslıyor, içimde bir tsunami yükseliyor gibi. Karanlık ve güçlü, beni daha da yükseğe taşıyor, sonunda bundan öleceğime emin olana kadar.

"İşte böyle. Kendini bırak, benim tatlı güzelliğim." Sesi kulağımda yumuşak bir hırıltı gibi, zonklayan klitorisimi sertçe sıkarken, tsunami dalgası zirveye ulaşıyor.

ve çökerek beni daha önce hiç geçmediğim ama çok yaklaştığım sınırın ötesine sürüklüyor. İçimdeki kaslar şiddetli, şiddetli titreşimlerle kasılır ve gevşerken, ağzım sessiz bir çığlık atar ve beyaz sıcak bir coşku beni parçalara ayırır. Dizlerim bükülürken, kaslarım artık beni tutamayacak hale gelirken, sadece bacaklarımın arasındaki eli ve ceketinin omuzlarına sıkıca tutunduğum için yere çökmem engellenir.

Kulak mememi nazikçe ısırarak, klitorisimi sıkıca kavradığı elini bırakır ve başka bir küçük şok dalgası içimi tekrar kasılmaya neden olurken titrerim.

Düzensiz nefes alırken, o başını kaldırıp bana vahşi bir tatmin ve yakıcı bir açlık karışımıyla bakarken gözlerimi açtım.

"İlk mi?" diye soruyor alçak, kaba bir sesle ve ben otomatik pilotta başımı sallıyorum, nöronlarım hala düzgün çalışmıyor. Uzaklarda, titrediğimi fark ediyorum, aşırı ısınmış cildim klimalı odada hızla soğurken, o elini bacaklarımın arasından çekip ağzına götürüyor. Kasıtlı ve bilinçli bir şekilde, her parmağını temizleyene kadar emiyor, bu kirli hareket beni başka, çok daha zayıf bir artçı sarsıntıya uğratıyor... utanç ve uyanmakta olan dehşetle birlikte.

Ne yaptım ben? Nasıl ona bana bunu yapmasına izin verdim?

Şişmiş dudaklarımı yaladım ve hafif bir tarçın tadı aldım. Hala omuzlarını tuttuğumu fark edince, bıraktım ve avuçlarımı duvara dayadım, ekseni üzerinde sallanan bu dünyada sağlam bir şey hissetmeye ihtiyacım vardı.

Alexei beni öptü ve ben onu durdurmadım.

Beni boşalttı, tam burada, bu boş balo salonunda.

Bunun büyüklüğü, sindirebileceğimden çok fazla. Tek bildiğim, onun sınavında en kötü, en utanç verici şekilde başarısız olduğum. Ve o da bunu biliyor.

Kömür karası gözlerinde zafer parıldarken, başparmağının ucuyla dudaklarımın kenarlarını okşadı ve nazikçe, "Oraya dönmeden önce rujunu düzeltmek isteyebilirsin, Alinyonok. Duyuruyu yaparken tüm gözler üzerimizde olacak. Bu gece daha sonra buna devam edebiliriz," dedi.

Duvardan iterek geri çekildi ve beni bedeninin kafesinden kurtardı. Sözlerinin anlamı beynime işledikçe, utanç duygum yerini paniğe bıraktı.

Nişan.

Şu anda bunu açıklamayı planlıyor... ve sonra beni yatağa götürecek. Bildiğim hayatım bu gece sona eriyor.

"Bekle!" diye bağırıyorum, o kapıya doğru dönerken. Şimdi daha da fazla titriyorum, az önce olanlardan o kadar etkilenmişim ki, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Alexei, lütfen, bekle."

Bana dönüyor, kaşları alaycı bir şekilde kalkmış, ve onu durdurmak, bunu istemediğime inandırmak için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum. Bana bir şans verdi, ama ben onu mahvettim.

Bir öpücük ve bir orgazm için özgürlüğümü çöpe attım.

"Ee?" Saatine bakıyor. "Müzik çoktan durdu ve konuklar büyük bir duyuru dinlemek için sahnenin önünde toplanıyor. Onları fazla bekletmemeliyiz."

"Alexei, lütfen." Duvardan iterek, titrek bacaklarımla ona doğru sendeleyerek yürüdüm. Bastırdığım baş ağrısı aniden şiddetle geri dönerek içimdeki kargaşayı daha da artırdı ve şakaklarım acı verici bir şekilde zonkluyordu. Midem bulantıyla kıvranırken acilen, "Lütfen, bunu konuşamaz mıyız? Birkaç hafta sonra üniversiteye başlayacağım. New York'ta. Ben..." dedim.

"Biliyorum." Önünde durduğumda çenesi gerildi. "Bunu konuşmamız gerek, ama şimdi değil. Her halükarda..."

"Lütfen." İki elimle onun elini sıkıca tutuyorum, çaresizliğim her saniye artıyor. *Her halükarda*, dedi. Bu, Columbia'ya gidemeyebileceğim anlamına geliyor. Bu andan itibaren benim için tüm kararları kendisinin vereceğini beklediği anlamına geliyor.

Bir korku filmi gibi, annemle babamın evliliğinden sahneler zihnimde canlanıyor, ama annemin yüzü yerine kendiminkini görüyorum. Babamın yerine ise Alexei'yi görüyorum. Onun, bu gece bana karşı kullandığı kutsal olmayan çekicilikle bedenimi ve duygularımı manipüle ederken, tehditler ve şantajlarla hayatımı yönettiğini görüyorum. Her şeyim içimde solup ölse bile, güzel görünmem ve gülümsemem beklenen sonsuz partiler ve ağ oluşturma etkinlikleri görüyorum. Çocuklarımızın, ebeveynlerinin birbirinden nefret ettiğini acı bir şekilde bilerek büyüdüklerini ve bu nefreti gelecek nesillere aktararak bu korkunç döngüyü sürdürdüklerini görüyorum.

Hepsini görüyorum ve boğazımdan bir hıçkırık kopuyor, tutmaya çalıştığım gözyaşları yanaklarımdan sıcak damlalar halinde akıyor. Yüzü gözümün önünde bulanıklaşıyor, çekiçler kafatasımı daha sert vuruyor ve mide bulantım aniden şiddetlendiğinde iki elimi ağzıma kapatıyorum. Ama bu da işe yaramıyor.

Tek yapabildiğim, birkaç adım yana doğru sendelemek, sonra ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp mide içeriğimi parlak mermer zemine boşaltmak.

Daha önce utanmış olduğumu düşünüyorsam, bu, güçlü eller omuzlarımı kavrayıp, titremeye devam eden vücudumu sabitlerken hissettiğim duyguyla karşılaştırıldığında hiçbir şey. "Aferin. Hepsini çıkar," diyor Alexei, saçlarımın bir kısmını geriye doğru düzelterek, nemli alnıma yapışmış saçlarımı düzeltiyor. "Yakında kendini daha iyi hissedeceksin."

Hayır, yapmayacağım. Beni bu kadar iğrenç bir halde gördükten sonra nasıl yapabilirim ki? Zihnimin bir köşesinde, bunun muhtemel suçlusunun haplar olduğunu biliyorum — ya tek başına ya da beynimin patlayacakmış gibi hissettiren baş ağrısıyla birlikte — ama bu da yardımcı olmuyor. Ağzımı silmek için peçetem bile yok. Acı ve utanç içinde inleyerek, suç mahallinden uzaklaşmaya çalışıyorum, ama Alexei beni ayağa kaldırıp göğsüne yaslıyor.

Şaşkınlıkla, beni masalardan birine taşırken omuzlarını tutuyorum. O, dirseğiyle ters dönmüş sandalyelerden birini yere vuruyor ve ayağıyla ustaca düzeltip beni üzerine yatırıyor.

"Burada bekle, tamam mı? Hemen döneceğim," diyor yumuşak bir sesle, omzumu sıkarak ve ben cevap veremeden odadan çıkıyor.

İtaatkar bir kukla gibi, hareket edemeyecek kadar zayıf ve titrek bir şekilde oturuyorum. Bir dakika sonra, birkaç ıslak kağıt havlu, bir şişe su, seyahat boyu bir ağız gargarası ve boş bir plastik bardakla geri geliyor — bu malzemeleri şüphesiz yakındaki erkekler tuvaletinden çalmıştır. Önümde çömelerek, nemli havlularla dudaklarımı nazikçe siler, tavırları bir hemşireinki kadar tarafsızdır, sonra bana gargara yapmamı ve bardağa tükürmemi söyler. Ben bunu yaparken, o su şişesini açmış ve bana uzatmaktadır. Minnettarlıkla, her yudumda kendimi daha insan gibi hissederek, suyu bir dikişte içerim.

Boş şişeyi kucağıma indirirken, "Daha iyi misin?" diye sordu ve ben, onun bakışlarına karşılık veremeden başımı salladım.

Şişeyi benden alır ve yere koyar. "Baş ağrın nasıl?"

"Pek iyi değil," diye mırıldanıyorum, keşke buradan kaybolma gücüm olsaydı diyorum. *Harry Potter* filmlerindeki gibi, puf ve yok.

Kavisli parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırır ve bana bakmamı sağlar. Sesi naziktir. "Seni eve götürmemi ister misin?"

Kırmızı gözlerinin sıcak, neredeyse sempatik bakışına şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım. "Yani..."

"Hemen şimdi gidebiliriz, alnına buz torbası koyup yatağa yatırabilirim. Yarın ilk iş olarak seni en iyi nöroloğa götürüp bazı testler yaptırırım."

"Oh, hayır, teşekkürler, önümüzdeki hafta ailemin doktoruyla randevum var ve... bekle, hayır." Avuç içlerimi zonklayan şakaklarıma bastırıyorum. "Öylece gidemem. Bu benim partim ve burada bir sürü insan var..."

"O zaman sensiz partiye devam ederler. Kimin umurunda?"

Ona bakıyorum, ellerimi indirirken kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor. "Duyuru ne olacak? Ben sanıyordum ki..."

"Altı ay." Sesi sertleşir, ayağa kalkarken bakışlarından tüm sıcaklık kaybolur. "Bize alışman için sana altı ay daha vereceğim. Columbia'ya git, istediğin şeyi oku ve kış tatili için eve geldiğinde, iki tarih seçeceğiz: biri duyuru için, diğeri düğün için."

Bir an için, altı ay konusunda onu yanlış duyduğuma emin oldum. Şaşkın bir şekilde, söylediklerini tekrar etmesini isteyecektim, ama o henüz konuşmasını bitirmemişti.

"Bunu sana iki şartla vereceğim," diye devam etti. "Birincisi, baş ağrıların için doktora gideceksin. Hemen. İkincisi, artık esrar ya da yasadışı uyuşturucu, reçeteli ya da başka türlü kullanmayacaksın." Üzerime eğildi, koltuğun kollarına tutunarak gözlerini bana dikti. "Bana söz verebilir misin?"

"Evet! Kesinlikle." Altı ay daha özgürlük için her şeyi vaat ederdim.

"Güzel. Bir şey daha var..." Yüzünü yaklaştırırken gözleri siyah elmaslar gibi parlıyor, sesi tehditkar bir şekilde yumuşak bir sesle diyor: "Big Apple'da arkadaşlarınla istediğin kadar eğlen, ama şunu bil: Sana dokunmaya çalışan herhangi bir erkek, çok kısa ve çok acı dolu hayatının geri kalanında bunu pişman olacak."

Bölüm 11

Günümüz, Yer Bilinmiyor

Alexei'nin gözlerine bakarken yanaklarım yanıyor, ellerimi onun avuçlarının masaya bastırdığı yerden çekemiyorum, parlak güneş ışığı onun sözlerinin gerçekliğini gizlemeyi imkansız kılıyor.

O zamanlar anlamasam da, genç bir genç olarak onu istiyordum. Ve on sekizinci doğum günümde, onun için olgunlaşmıştım. Onun için. Zorla evlilikten ne kadar korkarsam da, haplar beni o kadar hasta etmeseydi, partiden sonra onun yatağına düşmekten kendimi alıkoyamazdım.

Ama bunu şimdi itiraf edemem. Ona bana karşı kullanabileceği daha fazla malzeme veremem.

"O gece kendimde değildim," diyorum düzgün olmayan bir sesle. "Uçmuştum. Bunu biliyorsun."

Çenesi gerilir ve ellerimi bırakıp sandalyesine yaslanır. "Evet, öyleydin. Kafan güzeldi ve bundan muzdariptin. Ve ben aptal gibi sana acıyarak altı ay daha süre verdim." Dudakları bükülür. "Bunun bana neye mal olacağını bilmiyordum."

Acıma. Demek motivasyonu buydu. Yıllardır bunu merak ediyordum. O kış dünyam paramparça olduktan sonra bile, bir parçam o geceki motivasyonunu merak etmeye devam etti, bana bu ertelemeyi bir tür nezaketten mi verdi, yoksa beni itici bulduğu için mi verdi?

Artık biliyorum. Ve bunun hakkında ne hissettiğimi, bir şeyi değiştirip değiştirmediğini bilmiyorum. Çünkü içimdeki başka bir parça, varlığını ancak yakın zamanda fark ettiğim bir parça, o birkaç ay için ona hep kızgınlık duymuştu... ikimiz için de çok pahalıya mal olan o birazcık ekstra özgürlük için.

Eğer benim on sekizinci doğum günümde nişan duyurusunu yapmaya devam etseydi, o korkunç kış gecesi evde mi olurdum, yoksa *onun* evinde, yatağında, ailemin penthouse dairesinden uzakta mı olurdum?

Eğer o zaman resmi olarak onun olsaydım, o gece yaşananlar hiç olur muydu?

O korkunç akşamı her hatırladığımda olduğu gibi boğazım düğümleniyor ve gerginlik şakaklarımı acımasız bir mengene gibi sıkıştırıyor. Yeni bir deniz tutması dalgasına karşı

masaya bakıyorum, ellerim sıkıca birbirine kenetlenmiş, parmak eklemlerim bembeyaz... sağ kolumdaki soluk beyaz yara izi kadar bembeyaz. Zorlukla parmaklarımı açıyorum, zihnimin bir köşesinde kırmızı ojemin hala sağlam, hala çizilmemiş olduğunu fark ediyorum. Benim aksime.

Gözlerimi Alexei'nin yüzüne kaldırıyorum, göz kapaklarımın arkasında asit gibi yakan gözyaşları. Söylememem gerektiğini biliyorum, ama mantıksız olduğu kadar açıklayıcı olan bir azarlama dudaklarımdan dökülüyor. "O partiden hemen sonra beni kaçırmalıydın."

"Evet," diyor ve ilk kez, oniks rengi gözlerinde acı yansıyor. Benim acım. Sesi pişmanlıkla dolu: "O zaman seni almalıydım, ne kadar hasta olursan ol. Ya da en azından, altı ayın dolmamış olsa bile, o kış akşamı eve dönmeni engellemeliydim."

Bölüm 12

6 Yıl 9 Ay Önce, Moskova

"Anne, Natasha'ya gidiyorum," derim, sahte bir neşeyle seslenerek kafamı medya odasına sokarım, annem yine bir pembe diziye dalmış durumdadır. "Geç saatte döneceğim."

Gözleri kızarmış ve şişmiş bir şekilde bana bakıyor. Ağlamaktan boğuklaşmış sesiyle, "Ama sen bu sabah uçağınla geldin" diyor.

"Biliyorum, ama Natasha ile haftalar önce plan yapmıştık. Beni görmek için çok sabırsızlanıyor." Ve ben de buradan çıkmak için çok sabırsızlanıyorum.

"O zaman birkaç koruma al." Dikkatini tekrar televizyona çevirir.

"Tabii ki alacağım."

Artık gidebilirim, ama ne yapacağımı bilemeden kapının eşiğinde duruyorum. Ailemin penthouse'undaki zehirli atmosferden kaçmak için can atıyorum, ama annemi hiç bu kadar üzgün, babamı da bu kadar öfkeli ve sarhoş görmemiştim. Söylentilere göre annem bir sevgilisi varmış, o kadar yüksek mevkili bir hükümet yetkilisi ki, benim güçlü babam bile onu sonuçlarına katlanmadan ortadan kaldıramazmış. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama eğer öyleyse, umarım bu, ailemin sonunda ayrı yollara gideceği anlamına gelir.

Bu çok, çok gecikmiş bir şey.

Ben alt dudağımı ısırırken, o boş boş ekrana bakmaya devam ediyor, gitme isteğimle onu teselli etme ihtiyacım arasında kalmış durumdayım. İkincisini hoş karşılamayacağını biliyorum, babamla arasındaki uyumsuzluğu hiçbirimizin bilmediğini varsaymayı seviyor, ama onu bu halde bırakabilir miyim, bilmiyorum. En azından Pavel ve Lyudmila burada olsaydı, ona bakabilirlerdi, ama ikisi de bu akşam izinli.

Tereddütle odaya giriyorum. "Anne..."

"Git," diyor tonlamasız bir sesle, gözlerini ekrandan ayırmadan. "Yalnız kalmak istiyorum."

Onun isteğini yerine getirmek istiyorum, ama içgüdülerim beni odanın derinliklerine doğru itiyor. Yumuşak koltuğuna yaklaşıp, onun önünde çömeliyorum. "Anne, iyi olduğundan emin misin?"

Gözyaşlarıyla ıslanan gözleri benimkilerle buluştu ve rujla kaplı dudakları zoraki bir gülümsemeyle titredi. "Neden iyi olmayayım ki, Alinochka?"

Konuşurken, ince, mükemmel bakımlı parmakları kolyesiyle oynuyor. Kolye, Konstantin'in doğumunda babasının ona hediye ettiği ince altın zincir üzerinde kalp şeklinde bir elmas kolye ucu. Bu, en sevdiği mücevherlerden biri ve kavgalarından sonra sık sık boynunda gördüğüm bir şey. Sanırım bu, evlendiği adamın gerçekte nasıl biri olduğunu öğrenmeden önceki güzel günleri hatırlamasının bir yolu.

Dikkatlice, "Biraz üzgün görünüyorsun. Bir şey mi var?" diye soruyorum.

Ağzı daha da titriyor. "Hayır, hayır. Sadece..." Boynunun arkasına uzanıp zincirin tokasını kurcalıyor. "Al." Elimi tutup kolyeyi avucuma koyuyor. "Senin olmasını istiyorum."

"Oh, şey... teşekkürler, ama neden?"

"Artık ona ihtiyacım yok." Yine titrek bir gülümseme denedi. "Yeterince taktım."

Ya da iyi zamanların -varsa tabii- şu anki cehennem gibi evliliğine katlanmaya değer olduğunu iddia etmekten vazgeçti.

Söylentiler doğru olmalı. O ve babam sonunda boşanıyorlar ve ben rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyorum.

"Teşekkür ederim anne," diyorum yumuşak bir sesle, ayağa kalkarken kolyeyi avucumun içinde sıkıca tutuyorum. "Onu özenle saklayacağım."

"Oh, bu sadece bir biblo," diyor, elini sallayarak. "Eminim Alexei sana çok daha güzel şeyler hediye edecektir."

Kolyeyi takarken donup kalıyorum. "Alexei mi?"

Biraz utangaç bir şekilde başını salladı. "Sana söylemeyi unuttum mu? Yarın sabah ilk iş seni almaya gelecek. Günün tamamını birlikte geçirmek istiyor. Sana söylemedi mi? Bugün, sen eve gelir gelmez seni görmek için uğrayacaktı, ama Hong Kong'dan gelen uçağı rötar yaptı."

"Hayır," diyorum boğuk bir sesle, ellerimi indirerek. "Bana hiçbir şey söylemedi."

En son etkileşimimiz, on sekizinci doğum günü partimdeydi, daha doğrusu, beni eve bırakıp dinlenmemi ve iyileşmemi söylediğindeydi. En azından öyle söylediğini sanıyorum. Baş ağrısı ve ilaçların etkisiyle araba yolculuğu boyunca çoğunlukla kendimden geçmiştim. Aslında, o akşamın tamamı bulanık. Net olarak hatırladığım tek şey, Alexei'nin bana altı ay söz verdiği ve Temmuz sonundan itibaren altı ay, Aralık sonu olmadığı.

Aralık sonu değildir. Neredeyse dört hafta daha özgürlüğüm var. Ama... kış tatilimde her şeyin zamanlamasını kararlaştıracağımızı da söylemiş miydi?

Siktir. Söylemiş, ama ben bunu tamamen aklımdan çıkarmışım, altı ayı sanki taşa kazınmış bir tarihmiş gibi kafama takmışım.

Aptal. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Hayır, daha çok düşünmüyordum. Beklenmedik erteleme beni o kadar heyecanlandırdı ki, altı ay ömrü kalan biri gibi pervasızca kendimi üniversite hayatına attım. Tüm dersleri aldım, tüm partilere gittim, yapabileceğim tüm ders dışı etkinliklere katıldım ve yoğun programımda kalan boş zamanlarımı, ünlü müzelerden Lower East Side'daki bodrum katlarında düzenlenen davetli şiir dinletilerine kadar New York şehrinin her köşesini keşfederek geçirdim.

Geçtiğimiz beş ayın büyük bir bölümünde, güneş doğarken gözlerimi açtığım andan gece yarısından sonra yorgunluktan bayılana kadar meşguldüm ve Alexei'yi düşünebildiğim tek zaman geceleri, kabuslarımda ve rüyalarımda idi. Buraya gelirken uçakta bile, Bilgisayara Giriş dersim için yazdığım uygulamadaki bir hatayı telaşla düzeltiyordum, böylece onu profesörüme gönderebilir ve ekstra kredi kazanabilirdim.

Anneme göre, sanki farlara bakmış geyik gibi görünüyormuşum, çünkü sahte bir neşeyle, "Artık haberdarsın. Natasha'nın evinde iyi eğlenceler, tamam mı? Ailesine selam söyle," diyor.

"Tamam, teşekkürler." Otomatik pilotta, medya odasından çıkıp ön kapıya doğru yürüyorum, durmaksızın çalışarak bastırdığım tüm endişeler bir anda üzerime çöküyor.

Alexei.

Yarın bütün günü benimle geçirmek

istiyor.

Ne yapacağım ben?

Başım ağrımaya başlar. Soğuk akşam havasının şiddetli bir migren krizini önleyeceğini umarak, en sıcak botlarımı, şapkamı, eldivenlerimi ve paltomu giyerim ve aşağıda bekleyen korumalara Natasha'nın evine yürüyerek gideceğimi ve bu yüzden arabaya ihtiyacım olmadığını belirten bir mesaj gönderirim.

Asansöre doğru yarı yolda ilerlerken, babamın iri cüssesi kapıda belirir. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

Sözleri belirsiz, yüzü şişmiş ve tıraşsız. Artık bolca gri saçları olan siyah saçları, giysileri gibi dağınık ve karışık.

Beyaz gömleği lekelidir ve düğmeleri eğri büğrü iliklenmiştir, gömleğin etekleri kısmen açık fermuarlı pantolonunun içine yarı yarıya sokulmuştur. Kravatı yoktur, ayakkabısı yoktur, sol ayağında sadece bir çorap vardır.

Güçlü, yakışıklı babamı hiç böyle görmemiştim, geçmişte kafası güzelken bile.

"İyi misin baba?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, içimde alışılmadık bir acıma duygusu uyandırarak.

Karşımdaki adam, filmlerde gösterilen türden bir baba değildi, sana sarılan, seninle önemli konuşmalar yapan ve genellikle seni takas edilecek bir nesneden daha fazlasıymışsın gibi davranan türden bir baba değildi. Yine de o benim babam ve acı çekiyor. Annemle ilişkisi ne kadar bozulmuş ve zehirli hale gelmiş olursa olsun, bir zamanlar onu sevdiğine eminim. Belki de kendi çarpık tarzında hala seviyordur.

Burun kıvırarak parmaklarını saçlarına geçirir, bu hareketine hiç yakışmayan bir şekilde. "Neden olmayayım ki?" Bana doğru sendeleyerek yaklaşır, hareketleri aşırı kafein almış bir zombiyi andırır. "Gidiyor musun, gitmiyor musun?"

Dikkatli bir şekilde yarım adım geri çekilip, boynumda asılı olan kolyeyi saklamak için elimi kaldırırım. "Evet, Natasha'ya. Birkaç saat sonra dönerim. Sorun olur mu?"

Çenesini kapıya doğru salladı. "Evet. Defol git buradan."

Kaba, ama tamam. İki kez söylenmesine gerek yok. Asansöre koşarım ve aşağıdaki lobide dört koruma bana eşlik eder. Sokağa çıktığımızda, beni gizlice takip etmek için geride kalırlar ve ben düşüncelerimle baş başa kalırım — düşüncelerim hemen Alexei'ye yönelir.

Hong Kong'da gecikti, dedi annem. Oraya iş için mi, eğlence için mi gitti? Geçen yaz okuldan bir arkadaşımı ziyaret etmek için birkaç gün orada kaldım, bu yüzden gözümün önüne göz alıcı gece kulüpleri, barlar ve tüm o muhteşem kadınlar geliyor. Alexei'nin yatağında, esnek vücutlarıyla ona sarılıp, dolgun dudaklarıyla onun dudaklarını öpen kadınları hayal etmek hiç de zor değil...

Siktir. Dur. Umurumda değil. İstediği tüm Hong Kong güzelleriyle yatabilir, yeter ki benden uzak dursun. Onun başka bir kadına dokunduğunu düşünmekten midem bulanmasına gerek yok. Dikkatinin başka yerde olması beni mutlu etmeli. Başka yerde olmasını ummalıyım.

Belki, sadece belki, şu anda, aptal nişanımızı unutturacak bir kadınla birliktedir ve o zaman ben de özgür kalırım

.

Bu düşünce beni neşelendirmeli, ama kendimi daha da kötü hissediyorum, baş ağrım her dakika daha da şiddetleniyor. Soğuk kış havası bile yardımcı olmuyor. Bu gece hava çok soğuk, en az eksi yirmi derece, ve yüzüme soğuk bir rüzgar estiğinde botlarımın altında buz kristalleri çıtırdıyor, titriyorum ve keşke arabayla gelseydim diyorum. Ya da belki de zehirli atmosfer ve her şeye rağmen evde kalsaydım. Ailemi görmezden gelip, baş ağrısı haplarımı alıp, yatağıma girip, çok ihtiyacım olan uykuyu uyuyabilirdim.

Ama artık çok geç. Yarın sabah ilk iş Alexei'yi göreceğimi düşünmemeye çalışarak yürümeye devam ediyorum ve bir köşeyi dönerken, siyah bir araba yanımda kaldırıma yanaşıyor.

Şaşkınlıkla geri atladım, içgüdülerim tehlike diye bağırıyordu, ama korumalarım çoktan oradaydı ve benimle araba arasında yarım daire oluşturdular. Ellerini silahlarına götürdüler, arka koltuğun karartılmış camı indi ve sert hatlı bir yüzün içinde tanıdık bir çift koyu renkli göz belirdi.

Gözler acımasız bir eğlenceyle parıldıyordu.

"Sakin olun çocuklar," Alexei, şoktan donakalmış bir şekilde ona bakarken, ağır ağır konuşuyor. "Ona zarar vermek niyetinde değildim."

Kapıyı iterek dışarı çıkar, uzun boylu vücudunu yumuşak, rahat bir hareketle açar, ben ise ona bakakalırım, tek kelime bile edemeden.

Hong Kong'da olması gerekirken, nasıl olur da burada, karşımda duruyor?

Şaşkın bakışlarım, sert hatları ve keskin yüz hatlarıyla yüzünü, ardından siyah süveterinin üzerine giydiği gri deri ceketin altında bile görünen güçlü kaslarıyla vücudunu tarar. Koyu renkli kot pantolon, uzun, atletik bacaklarını sararken, siyah motosikletçi botları ayaklarını kaplar ve onu daha da tehlikeli gösterir.

"Beni özledin mi, Alinyonok?" diye soruyor, bana doğru yaklaşırken, korumalarım geri çekiliyor ve bir kez daha gözden kayboluyorlar. İlişkimiz hakkında bilgilendirilmiş olmalılar.

Onları geri çağırmak üzereydim, ama Alexei'nin beni ne kadar korkuttuğunu bilmesini istemiyordum. Bunun yerine, omurgamı dikleştirip soğuk bir gülümseme takındım. "Burada ne yapıyorsun? Uçağın rötar yaptı sanıyordum."

"Fırtına dinmiş ve pilotum riski göze almaya karar vermiş," diyor, önümde durarak. Sokak lambaları gözlerinde yansıyor, gözleri üstümde siyah aynalar gibi görünüyor. Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Beni görmek için sabırsızlandığını biliyordum."

Elini kaldırıp saçımı şapkama sokarken, geri çekilme dürtüsüyle mücadele ettim. Benden farklı olarak, eldiven giymiyordu, ama dışarıdaki dondurucu soğuğa rağmen parmakları sıcaktı. O kadar sıcaktı ki, soğuk tenimi yakıyor ve çok fazla giysi giymişim gibi hissettiriyordu... Sanki bu dondurucu havada içimdeki ateşi söndürmek için çıplak kalmam gerekiyormuş gibi, ama o zaman bile canlı canlı yanabilirmişim gibi.

"Endişeli, evet. Seni görmek için, hayır," diye zorla söylüyorum, o elini geri çekerken. Kalbim deli gibi atıyor, ama ona bunu belli edemem. Soğukkanlı ve sakin bir tavır sergilemeliyim, böylece beni ne kadar tedirgin ettiğini fark etmesin. Onunla ve geleceğimin getireceği her şeyle yüzleşmeye ne kadar hazırlıksız olduğumu.

Alaycı gülümseme dudaklarında kalıyor. "Beni incittin, güzelim. Kar fırtınasında uçarak seni görmek için hayatımı tehlikeye attım, ama sen beni evde bekleyemedin bile."

Çenemi sıkıyorum. "Bu akşam Natasha ile planlarım var." O da, bir sapık olarak, muhtemelen bunu biliyordur.

Gülümsemesi genişliyor. "Korkarım onları iptal etmek zorunda kalacaksın. Eve zamanında vardığım için, bu gece seninle planlarımız var. Büyük planlar."

Kalbim hızla çarpmaya başlar. O, bunu kastetmiş olamaz... "Dört haftam daha var!" Utanç verici bir şekilde, sözlerim cırtlak bir sesle çıkar. Zorlukla kendimi toparlayıp daha sakin bir ses tonuyla, "Ocak sonuna kadar seni görmek zorunda değilim," derim. O zaman New York'a dönmüş olacağım ve umarım o da beni görmek için uçacak kadar meşgul olmayacaktır.

Gülümsemesi dudaklarından kaybolur ve gözleri tehlikeli bir şekilde kısılır. "Ne diyorsun sen lan?"

"Sen..." Yutkunuyorum, onun ifadesi karşısında kalbim daha hızlı atıyor. "Bana altı ay verdin."

"Sana bu kış tatiline kadar süre
verdim." "Bu altı ay değil!"

Çenesindeki bir kas şiddetle seğiriyor. "Ben bunu kelimenin tam anlamıyla söylemedim. Eve geldiğinde konuşuruz, o zaman tüm tarihleri belirleriz demiştim."

Bana öyle demişti, ama ben sadece altı ay duydum. Ve o ekstra aya ihtiyacım var. Çok ihtiyacım var. Çenemi kaldırıp, sakin bir sesle, "Senin matematik beceriksizliğin benim sorunum değil." diyorum.

Sert bir rüzgar esintisi çatının üzerindeki buz kristallerini yüzümüze doğru savururken, burun delikleri genişledi. "Oh, ama benim sorunum." Dirseklerimi tuttu. "Gidelim. Bunu arabada konuşuruz."

"Hayır!" Beni arabasına doğru çekerken ayaklarımla direndim. Anında korumalarımız etrafımızı sardı, onların varlığı bana cesaret verdi. İradem dışında beni götürmelerine izin vermeyeceklerdi, sözde nişanlım bile olsa. Sesimi yükseltip beni net bir şekilde duyabilmelerini sağladım. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Durur, gözlerinde öfke parlar, korumalardan biri olan Vankov ceketini kenara çekip silah kılıfını gösterir ve "Lütfen Alina Vladimirovna'yı bırakın" der. Gergin bir durumda bile, patronimimi kullanarak saygı göstermeyi unutmaz. Çenesini sıkıca kapatarak devam eder. "O seninle gitmek istemiyor."

Evet. Devam et, Vankov!

Ama Alexei itaat etmez. Hiç de korkmuş görünmüyor. "O benim nişanlım," der sert bir sesle, "ve konuşmamız gereken şeyler var. Kenara çekil, yoksa pişman olursun."

Diğer muhafızlar endişeli bakışlar atışırlar, ama Vankov tabancasını kılıfından çıkarır ve Alexei'ye doğrultur. "Emrim Molotov ailesini korumak. Onu bırakın ve geri çekilin, efendim."

Alexei'nin gözleri kısılır, ama dirseğimi bırakır. Tanrıya şükür. Bir an için, dört silahlı muhafız olmasına rağmen beni yine de almaya çalışacağından korktum.

Her ihtimale karşı geri çekildim ve gözleri, pençesinden kaçan fareyi izleyen bir kedinin yoğunluğuyla beni takip etti.

"Bir gece daha," der sert bir sesle, iki muhafız aramıza girip beni iri bedenleriyle korurken. Bakışları, omuzlarının arasından beni delip geçer, içindeki sıcaklık buz gibi rüzgara rağmen beni yakar. "Sana yanlışlıkla altı ay demiştim, bu yüzden bize alışman için bir gece daha vereceğim. Ama daha fazla olmaz. Beklemekten bıktım, Alinyonok. Yarın ilk iş seni almaya geleceğim ve hiçbir şey, hiç kimse beni durduramayacak."

Asansör kapıları açıldığında ve ailemin çatı katına girdiğimde, hala soğuktan ve adrenalin yüzünden titriyorum. O tartışmadan sonra Natasha'nın evine gitmedim. Gidemedim. Bunun yerine, geri dönüp eve koştum, her ne kadar hayali olsa da, evimin duvarlarının güvenliğine ihtiyacım vardı.

Bir gece daha. Şu anda sahip olduğum tek şey bu. Yarın o gelecek ve ailem onu durdurmak için parmaklarını bile kıpırdatmayacak. Korumalarımın aksine, beni götürürse umursamayacaklar.

beni sürükleyip götürmesini umursamayacaklar. Hatta babam muhtemelen ona yardım edecek.

Ceketimi çıkarıp kapının yanındaki dolaba asarken, ayakkabılarımı, şapkamı ve eldivenlerimi çıkarırken yüksek sesler kulağıma ulaşıyor. Soğuktan parmaklarım uyuşmuş, hissedemiyorum, bu yüzden biraz zaman alıyor. Merdivenlere doğru yürürken sesler giderek yükseliyor, başım acı verici bir şekilde zonkluyor. İlaçlarıma, sıcak bir duşa ve yatağıma ihtiyacım var, bu sırayla. İhtiyacım olmayan şey ise, annemle babamın yine kavga etmesi.

Tanrım, umarım yakında ayrılırlar.

"—Siktiğimin orospusu," diye bağırıyor babam oturma odasında, ben merdivenlere doğru sürünürken, onlar eve geldiğimi fark etmeden odama saklanmaya çalışıyorum. "Onu geberteceğim!"

"Dene de ne olacağını gör! Ben gidiyorum ve beni durduramazsın!" Annemin sesi tiz ve histerik. Ardından bir çarpma sesi geliyor — şüphesiz pahalı bir şömine rafı uçuyor. Yüzümü buruşturup kulaklarımı kapatıyorum, ama bu bile annemin çığlıklarını engelleyemiyor: "Alina'yı da yanımda götürüyorum! Seninkilerle ittifak kurma. O da onu nefret ediyor, tıpkı benim seni nefret ettiğim gibi!"

Merdivenlerin ortasında durup ellerimi indirip dinlemeye başlıyorum. Bunu gerçekten mi istiyor, yoksa sadece babamı incitmek için mi söylüyor? Eğer gerçekten istiyorsa, beni Alexei'nin pençesinden gerçekten kurtarabilir mi? Belki kardeşlerim onun tarafını tutarsa...

Başka bir çarpışma beni irkiltti. "O benim kızım! Onu almaya kalkarsan, seni öldürürüm. Seni ve o orospu çocuğunu da öldürürüm!"

Bir başka çarpışma sesinin ardından annemin acı dolu çığlığı duyulur. Kalbim gırtlağıma kadar çıkar. Babamın ona böyle dediğini hiç duymadım, ona fiziksel olarak zarar verdiğini de hiç görmedim, ama böyle bir şeyin olduğunu şüpheleniyordum.

Titreyerek cebimden telefonumu çıkarır ve Nikolai'nin numarasını çeviririm. Şu anda Moskova'da olan tek kişi o. Konstantin iş için Dubai'de, Valery ise Kırım yakınlarında askerlik görevini yapıyor.

Telefon çalarken bir başka çarpışma sesi duyulur, ardından daha yüksek bir acı çığlığı gelir.

.

Lütfen cevap ver, lütfen cevap ver. Hadi, lütfen cevap ver.

"Evet?" Nikolai'nin sesi kulağımda yankılanıyor ve neredeyse rahatlamaktan.

Orta kardeşim buraya gelecek. Ne yapacağını bilecek.

"Kolya, yine kavga ediyorlar," diyorum, kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Durum kötü. Gerçekten kötü. Sanırım ona zarar veriyor."

"Siktir!" Sesinden, benim istediğim kadar şaşırmış gibi gelmiyor. "Onlardan uzak dur. Karışma. Hemen oraya geliyorum."

Telefonun sesi kesildi ve titrek parmaklarla telefonumu cebime geri koyup oturma odasına doğru yöneldim. Nikolai'nin dediğini yapıp o gelene kadar odamda saklanmak istiyorum, ama yapamıyorum. Annem incinirken yapamam.

Bir başka çarpışma, bir başka kadın ağlaması, daha şiddetli küfürler. Koşmaya başlıyorum, kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. "Baba, anne," diye bağırıyorum, oturma odasının köşesini dönerken. "Durun, ikiniz de!"

Ama duran benim, önümdeki manzaradan dehşete kapılıp donup kalıyorum. Babam annemin üzerine çökmüş, annem artık acı içinde çığlık atmıyor. Sessiz, baygın, babam kocaman yumruğunu defalarca annemin yüzüne indiriyor.

Yüzü o kadar kanlı ve parçalanmış ki, onun olduğu bile zor anlaşılıyor.

.

Dur. Dur. Dur.

Dudaklarımın kelimeyi oluşturduğunu hissedebiliyorum, ama boğazımdan hiçbir ses çıkmıyor

—orada! Bir bıçak, tam orada, yerde, ailemin yanında.

—işte! Bir bıçak, tam orada, yerde, annemle babamın yanında.

Onun orada olmasını sorgulamıyorum. Sadece harekete geçiyorum. Öne atılıyorum, sağ elimle bıçağı kapıyorum ve sol elimle babamın dirseğini tutuyorum, tam da yumruğu annemin yüzüne tekrar inmek üzereyken. "Dur!" Bu sefer kelime bir çığlık olarak çıkıyor. "Baba, dur! Lütfen, dur!"

Güçlü koluyla beni yere devirdi ve anneme tekrar vurdu. Acıyı umursamadan zıpladım ve onu tekrar durdurmaya çalıştım. Yumruğunu solar pleksusuma indirdi, beni havaya uçurdu ve annemin yüzüne vurmaya devam etti. Sırtım kanepenin koluna çarpar ve nefes almakta zorlanırken görüşüm kararır, ama hemen ayağa kalkar ve bıçağı sıkıca yumruğumda tutarak tekrar ona saldırırım.

Babamı incitmek istemiyorum, ama onu durdurmam gerekiyor. Ne pahasına olursa olsun, onu annemden uzaklaştırmam gerekiyor.

Öfkeyle o kadar kapılmış ki, kolunu tekrar tutup bıçakla omzuna doğru savurduğumu fark etmiyor. Pavel'in bana öğrettiği bu değildi, ama bu babam, sokakta rastgele bir yabancı değil. Onu öldürmek değil, aklını başına getirmek istiyorum.

Bıçak, omzunun kalın kaslarına hafifçe batar ve ancak bana doğru kükreyerek döndüğünde ve gözlerini gördüğümde hatamı fark ederim.

Göz bebekleri o kadar genişlemiştir ki irislerinin çoğunu kaplamaktadır. O sadece sarhoş değildir. Çok daha güçlü bir şeyin etkisindedir.

Göz açıp kapayıncaya kadar üzerime atılır ve bıçakla kolumu şiddetle yakalar. Bıçağı elimden çekip alırken bileğimde bir şey kırılır, ama acı çığlığım boğazımda kalır, çünkü yumruğunu kaburgalarıma indirir ve beni geriye doğru sendeletir, iki büklüm olup nefes nefese kalırım. Görüşümün netleşmesi birkaç saniye sürer ve netleştiğinde çığlık atarak ileri atılırım. "Yapma! Dur!"

Durmadı.

Annemin baygın bedeninin üzerine çömelmiş, bıçakla göğsünü tekrar tekrar kesiyor. Kan her yere sıçrıyor, beyaz mobilyaların ve parlak ahşap zeminin üzerine.

Çığlık atarak, tüm gücümle ona çarparak onu annemin üstünden düşürmeyi başardım. Yerde yuvarlandık ve bir şekilde üstüne çıktım. Ondan atlayıp ayağa kalktım, ama o bir saniye sonra peşimden geldi. Kükreyerek, bıçağıyla çılgınca savurarak peşimden geldi ve yüzümü korumak için çılgınca kullandığım ön kolumda ateşin yandığını hissettim.

Beni öldürecek, diye fark ettim uzak bir şekilde, o bıçağı tekrar kaldırırken, sonra büyük bir güç karnıma çarptı ve her şey karardı.

Erkeklerin homurtuları ve mobilyaların kırılma sesleriyle uyanırken, burnuma kötü bir kokuyla karışık BAKIR KOKUSU geliyor. Gözlerimi açtığımda görüşüm bulanık ve görüntüleri netleştirmek için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor. Ön kolum yanıyor, kaburgalarım ve karnım dev bir çürük gibi hissediyor ve başım mide bulandırıcı bir şekilde zonkluyor, ama gördüğüm şeyi fark ettiğimde bunların hiçbiri önemli değil.

Nikolai ve babamız, ölümcül bir kavgaya tutuşmuşlar.

İkisi de kanlar içinde, yerde yuvarlanarak bıçağın kontrolünü ele geçirmek için boğuşuyorlar.

Adrenalin damarlarıma dolarak beni ayağa kaldırıyor. Başım dönüyor, görüşüm tekrar kararıyor, ama bunu görmezden gelip öne doğru sendeleyerek ilerliyorum.

"Durun," diye boğuk bir sesle bağırıyorum, onlara doğru sendeleyerek. "Lütfen, durun."

Bir şeye takılıp düşerim ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerim. Sağ bileğimden beyaz sıcak bir acı yayılır ve dizlerimin üzerine kalkar, içgüdüsel olarak bileğimi göğsüme bastırırım. Üzerimde kan var, sersemlemiş bir şekilde fark ederim, çok fazla kan. Kolumdan damlıyor ve göz alabildiğince yere yayılıyor. İçimde bu kadar kan olduğunu bilmiyordum, kimsenin içinde bu kadar kan olduğunu bilmiyordum, hatta... dur, bir yere gidiyordum.

Başımı kaldırıyorum ve Nikolai'nin şimdi babamın üstüne çıkıp onu yere bastırdığını görüyorum. O da bıçağı elinde tutuyor.

Sonunda. Bitti.

Ama... Nikolai'nin yüzü karanlık bir öfkeyle kaplı, eli bıçağı Pavel'den aldığım derslerden tanıdığım ölümcül bir tutuşla sıkıca kavramış.

Yiyeceklerim boğazıma kadar yükseldi.

Hayır, lütfen, hayır.

"Kolya, dur, lütfen." Sözlerim boğuk bir fısıltıdan ibaret. Umutsuzluğum artarken tekrar deniyorum. "Kolya, lütfen!" Dizlerimin ve sağlam olan tek elimle ona doğru sürünmeye başlıyorum. "Dur. Hemen dur."

Dinlemiyor.

Babam bıçağı almak için uzanırken, kardeşim onun elinden kaçar ve ölümcül bir hareketle bıçağı indirir.

Kan. Daha fazla kan. Her yere sıçrıyor, Nikolai'nin üzerine, benim üzerine. Boğazımdan bir çığlık yükseliyor ve patlıyor, ve şimdi, şimdi Nikolai bana bakıyor, kanla kaplı yüzü solgun ve artık öfkeyle çarpık değil.

Ama artık çok geç.

Onun altında hareketsiz bir şekilde yatan babamızın cesedi, oğlunun ölümcül bıçağıyla gövdesinde açılan yaradan bağırsakları dışarı çıkmış durumda.

Boğazımda başka bir çığlık yükseliyor, ama çıkamıyor. Gözlerim odadaki diğer cesede takıldığı için çığlık içimde kalıyor.

Annem.

En azından annem olduğunu düşünüyorum.

Aynı zamanda, giysi parçalarıyla kaplı, insan şekilli, kanlı bir et parçası da olabilir.

Hayır. Lütfen, hayır.

Kolumdaki keskin acıyı görmezden gelerek ona doğru sürünerek ilerliyorum ve oraya vardığımda onun annem olduğunu anlıyorum. Ya da daha doğrusu, eskiden annem olan şeyin.

Geriye kalan şey insan olarak bile kabul edilemez. Babam onu tanınmayacak hale getirmiş.

Bir yerlerden keskin bir çığlık geliyor, o kadar yürek parçalayıcı bir acı çığlığı ki, duymaya dayanamıyorum. Ellerimi kulaklarımın üzerine kapatıyorum, ama çığlık devam ediyor, ta ki kalın kaslı kollar beni sararak kanlı bir gömleğe doğru çekene kadar.

"Şşş, Alinochka. Sessiz ol. Her şey yolunda. Her şey düzelecek." Nikolai'nin boğuk sesi sanki bir yabancının sesi gibi. Onun kucağından kurtulup geriye doğru çekildiğimde, kanla kaplı yüzü de aynı şekilde yabancı geliyor. Önümde diz çökmüş bu adamı tanımıyorum... Bu şiddetli katil, benim kardeşim olamaz.

Titreyerek ayağa kalktım. Çok, çok üşüyordum. Uyuşmuş bir şekilde, bakışlarım Nikolai'den, eskiden annemiz olan kanlı yığına, sonra da eskiden babamız olan iç organları çıkarılmış cesede kaydı.

Dizlerim titriyor ve bu kez, karanlık çöktüğünde, onu memnuniyetle karşılıyorum

.

Bir daha gün ışığını görmek istemiyorum.

Bölüm 13

Günümüz, Konum Bilinmiyor

Alexei ile göz teması kurmayı bırakarak, masadan keskin bir hareketle kalkıp teknenin yan tarafına doğru büyük adımlarla yürüdüm. Orada tahta korkuluğa tutunup, düzensiz nefesler alarak sonsuz mavi okyanusa bakakaldım. Anılar üzerime çöküyordu, o kadar ağırdı ki, bunca yıl geçmesine rağmen hala beni boğuyordu.

Babam annemi öldürdü.

Kardeşim babamı öldürdü.

Hepsini gördüm ve o geceden bu yana, bilinçli olarak ya da kabuslarımda, bunu düşünmediğim, hatırlamadığım tek bir gün bile geçmedi.

Arkadan sıcak eller omuzlarıma konuyor, güçlü başparmaklar boynumdaki sıkı kasları ovuyor. Bu yardımcı oluyor. Acı veren gerginlik azalıyor, en kötü anılar geride kalıyor, ancak omurgam başka bir nedenden dolayı sertleşiyor... o geceyle hiçbir ilgisi olmayan bir nedenden.

"Ailenle olanlar için üzgünüm," diyor Alexei yumuşak bir sesle, sinsice rahatlatıcı masajına devam ediyor. "Keşke hemen öğrenseydim, ama kardeşlerin bunu çok iyi sakladılar."

Evet, öyle yaptılar. Ailemizin arkadaşları ve tanıdıkları için, babam kalp krizinden öldü ve annem hastaneye giderken bir trafik kazasında hayatını kaybetti. Ve bu sahte gerçekler bile, tatsız spekülasyonları önlemek için ailemin etkisinin gücüyle gazetelerden uzak tutuldu.

"O zaman gerçeği nasıl öğrendin?" diye soruyorum, onun dokunuşunun üzerimde yarattığı etkiyi görmezden gelmeye çalışarak. "Tahmin ettiğim gibi terapistim aracılığıyla mı?"

"Evet." Sesinde pişmanlık yok, bu korkunç mahremiyet ihlalinden dolayı suçluluk duymuyor. "Ne olduğunu bilmem gerekiyordu, böylece ne yapacağıma karar verebilirdim."

Sudan yansıyan güneş ışığına karşı gözlerimi kısıyorum. "Peki neye karar verdin?"

Yaklaşarak vücudunu sırtıma yaslar ve ellerini yanlarımdaki korkuluğa takarak beni bir kez daha kollarının arasına hapseder.

Çenesini başımın üstüne dayayarak, "Sana daha fazla zaman vermeye karar verdim. İyileşmen için zaman ve alan." diye fısıldadı.

Tabii, ne demezsin. Ne de olsa o bir aziz. "Yaklaşırsan bileklerimi keseceğimden korktun."

Bir an sessiz kalır, sonra sessizce itiraf eder: "O da var."

Bölüm 14

6 Yıl 9 Ay Önce, Moskova

“Nasıl hissediyorsun?” Lyudmila yatağımın kenarına oturarak yumuşak bir sesle sorar. “Sana bir şey getireyim mi?”

"Ağrı kesici," diye mırıldanıyorum, göz kapaklarımın arkasındaki keskin acıya karşı gözlerimi sıkıca kapatarak. "Daha fazla ağrı kesici, lütfen."

Her yerim ağrıyor. Kırık bileğim, yirmi dikiş atılması gereken kesik ön kolum, morarmış kaburgalarım ve karnım, ama en çok da başım. Doktorlar bunun beyin sarsıntısının sonucu olduğunu söylediler. Geçen hafta beni yaralayan ve annemi öldüren araba kazasında başımı çarpmış olmalıyım.

Elbette hiçbir şey bilmiyorlar. Trafik kazası falan olmadı. Yaralarım babamla kavga ederken oldu, beni duvara fırlattığında beyin sarsıntısı geçirdim ve bayıldım. Ayrıca, bu yaralar, halkın sandığı gibi üç gün önce annemle babamın cenazesine gitmememin sebebi değil.

"Al, bunları iç." Lyudmila oturmam için bana yardım ediyor ve bir bardak suyla iki hap yutmamı sağlıyor. Bu hareket kaburgalarımın acı içinde çığlık atmasına neden oluyor ve ben bir iniltiyle yastığıma geri düşüyorum, mide bulantısıyla mücadele ediyorum.

Soğuk, ıslak bir havlu alnıma nazikçe konuyor ve keskin basıncı hafifletiyor. Mide bulantısı geçene ve düşüncelerim bir araya gelene kadar küçük, sığ nefesler alıyorum. Sıcak bir sis beni sarıyor. Bu haplar iyi malzeme, Alexei bana altı aylık erteleme verdiğinden beri baş ağrılarım için aldığım zayıf saçmalıklar değil. "Kaza"dan sonraki ilk birkaç gün, aptalca bir beyin sarsıntısı yüzünden doktorların bana reçete ettiği işe yaramaz ilaçlar da değiller. Üç gün boyunca acı içinde kıvranmam gerekti, sonunda pes edip bana gerçek ağrı kesiciler verdiler. Ama şimdi onlara sahibim ve uyanık olduğum her anı tüketmeye çalışan acıya karşı en iyi ve tek savunmam onlar.

Zihinim bulanıklaşıp hoş bir uyuşukluğa kapıldıkça saatler dakikalar gibi geçiyor. Zihnim netleşmeye başladığında Lyudmila'dan iki hap daha istiyorum ve o odadan çıktıktan sonra kendim iki tane daha alıyorum.

Düşünmek istemiyorum, olanları anlamak istemiyorum.

Sadece zihnimin boş kalmasını istiyorum.

Bir ara kardeşlerim beni ziyarete gelir. Konstantin, yüzü solgun ve kederle gergin. Valery, her zamanki gibi soğukkanlı ve okunaksız. Nikolai, berbat görünüyor, keskin çenesi bir haftalık sakalla kaplı ve gözlerinin çevresi koyu halkalarla çevrili. Ziyareti beni o kadar rahatsız eder ki, iki saat boyunca ağlamaktan kendimi alamam, sonra başım o kadar ağrır ki Lyudmila'yı doktor çağırması için gönderirim.

Doktor gelir, iyileşmem yolunda gidip gitmediğini kontrol eder ve daha güçlü bir ağrı kesici yazar. Diğer hapların etkisinin geçmesi için günün ilerleyen saatlerine kadar almamamı söyler, ama ben dinlemem. O gider gitmez yeni hapları içerim ve kusmaya başlayınca birkaç dakika bekleyip tekrar içerim ve bu sefer kusmamayı başarırım. Haplar neredeyse anında etkisini gösterir. Dünyam bulanıklaşır, her şey yumuşak ve belirsiz hale gelir ve ağrı uzak bir anı olana kadar azalır. Ağlama isteği de aynı şekilde azalır. Neden ağladığımı bile hatırlayamıyorum.

Bir süre sonra uykuya dalıyorum, ancak bir kabustan çığlık atarak uyanıyorum ve Pavel ile beni gözetlemek için geçici olarak çatı katına taşınan Konstantin yatak odama koşarak geliyorlar. Gerçek bir tehlike olmadığını gördükten sonra, fiziksel ve zihinsel durumum hakkında sorular soruyorlar, endişeli bakışlar atışıyorlar ve gidiyorlar. Bir dakika sonra Lyudmila gelir ve bana bir şeyler yedirir, sonra bana bir doz daha hap verir, ben de birkaç dakika sonra kendi aldığım dozu eklerim.

Aklımı kaybetmemek için her şeyi yaparım.

Uyuşturucunun etkisiyle yarı bilinçli bir halde süzülürken saatler günlere uzar. Tamamen bayılmayı tercih ederdim, ama kabuslar uyurken gelir, bu yüzden uyku hapları da işe yaramaz. Sersemlemiş bir halde, tüm bu ilaçları alarak Alexei'ye verdiğim sözü bozuyor muyum diye merak ediyorum. Beş ay boyunca anlaşmamın kendi payına düşen kısmını yerine getirdim. Felaketle sonuçlanan on sekizinci doğum günümden sonra, tek bir esrar bile içmedim, bana reçete edilmeyen hiçbir ilacı almadım. Ama yine de, şu anda aldığım ilaçlar bana reçete edildi.

Bu haplar yasal olarak benim ve onlara ihtiyacım var.

Onlara ihtiyacım var çünkü alternatif gerçeklerle yüzleşmek ve bunu kaldıramam.

Alexei yine uğradı, Lyudmila bu sabah bana söyledi. Ya da belki dündü, artık hangi gün olduğunu bilemiyorum. Her neyse, kardeşlerim onu içeri almayı reddettiler. Anlaşılan o ki, her şeyin bittiği sabahın ertesi gününden beri beni görmek için ısrar ediyormuş

ama kardeşlerim onu uzak tutmayı başarmışlar.

Artık korkmak için bir neden kalmamış olsa da, tüm bunları düşününce, onu düşününce başım zonkluyor. Babamın ölümü nişan sözleşmesini geçersiz kıldı; Konstantin bunu birkaç gün önce söyledi. Nikolai artık aile işini yönetiyor ve Leonovlarla ittifak kurmakla ilgilenmiyor. Alexei'yi bir daha görmem için hiçbir neden yok ve buna seviniyorum. Nişan hala geçerli olsaydı, bütün o şişe hapları içip bu işi bitirirdim herhalde.

Şimdi, her zamankinden daha fazla, babam gibi bir adamla evlenmeyi hayal edemiyorum. İçimdeki küçük, acınası bir parçam, Alexei'nin kollarını bir kez daha hissetmeyi, o geceyi düşündüğümde beni saran buz gibi uyuşukluk yerine aramızdaki ateşi yaşamayı istese bile... Aslında hiçbir şeyi düşünmemek en iyisi.

Hiç düşünmemek en iyisi.

Haplara uzanıp su içmeden iki tane daha yuttum.

HAPLAR SONUNDA BİTİYOR. Tabii ki bitecek. Ve sadist kardeşlerim, terapiye gitmeyi kabul edene kadar bana daha fazla hap vermeyi reddediyorlar. Görünüşe göre, birkaç hafta geçtikten sonra, yaralarım sürekli ağrı kesici ilaç almamı gerektirmeyecek kadar iyileşmiş - en azından doktor onlara öyle söyledi. Lanet olası piç. O ne bilir ki?

Her halükarda, başka seçeneğim yok.

Haftalar sonra ilk kez giyinip makyaj yapıyorum ve aşağı kata iniyorum, araba beni bekliyor. Kendimi zayıf ve mide bulantılı hissediyorum, her adımımda bacaklarım titriyor ve başım zonkluyor. Her zamanki korumalarımla birlikte arabaya bindiğimde terliyorum ve midem endişeden kramp giriyor.

Yolculuk sırasında biraz kendimi toparlamayı başardım, ama terapist Yekaterina Belkova'nın ofisine girdiğimde hala berbat durumdaydım. Kendisi ince, minyon bir kadın, sıcak kahverengi gözleri ve davetkar bir gülümsemesi var. Utanç verici bir şekilde, seansın yarım saatinde,

sadece çocukluğumun ilk yıllarını, annemle babamın evliliğinin henüz çok kötü olmadığı dönemleri konuşmuş olsak da.

O, ben kendimi toparlayana kadar düşünceli bir şekilde bekledi ve sonra biraz daha konuştuk. Kardeşlerim bugün benim için normalde bir saatlik seans yerine sınırsız süre ayırmışlardı ve seans ilerledikçe bunun için mutlu olduğumu fark ettim. O geceden beri hiçbir arkadaşımla konuşmadım. Onlar gerçekte ne olduğunu bilmedikleri için konuşamıyorum. Kardeşlerime de gerçekten açılabiliyorum. Duygusal olarak o kadar yakın değiliz ve eminim ki onlar da kendi yollarıyla travma yaşıyorlar. En son istediğim şey, onların yükünü daha da ağırlaştırmak.

Bu yüzden, hapları almayı tercih etsem de, bu anlayışlı, yargılayıcı olmayan kadınla konuşmak bana büyük bir rahatlama sağlıyor. Bana baskı yapmıyor, sorgulamıyor, sadece düşünceli sorular soruyor ve dinliyor. Konudan konuya atlıyoruz ve bir şekilde, son üç buçuk yıldır bana çok fazla endişe veren Alexei ve nişanımdan bahsediyorum ona — bu da arkadaşlarıma hiç anlatmadığım, ailemle de derinlemesine tartışmadığım bir başka konu.

Kardeşlerim nişana karşı olduğumu biliyorlardı, ama Alexei'nin beni ne kadar korkuttuğunu ve nedenini hiç anlamadılar. Ama Belkova anlıyor. Annem gibi, acımasız, şiddet uygulayan bir adamla aşk-nefret ilişkisine hapsolmanın benim için ne kadar korkunç olacağını hemen anlıyor.

"Nişan bittiği için çok mutlu olmalısın," diyor yumuşak bir sesle ve ben, karnımı tekrar acı veren kramplar sardığı için kollarımı karnıma dolayarak başımı sallıyorum.

O sıcak kahverengi gözleriyle bana bakar. "Ailenin ölümünden sonra onunla konuştun mu?"

Ölümleri. Göğsüm acı verici bir şekilde sıkışıyor ve gözlerim yine ekşi gözyaşlarıyla doluyor. "Ölümleri" demek çok yavan, çok basit ve genel bir ifade.

Kahretsin, keşke haplarım olsaydı.

"Üzgünüm," diyor, benim üzüntümün kaynağını hemen sezerek. "Bunun hakkında konuşmak ister misin? Kazadan bahsetmek?"

Ellerimi, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar sıkıyorum. Midem şiddetli bir şekilde bulanıyor ve saçlarımın köklerine kadar tüm vücudum soğuk terlerle kaplanıyor. Bunun hakkında konuşmaya hazır mıyım, hatta konuşmaya hakkım var mı, bilmiyorum. Ama o son kelimeyi dikkatlice, bir duraklama ile söyledi. Resmi hikayeyi olduğu gibi kabul etmiyor, ya bugün ağzımdan kaçırdığım bir şey yüzünden ya da kardeşlerim ona bir tür uyarıda bulundular.

Boğazım düğümlenir ve kelimeleri zorla boğazımdan geçiririm. "Burada söylediğim her şey tamamen gizli mi? Tamamen... yasal olmasa bile?"

Bana gözünü kırpmadan bakıyor. "Evet. Mesleki yemininin bir parçası olarak doktor-hasta gizliliğine uymakla kalmıyorum, aynı zamanda ailenle özel bir anlaşmam var. Bana söylediğin hiçbir şey, ne kadar rahatsız edici olursa olsun, bu ofisten dışarı çıkmayacak." Nazikçe ekliyor, "Cinayetle ilgili olsa bile."

Cinayet. Doğru kelime bu. Daha doğrusu, eş cinayeti ve baba cinayeti.

Anılar karanlık ve zehirli bir şekilde zihnimde canlanıyor ve boğazıma safra yükselirken, kısa ve sığ nefesler almak için yüzümü çeviriyorum. Belki de ne kadar istesem de, bunun hakkında konuşmaya hazır değilim. Belki de bu, zihnimdeki görüntüleri daha da pekiştirecek, o geceyi tek düşünebildiğim şey haline getirecek ve hiçbir ilaç da yardımcı olamayacak.

"Hazır değilseniz, bugün bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz," diyor Belkova sessizce. "Tamamen size kalmış."

Evet, evet, öyle. Kontrol bende. Bu bilgi beni sakinleştiriyor. Belki de konuşmalıyım. Sonuçta bu yüzden buradayım. Belki de gördüklerimi paylaşmak beni o ağır yükün, beni boğan ve her nefesimi zehirleyen kederin altında ezilme hissinden kurtarır.

Belki doktor bir mucize yaratır ve ben de bütün hapları içip bir daha böyle hissetmemek ne kadar güzel olurdu diye düşünmeyi bırakırım.

Tırnaklarımı avuç içlerime batırarak ona dönüp bakıyorum. Sabırla bekliyor, hiçbir şey söylemiyor ve ben yavaşça, tereddütle konuşmaya başlıyorum. Alexei ile karşılaşmamı ve bunun beni eve erken dönmeye ittiğini anlatıyorum. Anne babamın kavga ettiğini duyduğumu ve kardeşimi aradığımı. Onun gelmesini beklemeden müdahale etmeye gittiğimi ve sonrasında olanları anlatıyorum. Konuşmaya devam ettikçe, kelimeler daha hızlı çıkmaya başladı, ta ki içimden bir sel gibi dökülene kadar, yüzümden akan gözyaşları kadar kontrol edilemez hissettiren iğrenç bir çamur gibi. Bu ana kadar yüzleşmeye dayanamadığım tek gerçek kadar kaçınılmazdı.

Ailemin son kavgasının benimle ilgili olduğunu bilmek.

"Bu senin hatan değil," diyor Belkova, öne eğilerek. Yüzü solgun, sanırım benim hikayem onun için bile fazla. Kararlı bir şekilde devam ediyor. "Bunu bilmelisin. O durumda babanı her şey kızdırabilirdi."

Ama hiçbir şey değildi. Annemin beni de yanında götürmekle tehdit etmesi idi. Babama Alexei'den nefret ettiğimi söylemesi idi. Ve hepsi bu kadar da değil. Şiddetle başımı sallıyorum. "Hemen yanlarına gitmeliydim. Kavga ettiklerini duyar duymaz, Nikolai'yi aramak yerine araya girmeliydim. Ben..."

"O zaman sen de ölmüş olurdun." Sesi ikna edici bir şekilde güçlenir. "Bu senin hatan *değil*. Bunun için hiçbir şekilde suçlanamazsın. Baban ..."

"Yeter!" Titreyerek ayağa fırlıyorum. Neden bunun beni daha iyi hissettireceğini düşündüm ki? Anlayamayacak bir yabancıyla konuşmak? Bana sihirli bir güvence veremez, annemin kanlı cesedini hayata döndürecek ya da kardeşimi babamın katili olmaktan kurtaracak hiçbir şey söyleyemez. Daha da kötüsü, yanılıyor. Bu yüzde yüz benim hatam. Farklı yapabileceğim o kadar çok şey vardı ki, bunu önleyebileceğim o kadar çok yol vardı ki. O akşam evde kalsaydım, çıkmadan önce babama doğru şeyi söyleseydim, önceki aylarda okulda olmasaydım... "Eğer"ler sonsuz, sınırsız, her biri zihnime kazınıyor, ruhumu parçalıyor. Haftalarca, şükürler olsun ki uyuşmuş durumdaydım, düşüncelerim bulanıktı, ama ilaçsız geçen her dakika ile birlikte, düşüncelerim daha net ve keskin hale geliyor, ta ki babamın bıçağı kadar acı verici bir şekilde kesene kadar.

Belkova yine konuşuyor, biraz daha yatıştırıcı saçmalıklar söylüyor, ama sözleri bana ulaşmıyor. Dönüp kapıdan dışarı koşuyorum ve asansöre giriyorum. Arabaya binene kadar koşmaya devam ediyorum ve o zaman bile kalbim hızla atmaya devam ediyor, ellerim titriyor, pencereden dışarı bakıyorum, o gecenin anıları birbiri ardına zihnime geliyor, hapların bastırdığı tüm duygular bir anda üzerime çöküyor.

Arkamızdaki kornaların ve arabamızın yanına yanaşan siyah SUV'nin farkında değilim. Aniden yön değiştirip korumalar küfredip silahlarını çekene kadar bir şeylerin olduğunu fark etmiyorum.

Ön yolcu koltuğundan Vankov şoföre bağırıyor: "O orospu çocuğunun seni yoldan çıkmasına izin verme... Siktir!" Siyah araba sağdan bize çarpıyor ve sola saptığımızda frenler gıcırdıyor. Emniyet kemerim ve yanımda oturan korumam olmasaydı, arabanın içinde fırlayıp giderdim. Aniden yükselen adrenalinle, önümdeki koltuğa tutunuyorum.

Saldırı.

Saldırı altındayız.

Bir parçam buna inanamıyor. Yani, bir nedeni olduğu için güvenlik görevlilerim var, ama yine de. Gün ortası ve Moskova'nın merkezine birkaç dakikalık mesafedeyiz. Molotov ailesine bu kadar açık bir şekilde saldırmak için intihara meyilli olmak gerekir.

Sürücü o kadar ani bir şekilde frene basar ki, başım öne doğru savrulur ve emniyet kemeri göğüs kafesime batar, ciğerlerimdeki tüm havayı sıkıştırır. Çığlık atarak dururuz. Kahretsin! Önümüzü kesmek için birdenbire ortaya çıkan bir minibüse neredeyse çarpıyorduk. Sürücü geri gitmeye çalışır, ama arkadan bir şey bize çarpar ve araba tekrar durmak zorunda kalır.

Sıkıştık. Korumalar tekrar küfür ederken, sıkıştığımızı anlıyorum. Öndeki minibüsün yanı sıra, her iki yanımızda ve arkamızda birer tane olmak üzere üç SUV var. Tanıkları hiçe sayarak bizi ana yoldan bu yan sokağa çıkmaya zorladılar. Nabzım hızlanıyor. Bu kadar cüretkar, bu kadar küstahça davranacak tek bir düşmanımız var...

Ve işte orada.

Bize bakan minibüsün kapısı açılıyor ve içinden eski nişanlım Alexei Leonov çıkıyor.

Ölüm meleği gibi baştan aşağı siyah giyinmiş, uzun, öfkeli adımlarla bana doğru geliyor. Yüzündeki ifade kıyafetlerine uyuyor, gözleri karanlık bir şekilde parlıyor ve çenesi sıkıca kapalı.

Bir an için, onun görüntüsü ve derimin altında hissettiğim sıcaklık beni o kadar etkiler ki, kıpırdayamıyorum. Sonra, beş adam daha minibüsten onun peşinden atlar ve sekiz adam daha, yarı otomatik tüfeklerle silahlanmış olarak, yanımızdaki SUV'lerden çıkar.

Dört korumamın onlarla savaşıp kazanması imkansız. "Silahlarınızı kılıflarına koyun," diyorum titrek bir sesle, kemerimi çözmeye çalışırken korumalarım

"Sorun yok. Onu tanıyorum."

Ve yoluna çıkan herkesi öldürmekten çekinmeyeceğini de biliyorum.

Vankov dişlerini sıkıyor ama emrimi yerine getiriyor. Diğer korumalar da onun örneğini takip ediyor.

Bu sırada Alexei kapıma ulaşır ve kapıyı açar. Gözleri beni yakarır. "Çık dışarı. Hemen."

Karşı taraftaki kapıyı açıp arabadan çıkıyorum, kalbim deli gibi çarpıyor. Haftalardır ilk kez kendimi canlı hissediyorum. Canlı ve

korkmuş hissediyorum. Alexei'nin ne istediğini sadece tahmin edebiliyorum ve hiçbir tahminim içimi rahatlatmıyor.

Küçük bir direnişim karşısında gözleri kısılır ve aynı öfkeli adımlarla arabanın etrafını dolaşır, ben kaçmayı düşünemeden bana ulaşır. Dirseğimi kavrayarak beni minibüse sürükler ve arkadaki koltuk sıralarından birine iter, sonra içeri girer ve kapıyı arkamızdan kapatarak bizi dışarıdaki adamlardan izole eder.

Dirsekimi bırakır bırakmaz, minibüsün dar kabininde ondan olabildiğince uzaklaşmak için koltukta sürünerek ilerledim. Gözleri hala kısılmış, hala öfkeli bir şekilde bana kilitlendiğinde nefesim hızlandı ve sığlaştı.

Ve sonra, birdenbire ben de öfkeleniyorum. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Pencerenin kenarına yaslanmayı bırakıp çenemi öne çıkarıyorum ve ona öfkeyle bakıyorum. "Kardeşlerim..."

"Kardeşlerin canı cehenneme." Çenesi şiddetle hareket ederken, bir elini önümüzdeki koltuğa dayayarak beni yerinde tutar. "Haftalardır seni görmeye çalışıyorum."

"Bu yüzden lanet bir orduyla gelip arabamı yoldan çıkardın mı?"

"O ordununla evine baskın yapmamı mı tercih ederdin? Bu pazar günü gündemde olan şey buydu, ama şans eseri, sen ondan önce sığınağından çıktın."

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Tüm korumalar ve güvenlik önlemlerine rağmen penthouse'a zorla girmeye mi çalışacaktı? "Neden?" diye sormak için kendimi zorladım ve onun sert yüzüne baktım.

Ağzı bükülür. "Sence neden?" Elini indirir ve derin bir nefes alır. Gözlerindeki öfkenin bir kısmı kaybolur, sesi biraz yumuşar ve "Seninle konuşmak, kaybın için başsağlığı dilemek... iyi iyileştiğinden emin olmak istedim." der.

Kaybım. Doğru. Bir an için neredeyse unutmuştum. Boğazım düğümlenir, öfkem azalır ve onun ifadesi daha da yumuşar.

Öne eğilir, elini bacağıma koyar, dokunuşu kalın paltomun içinden bile beni etkiler. "Alinyonok..." Gözleri benimkini esir alır. "Kaza için üzgünüm. Gerçekten."

Kaza. O bile bilmiyor. Bacağımı çekip, öfkem yeniden alevlenir. "Penthouse'uma zorla girmek istediğin için mi üzgünsün? Bu yüzden mi lanet olası araba filonla beni yoldan çıkardın? Taziyelerini sunmak için mi?" Sesim her kelimeyle yükselir. "Neden

beni rahat bırakmıyorsun? Bitti. Bizim işimiz bitti. Bu aptal sözleşme..."

"Ben aksini söyleyene kadar geçerli," diyor, ifadesi sertleşiyor. Sesinde hayal ettiğim sıcaklık yok olmuş, yüzü bir kez daha acımasız, sert çizgilerle dolmuş. "Nikolai'nin ne dediği umurumda değil. Bana söz verilmiştin ve..."

"Ben lanet bir nesne değilim!" diye bağırıyorum, tüm duygularım birdenbire patlama noktasına geliyor. Onların gücüyle titriyorum, midem şiddetle bulanıyor. Kendimi parçalanırken, iplik iplik, kanlı parça parça dağılırken hissediyorum. Annem gibi. Sonunda ondan geriye kalan tek şey olan kanlı et parçası gibi. Nikolai'nin acımasız bıçağı altında dökülen babamın bağırsakları gibi. Yine yüzüme doğru parıldayan bıçağı görebiliyorum, kolumda ateşli bir çizgi kesiyor... *Dur! Dur! Dur!* Bu kelime kulaklarımda bir alarm gibi çınlıyor ve yüksek sesle bağırdığımı fark ediyorum, yumruklarım tek ulaşabileceğim nesneye, Alexei'nin göğsüne vuruyor. Bir şekilde, onun üstüne çıkmış, onunla kavga ediyor, anlamsız şeyler haykırıyorum. Uzaklardan onun küfür ettiğini duyuyorum, sonra kollarıyla beni sarıp, beni zapt ediyor. Bu işe yaramıyor. Onun kucaklaması beni sadece çıldırtıyor. Tüm kontrolümü kaybediyorum, çığlık atıyor, ağlıyor ve vahşi bir hayvan gibi ısırıyorum, ta ki sonunda onun üzerine yığılana kadar, kafatasım acı verici bir ağrıyla patlayacakmış gibi.

Bayıldım mı, yoksa beynim bir süreliğine kapandı mı, yeniden başlatılması gereken bir bilgisayar gibi, bilmiyorum, ama sonra fark ettiğim şey, merdivenlerden yukarı, yatak odama taşınmakta olduğum. Etrafımı öfkeli erkek sesleri sarıyor ve kardeşlerimin Alexei ile tartıştığını belli belirsiz anlıyorum. Beni taşıyanın Alexei olduğunu fark ediyorum ve belirsiz bir şok hissi duyuyorum. Beni nazikçe yatağıma yatırıyor, ben de başımı tutarak inleyerek top gibi kıvrılıyorum. Sanki bir testere kafatasımı kesip beynimi parçalıyor gibi hissediyorum.

"Şşş, sorun yok. Al." Şimdi bir kadın sesi. Lyudmila. Elime iki hap sıkıştırıyor ve ben de onları ağzıma götürüp kuru kuru yutacak kadar güç buluyorum. Yüzümün yanına pipetli bir bardak su konuyor ve ben birkaç yudum içtikten sonra korkunç acıya karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Bunu görüyor musun?" Nikolai'nin sesi sert ve keskin. Kafamdaki şiddetli ağrıya rağmen sesini duyabiliyorum. "Bu *senin* yüzünden. Zaten iyileşiyordu, ilaçları bırakıyordu, şimdi yine bu boktan durum. Ondan uzak durman lazım, anladın mı?"

Alexei'nin sesi de onunkiyle aynı. "Onun nesi var lan? Doktora gitti mi?" diye soruyor ve ben gözlerimi açıp Nikolai'ye öfkeyle bakan Alexei'yi görüyorum, ikisi burun buruna duruyorlar. Konstantin yanlarında, gergin bir duruşla, işler kötüye giderse müdahale etmeye hazır, tıpkı kapıda insan dağı gibi duran Pavel gibi.

"Bu seni ilgilendirmez, ama evet," diyor Nikolai dişlerini sıkarak. "Şimdi defol git, yoksa onu senden sonsuza kadar kurtarırım."

Alexei'nin duruşu çok hafifçe değişir, ama tehlikeli adamların yanında yeterince zaman geçirdim ki, duruşundaki ölümcül gerilimi anlayabiliyorum... Alexei'nin kaslarının, saldırmaya hazırlanan bir kobra gibi gerilmesindeki tehdidi görebiliyorum. Nabzım hızlanır, endişe midemi burkar.

"Durun," diye fısıldarım, dirseğimin üzerine yaslanarak. Sonra daha güçlü bir sesle, "Durun!" Bütün adamlar donup bana bakarlar.

Alexei ilk harekete geçen kişi. Bana doğru geliyor, uzun adımlarıyla üç adımda yanıma ulaşıyor. Yüzü gergin, endişeli. "Alinyonok..." Yatağımın kenarına oturur ve bana uzanır. İçgüdüsel olarak geri çekilirim ve o durur, elini havada bırakırken ifadesi değişir. Koyu renkli gözlerinde neredeyse acı gibi bir şey parlar ve sonra Konstantin ve Nikolai gelir, kollarını tutup onu yataktan çekip alırlar.

"Yapmayın!" diye bağırıyorum, Alexei hızlı ve vahşi bir hareketle onların tutuşundan kurtuluyor. Kendi sesimin sesi gözlerime acı verici bir şok dalgası gönderiyor ve ben inleyerek yastığa geri düşüyorum, avuç içlerimi zonklayan şakaklarıma bastırıyorum.

Üçü de tekrar hareketsiz kalır. Sonra Alexei bana doğru ilerlemeye başlar ve kardeşlerim yüzlerinde sert bir kararlılıkla onun yoluna çıkarlar. Onun bana yaklaşmasına izin vermeyeceklerini anlarım ve o da kavga etmeden gitmeyecektir.

Şiddet kaçınılmazdır ve ben bu düşünceye, herhangi birinin yaralanma olasılığına dayanamıyorum.

"Bırakın..." Kafamdaki ağrıyla mücadele ederek oturur pozisyona gelirim ve yükselen mide bulantısını bastırmak için yutkunurum. "Bırakın benimle yalnız konuşsun. Lütfen."

Konstantin kaşlarını çatarak "Emin misin?" diye sorarken, Nikolai bana keskin bir bakış attı.

"Evet. Lütfen. Siz..." Konvulsif bir şekilde yutkunuyorum. "Kapının hemen dışında bekleyebilirsiniz."

Nikolai ve Konstantin birbirlerine bakıştılar, sonra isteksizce kenara çekildiler. Ancak odadan çıkmadılar. Kapının yanında durup

Alexei'nin bana tekrar yaklaşmasını soğuk bir bakışla izlerler. Yatağımın başına gelip konuşmak için ağzını açar, ama ben onu önlerim.

"Seni istemiyorum," diyorum, onun gece yarısı gibi karanlık gözlerine bakarak. Sesim yumuşak ama kararlı, her kelime net bir şekilde telaffuz ediliyor, zihnimi kaplamaya başlayan bulutlara, acıyı körelten ve gerçekliğin dayanılmaz keskin kenarlarını bulanıklaştıran bulutlara rağmen. "Nişanlanmamızı istemiyorum. Seninle çıkmak istemiyorum. Hiçbirini istemiyorum. Beni biraz olsun önemsiyorsan, şimdi buradan çıkıp beni rahat bırakacaksın. Ben senin değilim. Asla isteyerek senin olmayacağım. Ölmeyi tercih ederim."

Söylediğim her kelimeyle yüzü daha da geriliyor, çenesi sıkılıyor, kulaklarının yanındaki küçük kaslar şiddetle atıyor. Ben sessizleşince o da hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana bakıyor, ben de gözlerimi kırpmadan onun bakışlarını karşılıyorum, beynimi döven çekiçleri ve zihnimi kaplayan uyuşturucunun perdesini görmezden geliyorum. Bu anda, söylediğim her kelimenin arkasında duruyorum ve o da bunu biliyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum, gözlerinin daha da kararmasında, yüzündeki ifadelerin sertleşmesinde, yüzünde hiçbir duygu kalmayana kadar. Öfke bile.

Tek kelime etmeden arkasını dönüp gider ve ben yorgunluktan yastığıma yaslanırım. Kardeşlerim de odadan çıkıp onun peşinden gidene kadar, anlamsız bir kederin, ne anlayabildiğim ne de adlandırabildiğim bir kayıp hissinin etkisiyle yıkılıp ağlamaya başlarım.

Bölüm 15

Günümüz, Yer Bilinmiyor

"O gün minibüste, o gece ne olduğunu bilmiyordun. Bunun bir kaza olduğunu sanıyordun. Peki gerçeği ne zaman öğrendin? Belkova'nın kayıtlarını hackledin mi, yoksa ona rüşvet mi verdin?" diye soruyorum boğuk bir sesle, Alexei'nin kollarının arasında dönerek.

O, parmaklıkları bırakıp geri çekildi ve bana biraz nefes alabileceğim alan verdi. Ama bunun sadece bir yanılsama olduğunu biliyorum.

Ne derse desin, bana hiç gerçek anlamda alan tanımadı. Görünüşte uzak durduğu onca yıl boyunca da.

"O gece ofisine girip notlarını okudum," diyor, sanki bu normal bir şeymiş gibi. Sanki bir kadını isteyen her erkek böyle yapıyormuş gibi. Başını eğip, anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor. "Nasıl anladın?"

"Kardeşlerim. Birkaç gün sonra seninle yaşadıkları bir olayı konuşurken kulak misafiri oldum," diyorum. "Onlara bir şey söylemiş olmalısın çünkü Konstantin nasıl öğrendiğini merak ediyordu. O, hacker teorisini destekliyordu."

Alexei'nin bakışları spekülatif bir hal alır. "Bu yüzden mi Belkova'ya bir daha gitmedin?"

"Belkova ya da başka bir psikiyatrist." Kafamın içini görebilmiş olma ihtimali, kardeşlerim terapiye bir şans daha vermem için ne kadar ısrar etseler de, bir daha asla bir psikiyatristle konuşmamam için yeterliydi.

"Bunun için üzgünüm." Sesi gerçekten pişmanlık dolu. "Niyetim bu değildi."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Ne demek istemiştin?"

"Ne olduğunu anlamak. Şey..." Durur ve başını sallar. "Artık önemi yok."

"Öyle mi?" Soğuk, tuzlu bir rüzgâr saçlarımı yüzüme savurur ve tekneyi sallandırır. Bir elimle korkuluğa tutunur, diğer elimle saçlarımı yüzümden çekerim. Ufukta bir fırtına oluşuyor; uzaktan gri bulutların pürüzlü kenarlarını görebiliyorum,

Şimdilik bizden uzak ama yaklaşıyor. Bunu hissedebiliyorum. Tıpkı önümdeki adamdaki tehlikeyi hissedebildiğim gibi. Yüzüne bakarak soruyorum, "O gün beni neden eve getirdin?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne yapmamı isterdin? Minibüsümde histerik bir haldeydin, sonra da neredeyse katatonik. Ya seni eve getirecektim ya da hastaneye götürecektim - ve inan bana, ikinci seçeneği ciddi olarak düşündüm."

Gülmeden güldüm. "Neden kaçırmadın? Yani, beni elinde tutuyordun."

"Keşke öyle yapsaydım mı istiyorsun?"

"Keşke beni rahat bıraksaydın, sana yalvardığım gibi." Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Öyle mi?"

"Evet!" Sakinleşmek için derin bir nefes alıp ses tonumu ayarlıyorum. "Tabii ki istiyorum. Sana söyledim, seni hayatımda istemiyorum. Hiçbir zaman istemedim."

"Hangi hayat?" Yarım adım öne çıkıp eğildi, beni sırtıma korkuluğa yaslamaya zorladı. Gözleri sertçe parladı. "Senin bir hayatın yoktu. En iyi ihtimalle, bir varlığın vardı."

"Senin sayende!" Tüm ihtiyatımı unutarak ona dik dik bakarım. "Yalnız kalmamı sağladın, bunun için büyük çaba harcadın."

"Yine de kardeşlerini bu işe karıştırmadın." Başını eğdi. "Neden? Derinlerde benim ilgimi çekmek istediğin için mi? Kaybolursa özleyeceğini bildiğin için mi?"

Ağzım açık kalır. "Ne? Hayır! Bu delilik. Asla istemedim... Bu saçmalık."

"Öyle mi?" Yüzümden rüzgârla savrulan bir tutam saçı daha çekiyor, dokunuşu hızla yaklaşan fırtınanın getirdiği serin havaya rağmen vücudumu aşırı ısınmış hissettiriyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum ve tepkime alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Yine iki yanımdaki korkuluğu kavrayarak eğiliyor ve yumuşak bir sesle diyor ki, "Ne istediğini bilmiyordun, güzelim. Hâlâ da bilmiyorsun. Ama ben sana göstereceğim. Ve bunu yaptığımda, yıllar önce beni göndermenin ne kadar yanlış olduğunu anlayacaksın. Bizim hakkımızdaki gerçeği benim kadar iyi anlayacaksın."

Bölüm 16

3 Yıl 4 Ay Önce, New York

"Bu akşam galama geleceksin, değil mi?" Risha, masaya taupe rengi tırnaklarıyla vurarak sorar. Cevap vermememem üzerine, kahverengi gözlerini kısarak eğilir. "Değil mi?"

"Tabii ki. Orada olacağım." Mimosa'mdan bir yudum alıp pencereden bir kez daha dışarıya bakıyorum. Evet. Adam hala orada, caddenin karşısında dolaşıyor. Onun benim güvenlik ekibimden biri olmadığına eminim, yani *onun ekibinden* olmalı. Kahretsin.

"Hey." Risha parmaklarını yüzümün önünde şıklatır. "Alina, dünyaya dön." Gözlerimi kırpıştırıp arkadaşıma odaklanırım. "Pardon, ne dedin?"

"Birini getirecek misin diye sordum, sana kaç koltuk ayırmam gerektiğini bilmek için, ama sen beni yine tamamen görmezden geldin. Neyin var senin?"

Dudaklarıma zorla bir gülümseme kondurdum. "Hiçbir şey. Sadece finalleri düşünüyorum."

"Eminim ki çok başarılı olacaksın," diyor Risha ve garsona el sallıyor. Kalabalık restoranda garsonun gelmesini beklerken, "Ee? Birini getirecek misin, getirmeyecek misin?" diyor.

"Hayır."

"Hadi ama. Ciddi misin?"

"Peki. Natasha'ya sorarım. Bu öğleden sonra Moskova'dan geliyor. Jet lag'ı çok fazla etkilememişse, belki..."

"Benim demek istediğim o değildi." Risha bana sinirli bir bakış atar. "Ben bir erkekten bahsediyorum. Ya da platonik bir arkadaş olmayan bir kızdan. Ya da... Lanet olsun, bilmiyorum... Bir ayıdan. Kim olursa olsun, neyden hoşlanıyorsan."

Gülümserim. "Ayılarla ilgilenmiyorum, yemin ederim."

Bana şüpheyle bakar. "Sen öyle diyorsan. Peki ya arkadaşım Lana? O..."

"Kızlardan da hoşlanmıyorum."

O da hemen atlar. "O zaman erkekler? Julio'ya ne dersin? O..."

"Hayır." Sesim istediğimden daha sert çıkıyor. Nefes alıyorum. "Hayır Julio, hayır Raj, hayır Dennis, hayır Lana, kimseyle tanıştırma beni. Bunu sana milyon kez söyledim."

"Ama..."

"Ama yok. Flört konusunda yardıma ihtiyacım yok."

"Tabii, haklısın," diye mırıldanır Risha, ama o anda garson gelir ve beni onun ısrarlarından kurtarır. Brunch siparişlerimizi veririz — ben buğday krep, o yumurta beyazı omlet — ve garson gittikten sonra, Risha'ya yakında çıkacak filmi hakkında sorular sorarım ve o da benim erkek arkadaşım olmadığını tamamen unutur.

O konuşurken, ben pencereden bir kez daha dışarıya bakarım. Adam gitmiştir, ama rahatlamamışımdır. Sadece gözden kaybolmuştur, biliyorum. O ve Alexei'nin beni takip etmesi için tuttuğu diğerleri.

Bu düşünceyle tanıdık bir gerginlik şakaklarımı sıkıştırıyor ve baş ağrısını önlemek için derin nefesler alıp Risha'nın sohbetine odaklanmaya çalışıyorum. Bu yıl daha iyiyim, haftalarca Advil bile almadan geçirdim ve böyle devam etmeyi planlıyorum. Bu, yıllardır ilk kez kendimi eski halime yakın hissettiğim ilk bahar ve Alexei'nin adamlarının beni geriye götürmesine izin vermeyeceğim.

O korkunç kış tatilinden sonra okula geri dönmedim. Moskova'da kaldım, zayıflatıcı migrenler ve o kadar derin bir depresyonla mücadele ettim ki, bundan kurtulabileceğimden emin değildim. Ancak birkaç ay sonra, migren ataklarının süresini ve sıklığını azaltan antidepresanlar ve özel ağrı kesiciler sayesinde bu durumdan kurtuldum. Ve Alexei'nin beni rahat bırakması sayesinde - en azından o zamanlar öyle düşünüyordum. Sonbaharda üniversiteye döndüğümde ve normal hayata dönmeye çalıştığımda gerçeği öğrendim.

Eğer o beni elde edemiyorsa, başkası da edemez.

İlk başta kimseyle çıkmadım. Kaçırdığım dersleri telafi etmekle meşguldüm ve tekrarlayan baş ağrıları da işleri kolaylaştırmıyordu. Saatlerce kod yazarken ekrana bakmak baş ağrılarımı daha da kötüleştirdiği için, bilgisayar biliminden ekonomi ve siyaset bilimine geçtim. Ayrıca, Ekonomi ve Siyaset Bilimi benim için kolaydı ve benim kolay olanlara ihtiyacım vardı. Depresyonum işlevsel olabileceğim kadar hafiflemiş olsa da, hala iyi günlerimden daha çok kötü günlerim vardı.

Ancak yaz dönemi sonunda derslerimi yetiştirdim ve sınıf arkadaşlarımla birlikte mezun olmak için tekrar yoluma devam ettim. Üçüncü sınıfa başladığımda, kalıcı kaygı ve paranoyadan kaynaklandığını düşündüğüm sık sık izlendiğimi hissetmeme rağmen, nihayet çıkmaya hazırdım.

Beni öpen ilk erkek, ertesi akşam bir çatı barından düştü. Herkes bunun sarhoşluktan kaynaklanan bir kaza olduğunu söyledi, ama bu olay beni o kadar sarsmıştı ki, aylar sonra Bali'de bahar tatilinde bir gece kulübünde Jorge ile tanışana kadar başka biriyle çıkmadım. Zeki, eğlenceli ve neredeyse siyah gibi görünen koyu renk gözleri vardı. Ondan hemen hoşlandım. Dans ettik, biraz öpüştük ve ertesi sabah sahilde buluşmaya karar verdik.

Ama o gelmedi. Ertesi gün, buluşacağımız sabah öldüğünü öğrendim. Anlaşılan, sahile scooter'ıyla giderken frenleri tutmamış ve uçurumdan düşmüş.

Herkes yine korkunç bir kaza olduğunu söyledi, ama bu sefer ben daha iyi biliyordum. Etrafımdaki erkeklerin sürekli ortadan kaybolup ölmesi bir kaza değildi.

O yapıyordu.

Alexei benimle işini bitirmemişti.

Bu farkındalık, bir yıldır yaşadığım en kötü migren krizini tetikledi ve bu krizden kurtulmak için birkaç hafta ve iki şişe ilaç gerekti. Bahar döneminin sonunu kaçırdım ve telafi etmek için yaz dersleri almak zorunda kaldım. Ayrıca çevreme daha fazla dikkat etmeye başladım, izlendiğimi hissetmemi artık paranoya olarak görmüyordum. Çevremdeki herkesi potansiyel bir takipçi olarak değerlendirmeye başladım ve şimdi, ara sıra, beni takip eden, normal güvenlik ekibimin bir parçası olmayan bir veya daha fazla erkek görüyorum.

Kardeşlerimle bu konuyu konuşmayı, Alexei'nin hala oluşturduğu tehdidi onlara anlatmayı düşündüm, ancak ailelerimiz arasındaki ilişkiler, açık savaşa varan birkaç iş sabotajı vakasıyla giderek gerginleşti ve bu gerginliğin benim yüzümden kan dökülmesine kadar tırmanmasını istemiyorum. Zaten vicdanımda çok fazla ölüm var. Ayrıca, Alexei'nin artık beni gerçekten istediğini sanmıyorum. Son yıllarda Moskova'da çeşitli etkinliklerde karşılaştık ve sanki yabancılarmışız gibi beni görmezden geldi.

Bu takip, nişanımızı bozduğum için beni cezalandırma şekli, başka bir şey değil. Bundan neredeyse eminim.

İşte buradayım, üniversiteden mezuniyetime sadece birkaç hafta kaldı ve hala bakireyim ve bu bakireliğimi kaybetme ihtimalim sıfır. Aslında umursasaydım üzücü olurdu, ama garip bir şekilde umursamıyorum. Bir bakıma, bu üzerimdeki baskıyı biraz azalttı. Okula döndükten sonra, kendime ve başkalarına, herkes gibi olabileceğimi, tamamen iyileştiğimi kanıtlama ihtiyacı hissettim.

Derslere yetişmek benim bir numaralı önceliğimdi, ama normal sosyal hayatıma dönmek de hemen ardından geliyordu.

Bir erkek arkadaş istemiyordum, sadece hayatıma devam etmek, tüm çirkinlikleriyle geçmişi unutmak istiyordum. O iki erkeği öptüğümde neredeyse hiçbir şey hissetmemiş olmam umurumda bile değildi; sadece o deneyimi yaşamak istiyordum. Meğer yapamıyormuşum, ama benim için sorun değil. Anne babamın öldürüldüğü gece içimde bir şey öldü, fark ettim.

Ya da belki d e o şey hiç yaşamamıştı. Cinselliğim, Alexei ile nişanlandığımda yeni uyanmaya başlamıştı ve o andan itibaren hep onunla, korku, endişe ve utançla iç içe oldu. Bugüne kadar, tüm cinsel rüyalarımda, tüm karanlık, kirli fantezilerimde o var. Yaptığı korkunç şeylere rağmen yine de onu istiyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Başka biriyle çıkmak adil olmazdı, bu onu ölümcül bir tehlikeye sokmasa bile. Onun yerine takipçimi hayal ederek onunla yatmak adil olmazdı.

"Cidden, beni dinliyor musun?" Risha parmaklarını tekrar şıklatıyor ve ben ona utangaç bir gülümseme atıyorum.

"Kusura bakma. Ne diyordun...?"

Sinirli bir nefes verir. "Boş ver. Bugün kafan mı güzel yoksa?"

"Falan," diye mırıldandım, tekrar pencereden dışarı baktım.

Belki de bu endişeli duygudan kurtulmak için kafayı bulmalıyım. Düşündüm de, bu hiç de fena bir plan gibi gelmiyor.

Tuvalete yaklaşırken göz kamaştırıcı bir flaş patladı ve ben sinirlenerek gözlerimi kırptım. Paparazzilerin beni fotoğraflamaya hakları yok. İlgilenmeleri gereken Risha ve onun ödüllü bağımsız filminin diğer yıldızları. Adımlarımı hızlandırıyorum ve dar, yere kadar uzanan eteğime uyluk yüksekliğinde bir yırtmaç eklediği için elbisenin tasarımcısına zihnimde teşekkür ediyorum. Kısa süre sonra genç muhabir ve kamerasından kurtuluyorum. Lüks tuvalete güvenli bir şekilde girdikten sonra, kendimi bir kabine kilitliyorum, Giles'tan aldığım esrarlı sigarayı çıkarıyorum ve birkaç nefes çekiyorum.

İşte. Çok daha iyi. Şakaklarımda hissettiğim gerginliğin azaldığını hissedebiliyorum.

Esrarın geri kalanını içip, izmariti tuvalete atıyorum. Sonra ellerimi yıkayıp, makyajımı düzeltiyorum ve Risha ortadan kaybolduğumu söyleyip beni suçlamadan önce partiye geri dönüyorum.

Gösterim başlamak üzere, ben de sinema salonuna giriyorum. Herkes yerini almış, ama orta sıranın ortasındaki iki koltuk boş. Biri benim olmalı. Nitekim, arkasında benim adımın yazılı olduğu küçük bir etiket var. Diğer boş koltuğun üzerindeki etikette ise "Lion Holdings" yazıyor. Muhtemelen yapımda yer alan şirketlerden biri.

Sinema salonunun ışıkları kararır, sahneye bir spot ışığı düşer ve filmin yönetmeni ortaya çıkar. Bir konuşma yapar, prömiyere katılan ve filmde yer alan herkese teşekkür eder. Onun sözlerini sadece yarı yarıya dinliyorum, esrar beni hoş bir sersemlik hissine sokuyor. Sırada, başrolü oynayan Risha ile başlayan oyuncular var. Onu coşkuyla alkışlıyorum, sonra diğer oyuncular yönetmene, yapımcıya, diğer tüm yapımcılara, özel efekt ekibine, kostüm tasarım ekibine vb. teşekkür eden konuşmalarını yaparken yine dalıp gidiyorum.

Sonunda film gösterime giriyor. Salon bir anlığına tamamen kararıyor ve sahnedeki dev ekran açılış jeneriği ile aydınlanırken, uzun boylu, geniş omuzlu bir adam benim sırama girip yanımdaki boş koltuğa oturuyor. Ona daha çok nezaketen, gerçek bir merakla değil, bir bakış atıyorum, ama şok ve inanamama hissiyle donup kalıyorum.

Yanımda oturan ve bana duygusuzca bakan kişi, eski nişanlım ve şu anki takipçim Alexei Leonov'dan başkası değildir.

Artık beni istemediğini düşündüğüm, umduğum canavar.

Bölüm 17

Günümüz, Yer Bilinmiyor

"Öğle yemeği hazır," Larson'ın sesi Alexei'nin arkasından duyulur ve beni esir alan adam geri çekilip beni bir kez daha serbest bırakınca rahat bir nefes alırım.

Her türlü lezzetle donatılmış masaya doğru ilerlerken, zemin altımızda sallanıyor. Rüzgâr yüzüme sertçe esiyor, dalgalar şiddetleniyor, gökyüzü hızla kararıyor. Yat keskin bir şekilde sallanınca neredeyse tökezliyorum, ama Alexei omuzlarımı tutarak beni dengeliyor, elleri güçlü ve sıcak. Beni tutmaya devam ederek beni masaya götürüyor, benim için bir sandalye çekiyor ve sonra kendisi de oturuyor. Dizine bir kumaş peçete sererken gökyüzüne bakıp, "Çabuk yemeliyiz. Fırtına yakında bize ulaşacak gibi görünüyor," diyor.

Larson başını sallayarak bir şişe şampanyanın mantarını açar. "Hızlı geçecek ama bir süre sertleşebilir. Buradaki işiniz bittikten sonra içeri girmek en iyisi olabilir."

Harika. Fırtınalı deniz. Tam da ihtiyacım olan şey. İyi tarafı, dalgalar büyüdükçe deniz tutmam azalıyor. Alexei beni bayılttığı ilaç vücudumdan atılmış olmalı, ya da denize alışmaya başladım.

Larson önümdeki kristal kadehe şampanyayı dökmek için harekete geçer, ama ben elimle kadehi kapatarak onu durdururum. "Ben almayayım, teşekkürler." Masada karşıma oturan Alexei'nin bakışlarıyla karşılaşırım. "Kutlayacak bir şeyim yok." Alexei cevap vermez, ama ağzının köşeleri büzülür. Gerginliğin arttığını hisseden Larson, hızla Alexei'nin kadehini doldurur, şişeyi masanın uzak köşesindeki buz kovasına koyar ve nazikçe ortadan kaybolur.

Sakinleştirici bir nefes alıp, masadaki birçok geleneksel Rus yemeğinden biri olan havyar sandviçlerinin olduğu tabağa uzanırım. Alexei'yi kızdırmak muhtemelen en iyi fikir değildir, ama elimde değil. Birlikte geçirdiğimiz her dakika beni daha da gerginleştiriyor, unutmaya çalıştığım şeyleri hatırlatıyor... yıllarca hayatımı takip edip sonunda harekete geçmesi gibi.

Ben onun gerçek esiri olmadan çok önce, zihnimi ve bedenimi kontrol ettiği gibi.

Bölüm 18

3 Yıl 4 Ay Önce, New York Şehri

Birkaç saniye boyunca, ekranın titrek ışığıyla aydınlanan yüzünün sert hatlarına bakakaldım. Film başlamıştı, açılış sahnesinin etkileyici müziği beni tedirgin edici güzelliğiyle sarmıştı. Sonunda dudaklarımı zorla hareket ettirdim. "Burada ne işin var?"

Sözlerim zar zor duyuluyor, ama o anlıyor. Gözleri karanlıkta parıldıyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Senin gibi filmin galasına katılıyorum. Sonuçta, şirketim filmin finansmanının büyük bir kısmını sağladı."

Lion Holdings. Leonov. Tabii ki.

Ağzımı açtım, ama hemen kapattım. Belki de kafamı karıştıran esrarın etkisiydi, ama aptalca gelmeyecek tek bir cevap bile bulamadım. En bariz soru, neden arkadaşımın filmini finanse ettiği idi, ama cevabı zaten biliyordum.

Bu, onun intikam planının bir parçası, benim için tasarladığı bu ayrıntılı, devam eden ceza. Adamlarının beni uzaktan takip etmeleri ve bana yaklaşmaya çalışan erkekleri ortadan kaldırmaları ona yetmedi. Hayır, bu çok merhametliydi, bu yüzden hayatıma bu yeni, daha da rahatsız edici bir şekilde girdi.

Cevabımı beklemiyor. Arkasını dönüp koltuğuna yerleşiyor ve sanki beni delirtmek için değil, filmi izlemek için buradaymış gibi gözlerini ekrana dikiyor.

O kadar şaşkınım ki, ona bakmaya devam ediyorum, güçlü profilini ve ön tarafta uzayan koyu saçlarını, smokininin güçlü omuzlarını nasıl sardığını ve koltuğunun tamamını ve hatta daha fazlasını kaplayarak etrafındaki her santimetreyi hakimiyetine aldığını izliyorum. Geç de olsa, kalbimin göğüs kafesime karşı yüksek sesle çarptığını ve ciğerlerimin sert, sığ nefeslerle hava için mücadele ettiğini fark ettim, bu yüzden bakışlarımı ondan ayırıp, şoku atlatmaya ve olanları anlamaya çalışırken, görmeden ekrana sabitliyorum.

Alexei Leonov, Risha'nın filmini finanse etti ve şimdi burada, yanımda oturuyor. Bu, beni tekrar istediğine karar verdiği anlamına mı geliyor? Yoksa

beni istemeyi hiç bırakmadı ve sadece zamanını mı bekliyor?

Üç yıldan fazla bir süredir uzak durduktan sonra şimdi benden bir adım bile uzaklıkta olması ne anlama geliyor?

Kalkıp kaçmak, dairemin güvenliğine sığınmak istiyorum, ama Risha'ya ani ayrılışımı açıklayamam. Ya da Kaliforniya'dan arkadaşımızın büyük ABD galasına katılmak için buraya gelen Giles'a. Ya da şu anda jet lag'ın etkisinden kurtulmak için benim yatağımda uyuyan ve üç saat erken eve dönersem bana türlü türlü sorular soracak olan Natasha'ya. Ayrıca, Alexei'ye beni ne kadar rahatsız ettiğini bilmenin zevkini yaşatmak istemiyorum. Onun varlığından benim onun varlığından rahatsız olduğum kadar rahatsız olmadığımı düşünsün. Ne de olsa ben bir Molotov'um ve Moğol istilalarından komünist rejime kadar her şeyi atlattık. Buna kıyasla, düşmanın yanında iki saatlik bir film izlemek ne ki?

saatlik bir film ne ki?

Derin bir nefes alıp, ekranda oynayan dramaya odaklanmaya çalışıyorum, ama nafile. Soluduğum hava, onun kolonyasının hafif kokusunu da beraberinde getiriyor ve onun vücudunun sıcaklığını hissedemeyecek kadar uzakta olsak da, onu ilkel, tamamen hayvani bir düzeyde fark ediyorum, yakınlığı sinirlerimi gitar telleri gibi titretiyor. Daha da kötüsü, cildimin altında toplanan hain bir sıcaklık hissediyorum, kalp atışlarım hızlanıyor ve ipek tangam ıslanıyor. Son yıllarda görmezden gelmekten çok mutlu olduğum, benim o şehvetli, cinsel tarafım yeniden uyanmış ve filme odaklanmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, tek düşünebildiğim o. Elleri. Vücudu.

On sekizinci doğum günümde, hala neredeyse tamamen bütün olduğum zamanlarda bana hissettirdikleri.

Anılar zihnime girmeye çalışırken tüylerim diken diken oluyor ve daha az kötü olanı seçerek bakışlarımı tekrar Alexei'ye odaklıyorum. O da tam o anda başını çeviriyor ve gözlerimiz buluşuyor. Büyük ekrandan gelen titreyen ışık, yüzündeki keskin hatları ve siyah elmas gözlerindeki tehlikeli parıltıyı sırayla ortaya çıkarıp gizliyor. Nefesim yine kesildi, ciğerlerim yeterli oksijeni çekmek için mücadele ediyor ve içimdeki sıcaklıktan başım dönüyor... içimi boş bir acıyla titreten yoğun arzudan.

Bakışları boğazıma düşer, sonra köprücük kemiklerime ve elbisenin dar korsesi tarafından yukarı itilen, açıkta kalan göğüslerime doğru iner. Ağzım kurur ve zorlukla yutarım. Elbisenin içindeki sütyen, meme uçlarımın dikliğini ele verecek kadar kalın değildir, ama hızlı nefes alıyorum ve o bunu görebilir. Ne kadar heyecanlı olduğumu, ne kadar çaresizce tahrik olduğumu anlayabilir.

Gözlerimi kaçırmak, aramızdaki manyetik çekimi hissetmiyormuş gibi davranmak istiyorum, ama bu imkansız. Gözleri benimkilere döndüğünde, kanatlarım çıkıp uçmak kadar imkansız bir şey yapamam. Tek yapabileceğim, titreyerek orada oturmak, o yavaşça, kasıtlı olarak uzanıp sol elini sağ uyluğuma, tam eteğimin yırtmaçlı olduğu, çıplak tenimin bir parçasını ortaya çıkaran yere koyarken.

Dokunuşu beni sarsıyor. Çıplak uyluğumdaki elinin hissi, nefesimi kesen ve kalbimin patlayacakmış gibi hissettiren bir şiddetle her sinir ucumu yakıp kavuran bir elektrik şoku gibi. Etrafımızdaki diğer insanların varlığı, dudaklarımdan şaşkın bir çığlık kaçmasını engelliyor. İçimdeki uzak bir yer, hala nerede olduğumuzun ve bunun ne kadar yanlış olduğunun farkında.

Ve bu yanlış. Çok, çok yanlış. O benim düşmanım, takipçim... masum adamların katili. Onun dokunuşundan korkmalı, ondan tiksinmeliyim, ama o, nasırlı başparmağını elbisenin yumuşak kadifesinin altına daha derine sokarken, gözlerimi tutarken, gözleri karanlık bir açlık ve kötü bir bilgiyle dolu olarak, yırtmaçın genişlemesini zorlarken, ben uzaklaşmıyorum. Elbisenin altından yavaşça, alaycı bir şekilde elini uyluklarımın yukarısına doğru kaydırırken zıplamıyorum. Parmakları tangamın kenarını okşarken, sonra nemli ipeğin altına, çıplak tenimin sıcak ve kaygan olduğu, arzuyla titreyen yere dalarken kaçmıyorum.

Filmdeki müzik yükselip doruğa ulaşırken, etrafımızdaki seyirciler ekranda olanlara alkışlayıp tezahürat ederken, ben heykel gibi oturuyorum, donmuş ve yanıyor, utanç ve tahrikle titriyorum.

Kafam güzel. Bunun olmasına izin verdiğime göre hala kafam güzel olmalı. Ama öyle olmadığını biliyorum. Bu günlerde esrara karşı toleransım yüksek ve içtiğim esrar artık zihnimi bulandırmıyor. Ama kendime bunun öyle olduğunu, uyuşturucunun burada oturmamın, onun beni bu kadar samimi bir şekilde dokunmasına izin vermemin, herkesin bize bakıp onun elini eteğimin içinde, bacağımda görebileceği, insanlarla dolu bir sinemada bunun olmasına izin vermemin sebebinin uyuşturucu olduğunu söylüyorum.

Hayır, bu esrarın etkisi olmalı. Beni bunu yapmaya, buna izin vermeye zorluyor.

Islak kıvrımlarımı ayırıp parmaklarını ağrıyan klitorisimin üzerinde gezdirirken gözleri benimkilere saplanıyor. Sadece hafif bir dokunuş, hepsi bu, ama tüm vücudum geriliyor, ciğerlerim bu hissin gücüyle sıkışıyor. Aynı yeri tekrar okşuyor, ağzı şeytani bir şekilde kıvrılıyor ve ben keskin, ısırıcı zevkten titriyorum, acı verici tatlı gerilim vücudumda gittikçe daha da sıkılaşıyor, duyusal bir kreşendo oluşturuyor, beni sadece onun ellerinde tanıdığım o karanlık, zihni altüst eden ecstasy'nin eşiğine götürüyor.

Şu anda bana dokunan aynı büyük, güçlü eller, yetenekli ve hassas bir şekilde, ancak...

... döktükleri onca kanla bir arada var olamayacak, olmaması gereken bir ustalık ve incelikle bana dokunuyor.

Bu kasvetli düşünce beni yeterince ayıklaştırıyor ve onun bileğini tutuyorum. Güçlü ve sağlam, gömleğinin sert manşetinin altındaki kemikler kalın ve *ona* dokunma hissine o kadar kapılmışım ki, onun durmadığını, benim zayıf hareketimin tamamen görmezden gelindiğini fark etmem bir anımı alıyor. Bunun yerine, gözlerindeki açlık daha da koyulaşıyor, daha yırtıcı hale geliyor, yüzü şeytani bir ifadeye bürünüyor ve parmaklarını klitorisim üzerinde daha sert, daha kararlı bir hareketle gezdiriyor, elini benden çekme girişimimi tamamen görmezden geliyor. En azından bileğini çekerek bunu yapmaya çalıştığımı düşünüyorum. Belki de elini daha hızlı, daha sert hareket ettirmesini, beni o baştan çıkarıcı sınırın ötesine fırlatmasını, zihnim eriyip her şeyi unutana kadar, bunu ne kadar nefret etmem gerektiğini de dahil, teşvik ediyorumdur.

Ve bundan nefret ediyorum. Yemin ederim ki... tam da parçalandığım ana kadar. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ağlamamak için dişlerimi birbirine sıkıyorum ve iç kaslarım bir dizi spazmla kasılıp gevşerken mor ve beyaz çizgiler görüşümü kaplıyor, karanlık bir coşku vücudumu sararken, stilettolarımın içinde ayak parmaklarım kıvrılıyor ve çıplak kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Orgazm o kadar güçlü ki, sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor. Bu hisler geçene kadar gözlerimi açıp ona bakacak gücü bulamıyorum... beni orgazma ulaştıran düşmanıma.

Hâlâ bana bakıyor, açlığı hiç azalmamış, parmakları şişmiş, zonklayan, aşırı hassas bedenimde. Kan yüzüme hücum ediyor ve nefesimi tutuyorum, az önce yaptığım şeyi, neye izin verdiğimi ve nerede olduğunu fark edince utançtan ölür gibi oluyorum.

Felç halim geçer ve bileğini bırakıp ayağa fırlarım. Sola dönüp, izleyicilerin homurdanmalarına aldırmadan, tüm düşüncelerim kaçmak üzerine odaklanmış halde, sıradaki izleyicilerin arasından geçip giderim. Risha'dan sonra özür dilerim, ona yine başım ağrıyor derim. Beni affeder, her zaman affeder. Ayrıca, bu bir yalan değil. Yoğun utanç duygusu hızla tanıdık bir gerginliğe dönüşüyor, yüzümü kaplayan tüm kan, kafatasımın içinde çekiçler gibi vurmaya başlıyor. Yakında bıçak gibi batıcı ağrılar da başlayacak, görüşümü bulanıklaştırıp ölmek istememe neden olacak ve bunu durdurmak için tek umudum zamanında ilaçlarıma ulaşmak.

İlaçlarım. Dairem. Yatağım.

Buna odaklanarak sokağa koşuyorum ve en yakın taksiyi durduruyorum, korumalarımın arabayı getirmesini beklemiyorum. Bunun için zaman yok

, o peşimden gelip devam etmemizi, ona şimdiye kadar iki kez verdiğim şeyi vermemi isteyebilir. Ona her şeyimi vermemi, zihnimi ve bedenimi, umutlarımı ve hayallerimi, ruhumu. Annemin kendini babama tamamen verdiği gibi, ama bunun yeterli olmadığını anladığı gibi... Bir canavarın dişlerini saklayamayacağını, sevdiği kişi için bile.

Alexei binadan çıktığında taksim zaten kaldırımdan uzaklaşmaya başlamıştı. Yüzündeki ifade, güçlü vücudunu saran smokinin keskin siyah çizgileriyle uyumluydu. Koyu renkli kaşlarını çatarak caddeyi taradı ve ben şoföre daha hızlı gitmesini, geç olmadan gaza basmasını bağırdım.

Birkaç blok uzaklaştığımızda ağladığımı fark ettim, gözyaşlarım yüzümden akıyor ve özenle yaptığım makyajımı mahvediyordu. Ve daireme vardığımda, Natasha'yı yatağımdan kovarken, çılgınca bir avuç hap yutarken, Alexei'nin hala onu istediğimi bildiği için şimdi ne yapacağım diye merak ettim.

Ona benim üzerimde ne kadar güçlü olduğunu gösterdiğim için.

Bölüm 19

Günümüz, Yer Bilinmiyor

Gözlerimi tabağıma indirip, havyar sandviçimden bir ısırık alıp yavaşça çiğniyorum, somon yumurtasının zengin, tuzlu tadı ve çıtır Fransız bagetinin üzerine sürülen tereyağının pürüzsüz, serin yağlılığına odaklanmaya çalışıyorum. Aramızda uzanan gergin sessizliğe ve ona karışan anılara, yüzümü kızartıp kalbimi hızlandıran anılara odaklanmamaya çalışıyorum.

Risha'nın galası gibi. Dokuz ay önce olanlar gibi.

Kendimi tutamayıp tabağımdan başımı kaldırıp Alexei'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum. O karanlık bir gülümsemeyle bakıyor ve nedense, aynı sayfada olduğumuzu biliyorum... zihni aynı yolu izliyor, aynı olayları yeniden yaşıyor.

"Risha'nın prömiyerinden sonra," diyorum, hem sessizliği bozmak için hem de gerçekten bilmek istediğim için, "hayatıma daha fazla girmeye çalışacağından korktum. Ya da bunun gibi bir şey yapacağından." Elimle belirsiz bir hareket yaparak şu anki durumumu işaret ediyorum. "Ama yapmadın. Beni yine yalnız bıraktın. Neden?"

Şampanya kadehini eline alır ve bir yudum alır. "Çünkü hazır değildin." Sesi düzgün, gerçekçi, sanki herkes bir kadının şiddetle kaçırılmak için belirli kriterleri karşılaması gerektiğini biliyormuş gibi. Sanki tüm bunlar tamamen mantıklı, rasyonelmiş gibi.

"Neye hazır değildim?" diye soruyorum, onun ses tonuna uyarak. "Yatağına zorla sokulmaya mı?"

"İkimiz de zorlamaya gerek olmayacağını biliyoruz."

Yüzüm daha da kızarır ama sesimin soğukkanlılığını korurum. "Geceleri uyuyabilmek için kendine ne söylemen gerekiyorsa."

"Bu gece pek uyumayı düşünmüyorum."

Lanet olsun ona. Kızarıklık boynuma ve göğsüme kadar yayılır ve göğüslerim birdenbire sıkışmış, giydiğim sütyen tarafından aşırı derecede sıkıştırılmış gibi hissederim. Dantelli kumaş, sertleşmiş meme uçlarıma sürtünerek onları tahriş eder ve tangam rahatsız edici bir şekilde nemli hissettirir. Onun karanlık, alaycı bakışlarına dayanamayıp, bakışlarımı tabağıma çevirir ve yemek yemek istemememe rağmen havyar sandviçini yemeye odaklanırım.

"Profesörlerinden final ödevlerin ve sınavların için uzatma istedin," diyor, sesi sertleşiyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum, o ise devam ediyor. "Yıllardır yaşadığın en kötü migren atağıydı, o kadar kötüydü ki, prömiyerden sonra bir hafta boyunca dairenizden çıkmadın. Mezuniyet için okul ödevlerini zar zor yetiştirdin."

Yavaşça başımı sallıyorum. Bunu bildiğine şaşırmalı ya da öfkelenmeliydim, ama onun takipçiliğine çok alışmıştım. "Bu yüzden mi sonraki iki yıl boyunca uzak durdun?"

Bardağının kenarından bana bakar. "O geceki küçük karşılaşmamız seni tetikledi. Kaydettiğin ilerlemeyi büyük ölçüde bozdu. Bu yüzden hazır olmadığını anladım."

"Ne kadar düşüncelisin."

Sözlerim acı dolu, ama o sadece şampanyasından bir yudum alıp bardağı masaya koyuyor, yüzündeki ifade değişmiyor. "Bir gün her şeyin farklı olacağını biliyordum," diyor, yat özellikle güçlü bir dalga nedeniyle yana yatarken. Bardağı devrilmeden önce rahatça sabitleyip devam ediyor. "İyileşeceğinizi biliyordum ve iyileştiğinizde orada bekliyor olacaktım. Sabırlı olmak kolay değildi ama."

"Oh, gerçekten mi? Kurabiye ister misin? Sabrın için kafanı okşamalı mıyım?"

Kötü bir gülümseme dudaklarını gerdi. "İstediğin yere dokunabilirsin, Alinyonok. Tüm kafalarım senin dokunuşunu sabırsızlıkla bekliyor."

Yüzüm yine kızardı ve iç kaslarım tatlı, keskin bir ağrı ile gerildi. Lanet olsun ona. Lanet olsun ona. Lanet olsun ona. Onun imaları beni utandırdığı için bu kadar deneyimsiz olmam onun suçu. Hiçbir erkekle gerçekten flört etmemiş olmam, bunun yerine tüm partilerde ve sosyal etkinliklerde soğuk, ulaşılmaz bir görünüm sergilemem onun suçu. Son yıllarda bana *Buz Prensesi* demeye başladılar ve keşke öyle olabilsem. Keşke cinsel tarafımı, sadece *onun* ateşleyebildiği tarafımı kapatabilsem.

"Siktir git," diye parlak bir cevap veriyorum ve o da düşük, kaba bir kahkaha atıyor.

"Yakında," diye söz veriyor ve kendi havyar sandviçine uzanıyor. "Aslında, bu yemekten hemen sonra. Geçen kış başladığımız işi bitirme zamanı geldi... çoktan geç bile kaldı, sence de öyle değil mi?"

Bölüm 20

9 Ay Önce, Moskova

Rusya'da Aralık ayını hiç sevmiyorum. Eskiden sokaklardaki yılbaşı süslemeleri, mağazalar ve restoranlardaki şenlikli atmosferi nedeniyle bu ayı çok severdim, ama ailemin öldüğü kıştan beri bu ayı nefret ediyorum. Normalde Yunanistan, Türkiye veya Cayman Adaları gibi bir yere giderim, ama nedense Nikolai bugün tüm ailenin onun loftunda toplanmasını istedi ve beni İsviçre'deki kayak tatilimi yarıda kesmeye zorladı.

Özellikle Moskova'da olmak istemiyorum çünkü *onun da* burada olacağını biliyorum.

bura
da Alexei.
olac Risha'nın New York galasından beri onu şahsen görmedim, ama
ağını
biliy
oru
m.

her hareketimi takip ettiğini biliyorum. Adamları her zaman arka planda, izliyor, bekliyorlar. Neyi beklediklerini bilmiyorum, ama onların sessiz, gizli varlıklarına o kadar alıştım ki, sanki benim kendi korumalarım gibiler. Beni şaşırtan şey, korumalarımın onların farkında olmaması. En azından çoğunlukla. Birkaç kez, Vankov beni takip eden birini gördükten sonra alarm verdi, ama hiç kimseyi yakalayamadı.

Alexei'nin adamları iyidir.

Onunla son karşılaşmamdan sonra, daha fazlasını isteyeceğinden o kadar emindim ki, sonunda kardeşlerimle konuşup onların yardımını istemeye karar verdim. Ancak bunu sürekli erteledim ve haftalar aylarca uzadıkça, korkularımın yersiz olduğunu fark ettim. Alexei benimle bu garip, uzaktan oynanan kedi-fare oyununu oynamayı bırakmadı. Beni rahat bırakmadı, hatta etrafımda daha fazla adamını görüyorum, ama uzak duruyor ve hayatımı müdahale etmeden yaşamama izin veriyor.

Onun bulunduğu yerlerden uzak durmaya çalıştığım için bu durum benim için kolay oldu. New York'ta onun ortaya çıkmasıyla gafil avlandıktan sonra, onun hareketlerini gizlice takip etmeye başladım. Kardeşlerim ebeveynlerimizin servetinin büyük bir kısmını miras aldılar, ama benim de kendi param var ve bunun bir kısmını kardeşlerimin haberi olmadan bir özel dedektiflik şirketi tutmak için kullandım. Bu şirketin görevi

Alexei Leonov ile ilgili her şeyi bana bildirmekti. Bu sayede, son bir buçuk yıldır Orta Asya ve Orta Doğu'yu dolaşarak Leonov imparatorluğunu kurduğunu öğrendim. Ayrıca, geçen hafta Tacikistan'dan, trafik kazasında hayatını kaybeden ve küçük bir oğlu olan kız kardeşi Ksenia'nın cenazesine katılmak için döndüğünü de bu sayede öğrendim.

Bu, Leonov ailesi için korkunç bir trajedi ve Alexei'yi ne kadar hor görsem de, onun hissettiği acıya sempati duymaktan kendimi alamıyorum. Kardeşlerimden birini kaybetmeyi hayal bile edemiyorum. Bütün hafta boyunca, ona ulaşıp... bir şeyler yapmak için tuhaf bir dürtüyle mücadele ettim. Belki de taziyelerimi iletmek için? Kaybı için üzgün olduğumu söylemek için?

Hayır, bu doğru olamaz. Bu tür basmakalıp sözlerin ne kadar anlamsız olduğunu, çoğu zaman açık bir yaraya tuz basmak gibi olduğunu herkesten daha iyi biliyorum. Ne yapmak istediğimi bilmiyorum, ama bu dürtü cildimin altında bir kaşıntı gibi, gün içinde rastgele anlarda düşüncelerimi işgal ediyor ve geceleri uykumu kaçırıyor. En son ihtiyacım olan şey, Alexei ile aynı şehirde olmak, yoksa zayıf bir anımda bu dürtüye kapılabilirim.

Neyse ki, bu gece aptalca bir şey yapma tehlikesi yok çünkü Nikolai'nin evine gitmem gerekiyor. Ne istediği ciddi bir şey olmalı çünkü ortanca kardeşim fiilen ailenin reisi rolünü üstlenmiş olsa da, daha önce hiç aile toplantısı düzenlememişti.

Nikolai'nin lüks ve modern dairesine girdiğimde herkes oturma odasında toplanmış durumda. Bu daireyi, ailemizden miras kalan çatı katı dairesinden daha çok seviyorum, ama bunu Nikolai'ye asla söylemem. Son birkaç yıldır, onunla ya da diğer kardeşlerimden biriyle birlikte yaşamam için bana baskı yapıyor, ama ben onların gözetimi altında yaşamayı reddediyorum. Hâlâ benimle yaşayan Pavel ve Lyudmila'nın, hissettiklerimi ve yaptıklarımı kardeşlerime rapor etmeleri yeterince kötü. Nikolai ile yaşamak özellikle kötü bir fikir olurdu, çünkü o geceden beri anlaşamıyoruz.

Onun yaptıklarını gördüğümü unutamıyorum ve o da bunu biliyor.

Ona baktığımda ne gördüğümü biliyor ve bundan nefret ediyor.

"Konyak?" Valery, zorunlu selamlaşmalardan sonra teklif ediyor ve ben başımı sallayarak kardeşlerimin karşısındaki ikili koltuğa oturuyorum. Bu gece dışarısı çok soğuk ve içimi ısıtmak için bir içki iyi gelir.

"Peki," Nikolai, hepimiz içkilerimizi elimizde oturduktan sonra diyor. Sesi normal olsa da garip bir şekilde gergin görünüyor. "Duymuş olabileceğiniz gibi, Ksenia Leonova geçen hafta öldü."

Nabzım hızla atarken, bardağı ağzıma götürürken donup kaldım. Bu Alexei ile mi ilgili? Bana nişanlanmanın...

"Hiçbirimiz onu tanımıyorduk," diye devam ediyor Nikolai sakin bir sesle. "Toplumda pek görünmüyordu, ya da biz öyle sanıyorduk. Meğer, yollarımızın kesiştiği en az bir etkinliğe katılmış." Bakışlarını Valery'ye dikiyor. "Beş yıl önce, yirmi ikinci yaş günün kutlaması."

Valery'nin yüzü her zamanki gibi ifadesiz, ama benim kadar kafasının karışık olduğunu anlayabiliyorum. Konstantin ise öyle değil. Dalgın ifadesine ve birkaç saniyede bir telefonuna bakışlarına bakılırsa, tüm bunları zaten duymuş.

"Daha spesifik olarak," diyor Nikolai. "Onunla senin partinde tanıştım, Valery." Derin bir nefes alıyor ve sırayla hepimize bakıyor. "O gece onu becerdim de."

Nefesimi tutuyorum. "Ne? Sen..."

"O zaman kim olduğunu bilmiyordum." Nikolai'nin sesi keskinleşir. "İki gün önce arkadaşından bir telefon almamış olsaydım, hâlâ bilmiyor olacaktım. Görünüşe göre, unutulabilir bir tek gecelik ilişkimizin istenmeyen sonuçları olmuş."

Valery'nin bakışları keskinleşir. "Oğlu. O senin, değil mi?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım, dilim tutuldu. Tabii ki Valery hepimizden bir saniye önce oraya varacaktı. Ya da daha doğrusu benden, çünkü Konstantin yine hiç şaşırmamış, sadece kaşlarını çatmış ve telefonuna bir şeyler yazmıştı.

"Evet," diyor Nikolai ve bu sefer sesindeki gerginlik çok açık. "Ksenia'nın ölümünden sonra arkadaşının bulduğu günlüğüne göre, oğlu Miroslav benim."

Ağzımı tekrar açıp kapattım, bir guppy balığı gibi, sonra elimdeki konyak bardağını bir dikişte içtim. Zihnim bunun anlamını kavramaya çalışırken, alkol yemek borumda ateşli bir iz bıraktı.

Nikolai'nin hakkında hiçbir şey bilmediği bir çocuk.

Hem Leonov hem de Molotov olan bir çocuk.

İnanılmaz, imkansız.

Bu, babamızın hayaliydi, Alexei ile nişanlanmamın sebebiydi.

Kendimi tutamayıp gülmeye başlıyorum. O kadar çok gülüyorum ki boş bardağımı masaya koymak zorunda kalıyorum, ama yine de duramıyorum. Çünkü bunun olasılığı ne kadar? Lanet olası olasılığı ne kadar? On yıldır, babamızın ailelerimiz arasındaki birleşmeye olan takıntısının sonuçlarıyla uğraşıyorum, Alexei ile aramda kurmamı istediği "uçurumun üzerindeki köprü" ile.

babamızın ailelerimizin birleşmesine olan takıntısının sonuçlarıyla uğraşıyorum, Alexei ile aramızda "uçurumu aşan bir köprü" kurmamı istiyordu. Oysa tek yapmamız gereken Nikolai'yi Ksenia ile aynı odaya sokmaktı. Gerisini onun aşırı aktif penisi halletti.

"Prezervatif yok mu?" Valery, benim histerik tavrımı görmezden gelerek soruyor ve Nikolai ona sert bir bakış atıyor.

"Tabii ki prezervatif vardı. Ben aptal değilim. Ya prezervatif bozuktu ya da o kurcaladı. Hangisi olduğunu bilmiyorum."

Daha da çok gülüyorum. Bu çok değerli. Tanrım, bu çok değerli. Nikolai ölümcül bakışını bana çevirir. "Onun senin yeğenin olduğunu biliyorsun, değil mi? Annesini yeni kaybetmiş ve şimdi büyükbabası Boris'le yaşayan dört yaşında bir çocuk?"

Gülüşüm boğazımda kalır. Boris Leonov — acımasızlığıyla tanınan bir adam. Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim. Ya da çocuğun, tanıdığı tek ebeveynini kaybetmiş olmaktan dolayı büyük bir travma yaşamış olabileceğini de. "Özür dilerim, ben..." Sözümü keserim. Neden, nasıl ya da ne olabileceği önemli değil. Önemli olan tek şey, bundan sonra ne yapacağımı bulmak. Öne doğru eğilirim. "Kolya, ne yapacaksın?"

"Leonovların yerleşkesinin güvenlik şemaları üzerinde çalışıyorum," diye Nikolai'nin yerine Konstantin cevap veriyor ve ben onun neden telefonuna yapışık kaldığını anlıyorum. "Öncelikle çocuğu oradan nasıl çıkaracağımızı bulmamız gerekiyor."

"Sonra da saklamalıyız," diyor Valery. Valery bu konuyu benim gibi yeni öğreniyor olsa da, üçü de aynı fikirde oldukları açık.

Ona doğru dönerek, "Yani onu kaçırmak mı?" diyorum.

"Leonovlar'ın onu öylece teslim edeceğini sanmıyorum," diyor Nikolai.

"Hayır, teslim etmeyecekler." Valery başını eğip Nikolai'yi inceliyor. "Onun senin olduğunu biliyorlar mı?"

"Hayır," diyor Konstantin. "Nikolai ve ben, arkadaşın günlüğünde öğrendiklerini onlara anlatamadan onun icabına baktık."

Göğsüm sıkışır. "Nasıl hallettiniz?"

"Şu anda yeni bir kimlikle Yeni Zelanda'ya doğru yola çıktı," diyor Nikolai.

Vay canına. Çok daha kötü sonuçlanabilirdi. Tabii ki olanlar hiçbir şekilde iyi değil. Aslında, babamızın umduğu şeyin tam tersi oldu

. Bakışlarımı bir kardeşimden diğerine çeviriyorum. "Bu, Leonovlarla bir savaş başlatmayacak mı?"

"Eğer öğrenmezlerse, hayır," diyor Valery ve bu konuyu çoktan düşünmüş olduğu belli. "Çocuğun Nikolai'nin olduğunu bilmezlerse, onu şüphelenmek için bir nedenleri olmaz."

"Özellikle de kaçırılma sırasında ben ülkede değilsem," diyor Nikolai.

Valery hafifçe merakla bakar. "Nerede olacaksın?"

"Birkaç alternatif üzerinde düşünüyoruz," diye Nikolai'nin yerine yine Konstantin cevap veriyor. "Buradan olabildiğince uzak, ücra bir yer en iyisi olur. Böylece Nikolai oğluyla biraz zaman geçirebilir, kimseye karışmadan onu tanıyabilir."

Nikolai'ye göz kırpıyorum. "Peki ya işler ne olacak? Moskova'da olmazsanız nasıl yürüteceksiniz?" Uzaktan yapılabilecek çok şey olduğunu biliyorum, ama kardeşimin yaptığı işlerin çoğu kişisel temaslara, el sıkışmalara, akşam yemeklerine ve dinleme cihazlarından arındırılmış, güvenlik önlemleri alınmış odalarda kapalı kapılar ardında yapılan gizli anlaşmalara dayanıyor.

“Bunu konuşmak için buradayız,” diyor Nikolai. “Bunu uzun uzun düşündüm ve tek bir alternatif görüyorum: Geçici olarak görevimden ayrılmam gerekiyor.” Valery ve Konstantin'e bakıyor. “İkiniz benim sorumluluklarımı aranızda paylaşacaksınız.” Bana bakıyor. “Tabii, Alina, sen istemezsen…?”

"Hayır, hayır, ben almayayım," diyorum aceleyle. "Beni saymayın."

Nikolai şaşırmadan başını sallar. Aile şirketine ilgisizliğim herkes tarafından bilinir. "Tamam o zaman." Valery'ye döner. "Sen genel olarak işi denetle, Konstantin ise teknolojiyle ilgili tüm girişimlerde serbest olsun."

Valery'nin gözleri soğuk bir şekilde parlar. "Bana uyar."

"Bana da," der Konstantin sakin bir şekilde. "Zaten bazı şeyleri harekete geçirdim. Şu an için, Leonovların kompleksinin güvenliğini nasıl aşıp Nikolai'nin oğlunu oradan çıkaracağımızı bulmamız gerekiyor. Bu konuda birkaç fikrim var."

Toplantıdan eve döndüğümde hâlâ şok halindeyim ve bu durum günler haftalara dönüşürken, kardeşlerim Miroslav'ı, ya da herkesin ona taktığı adıyla Slava'yı Leonov'lardan kurtarmak için planlarını aktif olarak uygulamaya koyarken de devam ediyor. Bu kolay bir iş değil. Boris Leonov, Moskova'dan arabayla bir saat uzaklıkta, askeri bir kale gibi olan bir banliyö malikanesinde yaşıyor ve çocuk da orada kalıyor.

Slava, *çocuk* değil, diye düzeltiyorum kendimi. İki hafta sonra bile, bu çocuğu yaşayan, nefes alan bir insan olarak düşünmekte zorlanıyorum.

O, Alexei'nin olduğu kadar benim de yeğenim.

Bunu her düşündüğümde, içimde bir şey sıkışıyor, göğsümü garip bir acı dolduruyor. Artık Alexei ve ben kan bağıyla bağlıyız. Herhangi bir nişan sözleşmesinden daha güçlü bir bağla. Bu bağın daha da güçlenmesinin tek yolu Slava'nın bizim olmasıydı, ama o bizim değil.

O Nikolai'nin çocuğu.

Toplantıdan sonra İsviçre'ye geri dönmedim, dönme imkânım olmasına rağmen. Moskova'da bana ihtiyaç yok. Tüm planlar bensiz ilerliyor, ancak ben bilgilendirilmeyi ısrarla talep ediyorum. Bu sayede Nikolai'nin Idaho'nun güzel ve ücra dağlarında eski bir malikâne satın aldığını biliyorum. Bu malikâneyi hızla yenileyip kendi kalesine dönüştürüyor. Amaç, Slava'yı mümkün olduğunca çabuk kurtarmak, ama bunu doğru bir şekilde yapmak, Leonovların bizden şüphelenmemelerini sağlamak ve çocuk nihayet elimizde olduğunda saklanacak bir yer hazırlamak da aynı derecede önemli.

Şüpheyi ortadan kaldırmak için, sosyal bir kelebek gibi şehirde dolaşıyorum. Giyinip partilere gidiyorum, operalara ve balelere katılıyorum. Gülümsüyor, gülüyor ve hem arkadaşlarımı hem de rakiplerimi büyüleyerek, tüm bunların ne anlama geldiğini, hayatlarımızın nasıl değişeceğini, Alexei'nin kız kardeşinin ölümünden kısa bir süre sonra yeğenini kaybetmeye nasıl tepki vereceğini anlamaya çalışıyorum.

Neden bunu umursadığımı bilmiyorum. Mantıklı değil. Leonovların nasıl insanlar olduğunu biliyorum, özellikle de çocuğun dedesi Boris'i. Slava bizimle daha iyi olacak, her ne kadar dağınık olsak da, ve bunu başarmanın en iyi yolu onu kaçırmak. Nikolai yasal yollardan babalık haklarını talep etmeye çalışırsa, Leonovlar Slava'yı saklayacak, ortadan kaybolmasını sağlayacak. Onların yerinde olsak biz de öyle yapardık. Yani bu doğru bir hareket, Nikolai'nin oğlunun bir canavar olarak bilinen bir adam tarafından yetiştirilmesini istemiyorsak tek hareket bu.

Mantıken, bunların hepsini biliyorum. Pavel, Lyudmila ve kardeşlerimle bunu defalarca tartıştım. Ancak, planımız gerçekleştiğinde Alexei'nin nasıl hissedeceğini hayal etmeye çalıştığımda mantık arka planda kalıyor... Şu anda kız kardeşinin yasını tutarken nasıl hissediyor olabileceğini. Bu düşünce geceleri uykumdan uyandırıyor ve her gün defalarca zihnime giriyor, beni takip eden Alexei'nin adamları kadar rahatsız edici ve acımasız.

Bu düşünce, Alexei'nin de orada olması gerekmesine rağmen Natasha'nın hayır galasına katılmayı kabul etmemin nedeni.

Dizlerim titriyor ve gerginlik şakaklarımı sıkıştırıyor. Balo salonuna girip etrafıma bakınıyorum. Her şey parıldıyor: kadınların kulak memelerinde, parmaklarında, bileklerinde ve boyunlarında parıldayan elmaslar, kristal avizeler, üniformalı garsonların ustaca taşıdığı paslanmaz çelik tepsiler, duvarları kaplayan ve etkinliği daha da görkemli gösteren aynalar. Ben de parıldıyorum. Mavi ipek elbisemin korsaj kısmı minik kristallerle süslenmiş; pürüzsüz, parlak topuzum bir elmas broşla süslenmiş.

Bir an için, dönüp eve gitmek, bilgisayarımı açmak ve düzenli, öngörülebilir kod dünyasında kaybolmak istiyorum. Dün, bu geceki etkinliğe takıntılı olmamak için, üniversitedeki ilk dönemimden beri bakmadığım ama garip bir nedenden dolayı sakladığım eski bilgisayar bilimi ders materyallerimi çıkardım. Hemen tekrar içine çekildim. Garip bir şekilde, eve dönmüş gibi hissettim ve şimdi, uzun süre bilgisayar başında çalışmak kafamın patlayacakmış gibi hissettirmediği için, basit programlar yazmaya çalışmak için sabırsızlanıyorum. Aslında, bu gece burada olmaktan çok, kod yazmak baş ağrısı açısından çok daha güvenli görünüyor, çünkü kafamdaki gerginliğin arttığını ve tanıdık ağrıya dönüşme tehlikesi olduğunu hissediyorum.

Gitmeliyim. Buraya gelmek bir hataydı, bastırmam gereken aptalca bir dürtüydü.

Gitmek için dönünce, Natasha beni çoktan fark etmiş. El sallıyor ve aceleyle yanıma geliyor, ben de parlak bir gülümseme takınıyorum. Çünkü ben böyle yaparım. Gülümserim, ışıldarım, rol yaparım. Kimse, Natasha bile, Alexei ile olan geçmişimi bilmiyor, ya da onu elimden geldiğince kaçındığımı. Bu gece de ondan kaçınmam gerekirken, işte buradayım, kasten kendimi onun yakınına koyuyorum.

Belki gelmez. Şu anda tek umudum bu.

Natasha ve ben havada öpüşüyoruz ve ben bir bahane uydurmaya fırsat bulamadan, beni bir grup insanın arasına sürüklüyor. Hepsi de bu gecenin amacını konuşmak için can atıyorlar: Rusya'nın kırsal bölgelerine eğitim teknolojisi sağlamak. Bağışlanan her ruble, iç tuvaleti ve akan suyu olan ya da olmayan topluluklardaki çocuklar için dizüstü bilgisayarlar, tabletler ve diğer önemli öğrenim araçlarına dönüştürülecek.

Bu asil bir amaç ve ben bu girişim için kişisel hesabımdan büyük bir çek yazıyorum, ayrıca kardeşlerimin de aynısını yapacağına söz veriyorum. Sonra teknik olarak gitmekte özgürüm ve Alexei'yi hala görmediğim için hemen gitmek üzereyim, ama Natasha yine önümü kesiyor, bu sefer beni üniversiteden birkaç arkadaşıyla tanıştırmak için.

O sohbetten kurtulduğumda yarım saat geçmişti ve ben kaçmak için can atıyordum. Geçen her saniye beni Alexei'nin gelişine yaklaştırıyordu. Tabii gelmezse, ama buna güvenemem. Gitmeliyim, hemen, aptalca dürtüm beni...

Ve işte geldi.

O, bir köpekbalığı gibi kalabalığın içinden geçerek doğrudan bana doğru ilerlerken gözlerimiz buluştu. Ciğerlerim genişledi, göğsümü tamamen kapladı ve kalbimi sıkıştırarak yok etti. Yürürken durdum, ayaklarım yere yapışmış gibi, ve o bana doğru gelirken, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, çaresizce izledim.

Neden? Neden buraya geldim? Onun kederinde bana ihtiyacı olduğunu düşünerek nasıl bu kadar aptal olabildim ki...

"Ne beklenmedik bir sürpriz," diyor, önümde duruyor ve zihnim tamamen boşalıyor, düşüncelerim beyaz gürültüye dönüşürken etrafımızdaki her şey kayboluyor. Son iki yılı aşkın süredir, özel dedektiflik şirketim onu takip etti ve bana sürekli fotoğraf ve videolar sağladı. Ben de her birini sanki sınavda sorulacakmış gibi inceledim. Yine de, onu bir kez daha şahsen görmeye hazır değilim. Tüm dikkatim ona, Alexei Leonov'un mükemmel dikilmiş siyah smokinindeki gücü, tehlikesi ve acımasız ihtişamına odaklanıyor.

Bir zevk. Zevk hakkında bir şey söyledi. Derimin altında ve içimde bir sıcaklık hissediyorum, beraberinde bir damla adrenalin geliyor. Beyaz gürültü azalıyor ve tekrar müzik ve kahkaha seslerini, etrafımızdaki tüm konuşmaları duyabiliyorum. Zorlukla dilimi damağımdan ayırıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Ah, neden böyle bir şey söyledim ki? Aptal, aptal, aptal. Şey yapmalıydım...

O gülüyor, yumuşak sesi alaycı. "Oh, burada olacağımı biliyordun. Tabii özel dedektiflik şirketin işi batırmadıysa?"

Nabzım hızlanır. "Ne demek istiyorsun bilmiyorum..."

O tsk-tsk diye ses çıkarır. "Bu kadar klişe inkârları aştığımızı sanıyordum, Alinyonok. Ben seni takip ediyorum, sen beni takip ediyorsun... Oyunumuz böyle değil mi?"

Keskin bir nefes alıyorum. Buraya gelmek çok büyük bir hataydı. Ne olacağını düşünmüştüm ki? Buraya gelip onu görünce, kardeşlerimin onun ailesine yapmayı planladıkları şeyi düşündüğümde içimi kemiren suçluluk duygusunu bir şekilde hafifletebileceğimi neden düşündüm?

Kız kardeşinin ölümünden duyduğu acıyı dindirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok ve yeğenini kaybetmesinden duyduğu öfkeyi de kesinlikle engelleyemem. Buraya gelerek tek başardığım şey, onun önünde kendimi sallandırmak, ona sahip olamayacağı şeyi göstermek oldu - tabii hala onu istiyorsa.

Büyük ihtimalle bilmiyordur.

Bu düşünce beni yeterince sakinleştirir ve "Düşmanını göz önünde bulundurmak faydalıdır" derim.

Boğazından yine yumuşak, alaycı bir kahkaha kaçıyor. "Beni düşmanın mı sanıyorsun?"

"Kesinlikle arkadaşım değilsin."

"Olabilirim." Karanlık gözlerinde tuhaf bir parıltı belirir. "Senin her şeyin olabilirim."

Bir adım geri çekildim, dizlerim birdenbire yine titremeye başladı. "Bak, ben..." Durdum ve söylemek üzere olduğum şeyi yeniden değerlendirdim. Bu konuşmanın şimdiye kadarki gidişatına bakılırsa, tek seçeneğim radikal bir dürüstlük. "Haklısın. Burada olacağını biliyordum. Seni görmek istedim."

Göz kapakları iner, bakışları daha da keskinleşir.

"Neden?" "Ksenia'yı duydum."

O çok hafifçe irkilir ve ben cesaretim tükenmeden sözlerimi söylemek için çabalarken devam ederim. "Üzgünüm. Gerçekten, içtenlikle üzgünüm. Bu acıyı hiçbir şeyin dindiremeyeceğini biliyorum ve bunun için çok üzgünüm. Ben..." Dururum ve boğazım düğümlenir. "En yakınını kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Yüzünde birkaç mikro ifade geçer, o kadar hızlıdır ki, bu savunmasız duygu gösterisini hayal ediyor olabilirim. Ancak konuştuğunda, sesinde belirgin bir değişiklik vardır. Daha boğuk, daha sert. "Biliyorum, Alinyonok. Teşekkür ederim."

Dudaklarımı ıslatıyorum. Bundan sonra ne yapacağımızı bilmiyorum, ama öylece çekip gitmek, düşmanca sahte ilişkimize geri dönüp bu an hiç yaşanmamış gibi davranmak yanlış geliyor.

Onu hayatımı gölgeleyen bir iblis olarak gördüm, bir insan olarak hiç görmedim.

Aklımda başka bir şey bulmak için çaresizce kafa yorarken, o benden önce davrandı. "Bir içki içer misin?" diye sordu sessizce, geçen bir garsonun tepsisinden bir çift şampanya kadehi kaparak. Ben de zaten sarhoş olmalıyım ki, bana uzattığı kadehi kabul ettim ve onun beni yakındaki boş bir masaya götürmesine izin verdim.

Yan yana oturduğumuzda, yaptığımın delilik olduğunu fark ettim ve kaçmak için neredeyse zıplamaya başladım, ama birkaç meraklı bakıştan fazlasını üzerimize çekmiştik, bu yüzden en azından birkaç dakika kalmak zorundaydım. Moskova'nın tamamının hakkımızda dedikodu yapmasına gerek yoktu. Ailelerimizin karşılıklı düşmanlığı herkesçe bilindiği halde Alexei ile konuşmam yeterince kötü; oturup bir saniye sonra kaçmak, dedikoduları daha da alevlendirecektir.

Yapacak başka bir şeyim olmadığı için şampanyamın çoğunu bir dikişte içiyorum. Ağzının bir köşesi alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Susadın mı?"

"Öyle bir şey," diye mırıldanıyorum ve o gülüyor. Öncekinden farklı olarak, bu seferki ses gerçek bir eğlenceyi yansıtıyor ve içimde bir şeyler uyandırıyor, göğsümde vücudumun ona karşı verdiği tipik tepkiyle ilgisi olmayan bir sıcaklık uyandırıyor.

Tipik tepki yok değil tabii. Masada bacaklarımı çaprazlarken, külotumda belirgin bir ıslaklık hissediyorum ve bu yüzümü kızartıyor.

"Peki," diyor, neyse ki kızardığımı görmezden geliyor. "Bu mevsimde Moskova'ya neyin var?"

Gerginleşiyorum, sonra bilinçli olarak kaslarımı gevşetmeye zorluyorum. Mümkün olduğunca rahat bir şekilde omuz silkiyorum ve şampanyamdan yavaşça bir yudum alıyorum. "Ailemle Yeni Yıl, başka ne olabilir ki?"

Kafasını merakla eğiyor. "Neden bu yıl? İsviçre'de olacağını sanıyordum."

Kahretsin. Bunun bir sorguya dönüşeceğini bilmeliydim. Bariz nedenlerden dolayı, Nikolai'nin aile toplantısı düzenlediğini söyleyemem ve kayak gezimi yarıda kesmemi başka nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum. Bu yüzden yine omuz silkiyorum ve kendi sonucuna varmasına izin veriyorum — ki o da hemen varıyor.

Yüzü yumuşar ve öne doğru eğilir. "Ksenia'yı duyduğun için mi?" Gözleri benimkileri arar ve orada gördüğü şey göz bebeklerini büyütür, irisleri koyu kahverengiden parlak, yoğun bir siyaha dönüşür. Sesi alçalır, derinleşir. "Alinyonok..."

Yutkunurum ve yüzüm daha da kızarırken bakışlarımı kaçırırım. Heyecandan ya da utançtan değil, suçluluktan. Gerçekten çok uzak olmasına rağmen, onun böyle düşünmesine izin verdiğim için duyduğum korkunç, içimi kemiren suçluluk. Ailem, onun ailesine bir başka kayıp daha yaşatmak üzereyken.

Kendimi toparlamak için içkimin bir yudumunu alıp tekrar gözlerine bakarım. "Nasıl..." Nefes alırım. "Ailen her şeyle nasıl başa çıkıyor? Kız kardeşinin bir oğlu vardı, değil mi?"

O başını sallar, yüzünde sert bir ifade belirir. "Slava. Dört yaşına yeni girdi."

Suçluluk duygusu daha da derinleşir. "Üzgünüm. Bu onun için çok zor olmalı."

Alexei'nin sesi gergin. "Bilmiyorum. Babamın yanında kalıyor ve ne zaman onu görsem, bana uzak geliyor. Kapalı. Eskiden çok yakındık, en sevdiği amcasıydım, ama şimdi ona hiç açılmasını sağlayamıyorum. Sanki..." Durur ve elini sallar. "Boş ver. Eminim sadece şokun etkisidir. Zamanla düzelecektir."

"Elbette iyileşecek." Kardeşlerim ve ben bunu sağlayacağız. Dudaklarımı ısırıyorum. "Sen de anneni çok genç yaşta kaybettin, değil mi?"

"Öldüğünde beş yaşındaydım. Ksenia'nın doğumundaki komplikasyonlar yüzünden," diyor ve sesinde hiçbir duygu olmasa da, masanın üzerinden uzanıp ona sarılmak için tuhaf bir dürtüyle mücadele etmek zorunda kalıyorum. Onun ve kardeşlerinin babaları tarafından büyütüldüklerini hep biliyordum, ama bunun neden bu kadar acımasız olduğunu merak etmekten başka pek düşünmemiştim... Bir canavar tarafından büyütülmek onu da bir canavar mı yapmıştı?

"Bu senin için de aynı derecede zor olmuş olmalı," diyorum yumuşak bir sesle.

Geniş omuzlarını silkiyor. "Çok uzun zaman önceydi." Kadehini eline alıp öne eğiliyor. "Peki ya sen? Senin kaybın çok daha yakın zamanda oldu. Bu aralar nasılsın?"

Sıra bana geldi. Kendimi toparlamak için bir an zaman kazanmak amacıyla şampanyamın kalanını içip, geçen garsona bir tane daha istediğimi işaret ettim. Garson masaya koyduğunda, Alexei'ye zoraki bir gülümseme attım. "İyiyim. Artık benim için de eski haber oldu."

"Bunu duyduğuma sevindim," der sessizce ve kadehini kaldırarak kadeh tokuşturur. Gözleri benimkilere kilitlenir. "Sevdiğimiz ve kaybettiğimizlere... Huzur içinde yatsınlar."

"Onlara," derim boğuk bir sesle ve kadehimi onun kadehine çarptırıp köpüklü sıvıyı bir dikişte içerim. Göz kapaklarımın arkasında bir sızı ve boğazımda bir tıkanıklık hissederim, bu yüzden başka bir garsona işaret ederim ve o da içeceklerle dolu tepsisini getirir. İçkiler votka shot'larıdır ama umurumda değildir. Bu duyguyu, bu anıları bastırmak için bir şey, herhangi bir şey istiyorum.

Haplarım olsaydı alırdım, ama evde, yatağımın başucundaki çekmecede. Aylardır ihtiyacım olmadı, bu yüzden yanımda taşımayı bıraktım.

"İki tane lütfen," diyorum garsona, o da bir shot'ı önüme, diğerini Alexei'nin önüne koyuyor. Alexei kaşlarını kaldırıyor ama itiraz etmiyor.

Garson gittikten sonra, shot bardağımı kaldırıp "Aileye" diyorum.

"Aileye," diye tekrarlar Alexei, bardağını benimkine dokundurur.

Shot'ları içtik ve pahalı votka hoş bir yanma hissiyle boğazımızdan yumuşakça geçti. Boğazımdaki boğulma hissi azaldı ve biraz bulanık bir şekilde, alkolün başından beri çözüm olup olmadığını merak ettim.

Belki de babam haklıydı. Belki de acıyı içerek unutmak mümkündür.

Bir içki daha istemek üzereyken Alexei uzanıp elimi eliyle kapattı. Avuç içi büyük ve sıcaktı, dokunuşu garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Nabzım hızlanmasına, vücudumun ona karşı her zamanki tepkisiyle hızlanmasına rağmen daha derin nefes alabildim.

"İyi misin, Alinyonok?" diye soruyor yumuşak bir sesle ve şok edici bir şekilde, iyi olduğumu fark ediyorum... Ailemi her düşündüğümde hissettiğim o yakıcı acı, şu anda sadece uzak bir sızı, alkolün, zamanın geçmesinin ya da ikisinin birleşiminin etkisiyle hafiflemiş. Ya da belki de bunların hiçbiri değil. Belki de onun etkisi. Belki de onun dokunuşu ve karanlık gözlerindeki sıcak sempati.

Belki de bu anda düşman değiliz ve kendimi o kadar korkmuş ve yalnız hissetmiyorumdur.

"Ben iyiyim." Bu sözler dudaklarımdan sadece hafif bir fısıltı olarak çıkıyor, ama o beni duyuyor ve dudakları içimde derin bir his uyandıran bir gülümsemeye bürünüyor. Yumuşak, şefkatli bir gülümseme, sert, acımasızca oyulmuş yüz hatlarını o kadar nefes kesici bir güzelliğe dönüştürüyor ki, kalbimde küçük bir çatlak açılıyor... Acı vermesi gereken ama vermediği bir gözyaşı.

Elimi hafifçe sıkıyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor, balo salonu bir kez daha eriyip gidiyor, sisli bir parıltı içinde kayboluyor, görüşümü her yönden kaplıyor, sadece onun oturduğu merkez hariç. Orada, sanki ben *onun* görüşünün, dünyasının merkeziymişim gibi bana bakıyor.

"Alina?"

Kadın sesi yumuşaktır, omzuma dokunuşu da öyle, ama yine de beni sarsar. Elimi çekip ayağa fırlarım ve Natasha'ya dönmek için hızla dönerim.

"Merhaba," diyor, gözlerini kırpıştırarak. "Seni korkutmak istemedim. Adını seslendim, ama galiba duymadın." Bakışlarını Alexei'ye çeviriyor ve yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor. "Alexei. Gelebildiğine sevindim."

Ayağa kalktığında yüzündeki ifade bir fırtına bulutunu andırıyor. "Ben de ben de."

Soğuk sesi sözleriyle çelişiyor ve arkadaşım hafifçe soluyor.
anlaşılmaz bir bakış atarak, catering'i kontrol etmesi gerektiğini mırıldanır ve ben ne istediğini soramadan aceleyle uzaklaşır. Önemli değil. Az önce olanlardan sonra burada daha fazla kalamam.

"Gitmem gerek," derim sıkı bir sesle ve çıkışa doğru yönelirim, yüksek topuklu ayakkabılarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde kalabalığın arasından geçerek. Bana seslenenleri, dikkatimi isteyen tüm arkadaşlarımı ve tanıdıklarımı görmezden gelirim. O kadar hızlı yürürüm ki, yere kadar uzanan elbisenin eteğine takılıp neredeyse düşüyorum, ama yine de yeterince hızlı değilim.

Süslü kapıdan koridora çıktığımda, Alexei hemen arkamda, uzun bacaklarıyla beni kolayca yakaladı.

"Alina, bekle."

Hızımı artırıyorum, neredeyse lobide koşar adımlarla ilerliyorum, nefesim hızlanıyor. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. İnanamıyorum ki ben...

"Bekle, dedim." Çelik gibi bir el kolumu kavradı, beni durdurdu ve döndürdü.

Gözümü kırpmadan, yakındaki açık bir kapıya sürüklenip, bir ceket dolabı olduğu ortaya çıkan küçük bir odaya giriyorum. Alexei beni tutmaya devam ederek kapıyı kapatıyor ve bizi dünyadan izole ediyor. O zaman ve ancak o zaman beni bırakıyor.

Hemen geri çekildim. "Ne yapıyorsun sen? Gitmem gerektiğini söyledim."

"Konuşmadan gitmene izin vermeyeceğim." Çenesini sıkarak bana doğru ilerler ve beni duvara dayar.

Kalbim deli gibi çarpıyor, ama çenemi kaldırıp onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Konuşacak ne var ki?"

Yüzünde, biri diğerinden daha karanlık bir düzine duygu belirir, sonra homurdanır, "Bu" — ve bir elini enseme, diğerini kalçama koyar, ağzını ağzıma yaklaştırır.

Bölüm 21

Günümüz, Yer Bilinmiyor

"Bu olmamalıydı," diyorum, o akşam olanları hatırlayınca yüzüm kızarıyor.

Alexei kaşlarını kaldırır. "Hangi kısmı? Kız kardeşim hakkında çok sempatik davranıyormuş gibi yaparken, aslında sen ve kardeşlerinin onun oğlunu çalmak üzere olduğunuzu biliyor muydun? Ya da biz..."

"Numara yapmıyordum."

Bu itiraf aramızda asılı kalır, gergin atmosferde örümcek ağındaki kırık bir yaprak gibi. Neden böyle dediğimi bilmiyorum. Onun benim motivasyonlarım hakkında ne düşündüğünü neden umursayayım ki? Hatta, beni sadece nefretin yönlendirdiğine inanması daha iyi. Ki öyle de. Öyle olmak zorunda. Dokuz ay önce o kısa anda gerçek bir bağ hissetmiş olsak ne olur?

O geceden sonra yaptıklarımı değiştirmez.

Onun tepkisini değiştirmez.

Ve kesinlikle bugün geldiğimiz noktayı ya da vicdanımda kaç kişinin ölümünün yükünü değiştirmez.

Bölüm 22

9 Ay Önce, Moskova

Dudaklarımız, şiddetli ve bastırılmış öfkeyle çarpışan haydut dalgalar gibi birbirine çarpıyor. O bana kızgın, ben de kendime kızgınım, kaçmak için elimden gelen her şeyi yapmam gereken bir adama beni iten bu zayıflığımdan dolayı. Bu gece burada olmak zorunda değildim. Onun yakınında olmak zorunda değildim, ama kendi isteğimle geldim. Ve sadece taziyelerimi sunmak için değil.

Onu görmeye geldim.

Yıllarca sadece resimlerde ve videolarda gördükten sonra, buna açlık duymaya başladım. Ona. Sadece hayatta kalmak değil, yaşamak gibi hissetmeye.

Tırnaklarım kafatasına batarken, parmaklarım kaskatı saçlarını kavrarken, gözlerim kapanırken, vücudum alev alırken, anlık uyarılma iç çamaşırımı ıslatıp meme uçlarımı sertleştirirken, dili ağzıma giriyor. Evet, açım. Onun tadına, dokunuşuna, varlığımın her hücresini ateşlemesine açım.

Açım, kızgınım ve içimde biriken ısıdan patlayacakmışım gibi hissediyorum... ona o kadar yakınlaşmak için çaresizce içine girme ihtiyacından, ikimizin nerede başladığı ve nerede bittiği belli olmaktan çıkacak kadar.

Boğazından düşük bir inilti çıkar ve öpücüğü daha sertleşir, dişleri alt dudağımı ısırır, parmakları morartacak kadar sertçe etime batar. Acıtmalı, beni korkutmalı, arzusu bu kadar şiddetli olmamalı, ama bu sadece içimdeki kaynayan kazanı daha da kaynatıyor, hissettiğim her şeyi en üst düzeye çıkarıyor. Misilleme olarak dişlerimi *onun* dudağına batırırken kanın tadını alıyorum ve bunun onun kanı mı benim kanım mı olduğunu bilmiyorum, umurumda da değil. Yanıyorum, ölüyorum ve aynı zamanda şiddetli, parlak bir şekilde yaşıyorum. Göğsümdeki her kalp atışını duyabiliyorum, benden çaldığı her nefesi hissedebiliyorum... Aramızda yükselen ısıyı kokluyorum, karanlık ve orman gibi vahşi, misk ve erkek kokusu ve tarif edilemez bir çekicilikle çevrili.

Düzensiz nefes alırken, öpücüğü kesiyor, sadece saçımı yumruğuyla kavrayıp çekiyor, başımı geriye doğru eğip sıcak, ıslak ağzını boğazımın savunmasız kıvrımına bastırıyor. Dişleri cildimi sıyırıyor ve sonra

emiyor, koluma erotik bir ürperti gönderiyor ve boğazımdan bir dizi inilti koparıyor. Aynı anda, diğer elini eteğime geçirip yukarı çekiyor, yeni açığa çıkan uyluklarıma serin bir hava esintisi geliyor.

Sanki on sekizinci doğum günü partim yeniden yaşanıyor, sadece ben artık o naif, endişeli kız değilim ve o da artık bana karşı sabırlı davranmaya niyetli değil. Dokunuşunda, vücudunun talepkar sertliğinde öfkeli bir açlık hissediyorum. Kalın ereksiyonunun şişkinliği karnıma vuruyor, giysilerimizin katmanlarından bile sıcak ve sert, ve içim boş bir acı ile, hiç bilmediğim bir şeye karşı keskin bir özlemle sıkışıyor.

Bunu hissederek geri çekiliyor ve elini bacaklarımın arasına kaydırarak ıslak ipek tangamın üzerinden cinsel organımı okşuyor. Ben nefes nefese kalırken, gözlerim açılırken boğazından düşük, derin bir homurtu geliyor. "Biliyordum lan." Başını kaldırıp beni karanlık, yakıcı bakışlarıyla sabitliyor. "Hâlâ beni istiyorsun. Sana dokunduğum anda, sırılsıklam oluyorsun."

Yüzüm kızarır, zihnim bir an için berraklaşır, ama o başını eğip tekrar ağzımı öpmeye başlar ve ben utanç ve mahcubiyeti tamamen unuturum, çünkü bir kez daha duygu seli beni sarar. Onun o yetenekli parmakları çoktan tangamın altına girmiş, kaygan kıvrımlarımı ayırmış ve klitorisimi bulmuş, akıl almaz, baş döndürücü bir ritim başlatmıştır. *Üç numara,* diye düşünürüm bulanık bir şekilde, o dilini benim dilimin üzerinde gezdirirken, okşarken, sahiplenirken, istila ederken. *Bana üçüncü orgazmı yaşatacak.*

Ve öyle de yapıyor. Gözlerimden kıvılcımlar saçılırken, zevk yoğunluğuyla beni kör ederken, o hala beni öpüyor. Doruk noktası içimi kaplıyor, vücudumdaki her sinir ucunu uyandırıyor, beni ona karşı titretip nefes nefese bir çığlık attırıyor. Ama bu sefer durmuyor, elini bacaklarımın arasından çekmiyor ya da nefes almam için başını kaldırmıyor. Bunun yerine, avucunun içini şişmiş etime bastırarak artçı sarsıntıları yoğunlaştırıyor ve beni o kadar sert öpüyor ki yine kan tadı alıyorum.

İkiz hisler - acı ve zevk - o kadar güçlü ki, parmağının içime sertçe girmesini ve buna eşlik eden hafif yanmayı neredeyse kaçırıyorum. Neredeyse, ama tam olarak değil. İçgüdüsel olarak gerginleşiyorum ve yanma hissi yoğunlaşıyor, aynı şekilde gerilme ve delinme hissi de. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve mantıklı düşüncenin mızrağı beynimdeki şehvetli sisi delerken omuzlarını sıkıca tutuyorum.

Bunu yapmamalıyım.

Onunla birlikte burada olmamalıyım.

Alexei gerildiğimi hissetmiş olmalı ki başını kaldırıp bana bakıyor, oniks gözleri karanlık bir açlıkla dolu. "Bakire bir kız için bile çok küçüksün," diye kaba bir sesle fısıldadı ve sıcak bir kızarıklık yine beni kapladı, saçlarımın kökleri yanıyormuş gibi hissettim. Parmağı hala içimde, beni deliyordu, ama artık acıtmıyordu, yine de istilacı hissettiriyordu. Daha da kötüsü, kendimi daha da ıslak hissediyordum ve onun da bunu hissettiğini biliyordum.

"Karşı koyma, Alinyonok. Bırak gireyim." Başparmağı klitorisimi daireler çizerek okşarken, aynı anda acı veren gerginlik geri dönüyor ve gözleri benimkilere saplanıyor. İkinci parmağıyla girişimi yokluyor, başım dönüyor ve nefes almayı bıraktığımı fark ediyorum.

Ona durmasını söyle. Şimdi. Çok geç olmadan.

Ama kelimeleri yeterince hızlı telaffuz edemiyorum. Beni tekrar öpüyor, ciğerlerimde kalan az miktardaki oksijeni çalıyor ve bacaklarımın arasında artan rahatsızlığa rağmen ona karşı eriyorum. İki parmak çok fazla, acı veren gerginlik gerçek bir acıya dönüşmek üzere, ama başparmağı hala o dairesel hareketi yapıyor ve duyularımı karıştırıp düşüncelerimi bulanıklaştıracak kadar zevk veriyor. Ona kapılıyorum, vücudumda uyandırdığı hislere tamamen dalıyorum ve parmaklarını içime daha derine ittiğinde hissettiğim keskin acı bile beni ondan uzaklaştırmaya yetmiyor, özellikle de parmaklarını kıvırıp, o tatlı, acı verici gerginliği geri getiren noktaya bastırarak beni başka bir zirveye doğru sürüklediğinde.

Dudaklarına boğuk bir çığlık atarak, ikinci orgazmım içimde patlıyor. İç kaslarım onun işgalci parmaklarını sıkıca kavrıyor ve bir dizi artçı sarsıntıyla birlikte başka bir acı hissi yaratıyor. O parmaklarını çıkardığında vücudum hala zayıf bir şekilde kasılmaya devam ediyor ve tangam keskin bir hareketle yırtılmadan önce fermuarın metalik bir sesle indirildiğini duyuyorum. Sersemlemiş bir şekilde, o beni öpmeyi bırakıp başını kaldırdığında gözlerimi açıyorum.

Nefes nefese ve çenesi sıkı sıkıya kapalı, elini kaldırıp baktığında keskin elmacık kemikleri renklenmiş. Parmakları kırmızıya boyanmış, az önce içimde olan parmaklar. Benim kanımla kırmızıya boyanmış, elini indirip gözlerime baktığında, kömür siyahı gözleri korkutucu bir sahiplenme duygusuyla dolu, giderek artan bir endişeyle fark ediyorum. "Siktiğimin benim," diye sertçe nefes alıyor. "Hepsi benim."

Ve ben cevap veremeden, tekrar beni öpüyor. Beni öpüyor ve ellerini uyluklarımın altına geçirip bacaklarımı genişçe açarak beni duvara kaldırıyor. Alt vücudunu benimkine bastırırken takım elbise pantolonu çıplak iç uyluklarımın içine sürtünüyor ve büyük, pürüzsüz ve sert bir şey kıvrımlarımın arasına giriyor, ağrılı, şişmiş açıklığıma birkaç milimetre giriyor. Onun penisi, diye fark ediyorum birden. Çok büyük, parmaklarından çok daha büyük, ama duvara sıkışmış durumdayken, penetrasyonu durdurmak, yavaşlatmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ne olduğunu tam olarak anladığımda panik içimi kaplıyor ve başımı çevirip, dudaklarımı onun yutan öpücüğünden çekip omuzlarına bastırıyorum. "Alexei, lütfen." Sesim titriyor. "Lütfen, dur..."

Menteşeler gıcırdayarak kapı açılır ve Vankov odaya girerken Alexei kaskatı kesilir. Durumu bir anda değerlendiren korumam, yıldırım hızıyla silahını çeker ve Alexei'ye doğrultur.

"Alina Vladimirovna'dan uzaklaş. Hemen!"

Alexei'nin göğsünden düşük bir hırıltı yükselir ve gözlerinde cinayet parıldarken, bir santim bile kıpırdamadan bakışlarını yüzüme çevirir. "Ona gitmesini emret," der dişlerini sıkarak. "Ona bunun senin istediğin şey olduğunu ve gitmesi gerektiğini söyle."

Ama ben bunu istemiyorum. Panik boğazımı sıkıştırdığı için yapamıyorum. Vankov'un ne gördüğünü çok iyi biliyorum: beni bir ara sokaktaki ucuz bir fahişe gibi duvara sıkıştırmış, eteğim yukarı çekilmiş ve Alexei bacaklarımın arasında. Dehşet verici utanç, arzumun son kalıntılarını da söndürüyor. Şu anda tek hissettiğim, Alexei'nin parmaklarıyla kızlık zarımı yırttığı yerin derinliklerindeki ağrı ve girişime baskı yapan, beni parçalamakla tehdit eden kocaman penisinin baskısı. Ama beni korkutan ağrı değil. Diğer her şey.

Bunu bir kez yaptığımızda geri dönüşün olmayacağını bilmek... geri dönüşü olmayan noktaya çoktan ulaşmış olabileceğimizi bilmek.

"Bırak beni." Yırtık pırtık fısıltım sadece Alexei'nin kulaklarına yönelik. "Lütfen, bırak beni."

Bana bakarken çenesindeki kaslar şiddetle gerildi. "Yoksa ne? Beni vurmasını mı isteyeceksin?"

"Ondan uzak dur! Hemen!" Vankov'un sesi daha keskin, daha heyecanlı. Gözümün ucuyla, diğer iki korumamın onun arkasında belirdiğini görüyorum ve o anda ölmek istiyorum.

Yüzüm düşüncelerimi yansıtıyor olmalı ki Alexei'nin yüz hatları daha da gerginleşir ve başka bir şey söylemeden beni ayağa indirir ve hızlı, öfkeli bir hareketle fermuarını çeker. Ancak geri çekilmez. Bunun yerine, bir elini duvara dayar ve üzerime eğilir. Diğer elini kaldırıp kanlı parmak uçlarını dudaklarıma bastırıyor, kırmızı izler bırakarak alçak ve sert bir sesle diyor ki, "Yarın akşam senin için bir araba göndereceğim. Geleceksin. Gelmezsen pişman olursun."

Bunun üzerine duvardan itti ve korumalarımın yanından geçerek koridorda kayboldu.

Limuzinime binerken bakır tadı hala dudaklarımda ve içimde kırılan kızlık zarımın acısını hissedebiliyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum, özellikle de Alexei'nin daveti/tehdidi göz önüne alındığında. Ne demek istedi, pişman olacağım? Şu anda pişman olduğum şey Natasha'nın etkinliğine gitmek ve sonrasında olan her şey. Sanki geçici olarak aklımı kaçırmışım gibi.

Tabii ki, onun gönderdiği arabaya binmeye niyetim yok. Deliliğim o kadar da ileri gitmez. Ama ben gitmezsem ne yapacak? Belki de kardeşlerime olanları anlatmalı, her ihtimale karşı onları uyarmalıyım. Ama hayır. Alexei'nin beni gardıropta neredeyse becerdiğini ve şimdi de beni tehdit ettiğini bilirlerse, onun peşine düşmekten başka çareleri kalmaz ve bu da en kötü zamanlama olur.

Yarın sabah Nikolai, öngörülebilir bir gelecek için Moskova'dan ayrılacak. Üç hafta sonra Slava'nın gelişi için yeni Idaho tesisini hazırlamak üzere Amerika'ya uçacak. Aptallığım yüzünden bu işi mahvedersem, kendimi asla affetmem.

Arka aynadan Vankov'un gözlerine bakıp, diğer iki korumaya sert bir bakış attım. "Bu olayla ilgili tek bir kelime bile dışarı sızarsa, özellikle de kardeşlerimin kulağına giderse, üçünüz de anında kovulursunuz. Anladınız mı?"

Üçü de yüzlerinde hiçbir ifade olmadan başlarını salladılar. Bunun boş bir tehdit olmadığını biliyorlardı. Ailemin ölümünden birkaç ay sonra mirasımı aldığımdan beri benim maaşımı alıyorlar. Kardeşlerim ilk başta itiraz ettiler, beni korumak onların görevi olduğunu söylediler, ama ben kararımdan vazgeçmedim. Uygun güvenlik önlemleri alındığı sürece bunun onlara ne önemi var ki, diye tartıştım.

Onlar isteksizce de olsa kabul ettiler ve o günden beri ben, korumalarımın resmi işvereniyim ve onların öncelikle bana sadık olmalarını sağlıyorum.

Huzur bulmuş bir şekilde koltuğa yaslanıp, derin nefesler alarak kalbimin çılgınca atışını sakinleştirmeye ve şakaklarımı sıkan gerginliği gidermeye odaklanıyorum. Ne yapacağımı, yarattığım bu karmaşayı nasıl düzelteceğimi bulmam gerekiyor ve başka bir zayıflatıcı baş ağrısıyla yatakta kıvrılmış haldeyken bunu yapamam. Son aylarda çok daha iyiydim, kendimi çok daha güçlü hissediyordum, ama işte yine çökmek üzereyim.

Hayır, siktir et. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Açıkçası, Alexei birçok yönden benim kriptonitim, bu yüzden tek bir mantıklı çözüm var.

Onun etrafından uzaklaşmam, ondan olabildiğince uzaklaşmam gerekiyor. Belki İsviçre'ye gidip kayak yapabilirim ya da Natasha'nın Tayland'a yapacağı tatile katılabilirim. Ama ya Alexei beni oraya kadar takip edip tehdit ettiği şeyi yaparsa? Özel jeti ve emirlerini yerine getirecek bir haydut ordusu yok değil ya. Hatta, onu kaçırmasını ya da ne yapmayı planlıyorsa onu yapmasını kolaylaştırmış olurum. İhtiyacım olan şey, bir süreliğine onun radarından tamamen çıkmak, böylece bu gece olanları unutur ve...

Elektriklenmiş gibi doğruluyorum. Tabii ya! Mükemmel kaçış yolu başından beri gözümün önündeydi.

Nikolai'nin yeni kompleksi. Aynı gezegende kalarak ortadan kaybolabileceğim en yakın yer burası.

İşte bu. Tüm sorunlarımın çözümü bu.

Nikolai yarın ayrıldığında, onunla birlikte gideceğim ve Alexei beni asla bulamayacak.

Bölüm 23

Günümüz, Yer Bilinmiyor

"Kaçmamalıydın," diyor Alexei, bir rüzgâr esintisi masaya serin bir deniz suyu sıçraması getirirken. Ya da belki de yağmur başlıyor. Dalgalar şiddetleniyor, yat daha sert sallanıyor. Zikzaklı şimşekler hızla kararan gökyüzünü ikiye bölüyor, ardından kemikleri titreten bir gök gürültüsü geliyor. Yakında burada oturmak çok tehlikeli olacak. Ancak ben, güverte altında, Alexei'nin bizim paylaşmamızı istediği yatak odasında beni bekleyen şeyden çok daha fazla korkuyorum. O konuşmaya devam ederken, ellerimi masanın üzerinde birbirine kenetleyerek sabit tutuyorum. "Bu yemeği Moskova'da güzel bir restoranda yiyebilirdik."

Ve çok daha az kan dökülerek. Bunu söylemiyor, ama söylemesine de gerek yok.

"Ne yapmayı planlıyordun?" diye soruyorum, masadaki kristal sürahiden kendime bir bardak su doldururken sesimi sakin tutmaya çalışıyorum. Ağzım kurumuş ve yediğim havyar sandviçi boğazımda takılmış gibi hissediyorum. "Moskova'da kalsaydım, arabana binmediğimde ne yapacaktın?"

Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirir. "Sence ne yapardım?"

Bardağın yarısını içtikten sonra masaya koydum. "Bence sen her şeyi yapabilecek bir canavarsın."

"Beni çok iyi tanıyorsun."

Onun kuru üslubu içimden bir ürperti yaratıyor. Çünkü haklı. Onu tanımıyorum. En azından onun beni tanıdığı kadar iyi tanımıyorum. Onu takip etmem sadece yüzeyseldi, nerede olduğunu öğrenmek içindi, oysa o benim hayatımın her alanını, ne kadar özel olursa olsun, derinlemesine araştırmıştı. Şimdi pişmanım, riskler çok daha azken onu daha iyi tanımadığım için. Şimdi o benim esir alanım ve onun zayıflıklarının ne olduğunu, onu nasıl manipüle edip özgürlüğümü kazanabileceğimi bilmiyorum.

Karşımda oturan karanlık, güçlü adam bir gizem, bir bilmece. Tek bildiğim, beni istediği ve beni ele geçirmek için inanılmaz ve korkunç şeyler yaptığı. Peki tüm bunlar neden? Keyfi bir toplumsal standart tarafından belirlenen güzelliğim yüzünden mi?

"Bu senin için bir statü meselesi mi?" diye soruyorum, başımı eğerek. Belki de onu tanımaya, onu neyin motive ettiğini anlamaya çalışmak için henüz çok geç değildir.

Kaşları çatıldı. "Ne statü meselesi?"

"Ben. Nişan. Senin bu takıntın." Yoğun buhar ve yatı sallayan yüksek dalgaların etkisiyle masanın kenarına doğru kaymaya başlayan sürahiyi sabitliyorum. "Görünüşüm yüzünden olduğunu söyledin, ama Moskova muhteşem kadınlarla dolu. Öyleyse Molotov olduğum için mi? Hem dekoratif *hem de* zengin olduğum için mi beni istiyorsun?"

Bildiğim kadarıyla, benimle ilgili tek benzersiz şey bu. Güzellik bizim çevremizde özel bir şey değil; bir partide bir taş atarsan, süper modelin üzerinden seker. Ama kural olarak, bu kadınların mükemmel vücutları ve simetrik yüzleri dışında sunacakları pek bir şey yok. Benim var. Milyarlarca dolarlık servetim ve sadece nesiller boyu süren bir gücün sağlayabileceği türden bağlantılarım var. Leonovlar buna ihtiyaç duymuyorlar, çünkü kendileri de yeterince güç ve servete sahipler, ama beni elde etmek Alexei için yine de büyük bir başarı olur.

Ben satın alınamayacak bir kol süslemesiyim ve bu da beni nihai statü sembolü, her şeye sahip bir erkeğe layık bir ödül yapıyor.

Alexei'nin gözleri kısılır. "Bu ne demek..." "Masayı temizleyebilir miyim, efendim?"

Rusça konuşan tanıdık olmayan bir kadın sesi beni irkilterek başımı kaldırmamı sağlar. Omuzlarına kadar uzanan düz siyah saçlı, orta yaşlı, kısa boylu bir kadın masanın yanında durmaktadır. Beline bir önlük sarılmış ve yanında bir garson arabası vardır.

"Evet, teşekkürler Vika," diyor Alexei, sonra duraksıyor ve bana kaşlarını kaldırıyor. "Hala aç değilsen tabii, Alinyonok?"

Bu yemeği olabildiğince uzatmak istesem de, fırtına nedeniyle, tüm tabaklar masadan kaymaya ve yemekler havaya uçmaya başlayana kadar sadece birkaç dakika kaldı. İsteksizce başımı sallıyorum. "Yemeğim bitti."

Kadın, Vika, tüm tabakları hızla arabaya istifler ve mutfağın olduğu yatın burnuna doğru sürer.

"Teşekkürler," diye geç kalmış bir şekilde arkasından sesleniyorum.

"Her şey çok lezzetliydi!" Alexei'nin çalışanlarının gözüne girmek fena olmaz.

Kadın başını çevirir ve keskin hatlı yüzünü yumuşatan bir gülümsemeyle "Benim için zevkti" der, sonra arabayı köşeyi dönüp gözden kaybolur.

Konuşmaya devam etmek umuduyla dikkatimi Alexei'ye çeviririm, ama o çoktan ayağa kalkmıştır. "Gidelim mi?" diye sorar, masanın etrafından dolaşıp elini uzatırken, başka bir şimşek daha yakınlarda çakar. Nabzım hızlanır, gürültüsü ardından gelen gök gürültüsünü neredeyse bastırır.

İşte bu.

Benim için bir nevi erteleme süresi sona erdi.

Bölüm 24

5 Ay Önce, Idaho

Bir nefes alma. Bir sığınak. Nikolai'nin uzak dağlık arazisi tam da böyle bir yer olmalıydı. Normal hayatımdan bir mola, Alexei hakkında endişelenmeme gerek olmayan güvenli bir yer. Öyleyse neden bu kadar huzursuz, bu kadar tedirgin hissediyorum? Onu, o gardıropta olanları düşünmeden edemiyorum ve bu beni yavaş yavaş delirtiyor.

Huzursuz bir şekilde, esrarımı son bir kez içip söndürdükten sonra ormandan çıkıyorum. Esrar baş ağrılarımı büyük ölçüde hafifletiyor, bu yüzden daha güçlü bir şeye başvurmam gerekmiyor. Neden baş ağrılarım olduğunu bilmiyorum; Nikolai'nin yeni malikanesinden daha rahatlatıcı bir yer hayal edemiyorum.

Kardeşimin ultra modern malikanesi bir uçurumun üzerinde, her tarafı Instagram'a layık dağ manzaralarıyla çevrili. Mayıs ayı yaklaşmış olmasına rağmen, az önce kar yağdı ve evin etrafında dolaşıp ön kapıya doğru giderken botlarımın altında taze kar çıtırdıyor. Hava temiz ve çam kokulu, o kadar serin ve taze ki ciğerlerimi acıtıyor. Belki de sorun budur. Bu koku bana Alexei'yi ve buradan kaçmak için geldiğim her şeyi hatırlatıyor.

Bir kez daha ciğerlerimi hava ile doldurup kapıyı açıyorum ve eve giriyorum. Ceketimi asıp botlarımı çıkarıp temiz ayakkabılarımı giyiyorum — yüksek topuklu ayakkabılar, çünkü burada bile parlak kalkanımı giymek kendimi daha rahat hissettiriyor. Mutfaktan lezzetli kokular geliyor — Pavel akşam yemeği pişiriyor — ve bir çocuğun tiz sesi, yeğenimin oturma odasında olduğunu haber veriyor.

Ruh halim anında düzelir ve oraya doğru giderken gülümserim. Slava kısa sürede en sevdiğim kişi haline geldi. Nikolai'nin minik bir kopyası olan bu çocuk, özellikle babasının yanında utangaç ve suskun, ama onun etrafımda olmasını çok seviyorum. İlk birkaç hafta boyunca, anlaşılır bir şekilde hepimize derin bir şüpheyle yaklaştığı halde, bana, Pavel'e ve Lyudmila'ya karşı ısınmaya başladı. Nikolai bir istisna; nedense ikisi ortak bir dil bulamıyor — kısmen de olsa, çocuğun Amerika'daki yeni hayatına uyum sağlayabilmesi için onunla İngilizce konuşmamızda ısrar ettiği için. Şahsen,

Slava'nın babasını kabul etmesi kadar önemli olduğunu düşünmüyorum, ama Nikolai beni dinlemiyor. Bu günlerde ilişkimiz pek sıcak sayılmaz.

Beklediğim gibi Slava'yı oturma odasında buluyorum, ama onun dadısı rolünü üstlenen Lyudmila'nın yerine Nikolai onunla birlikte. Kardeşim, Slava'nın oturduğu kanepenin önünde volta atıyor ve oğluna bazı İngilizce kelimeleri tekrar ettirmeye çalışıyor, ama başarısız oluyor. Slava ona boş boş bakıyor, inatla ilgisiz davranıyor. Buna şaşırmadım. Slava, ona dil öğretme girişimlerimi de görmezden geliyor.

"Belki de ona Amerikalı bir öğretmen tutmalıyız," diyorum İngilizce, kanepenin karşısındaki ikili koltuğa oturmak için yaklaşırken. "Kendi ana dilini konuşmayan birine daha iyi tepki verebilir."

Nikolai volta atmayı bırakıp bana soğuk bir bakış attı. "Her zaman gelip giden bir yabancının olması gerekmez."

"Ya evde kalacak biriyse?" Burun

kıvırıyor. "Daha da kötü."

"Neden?" Bir dakika, neden bunu ısrarla savunuyorum? Slava'nın İngilizce öğrenip öğrenmemesi umurumda değil. Bu benim için değil, kardeşim için önemli. "Boş ver. Unut gitsin."

Tuhaf bir şekilde, *bu* Nikolai'yi fikrimin yararını ikna etmiş gibi görünüyor. "Aslında..." Oğluna bakıyor, o da babasına ihtiyatla bakıyor. "Yerel bir gazeteye ilan verebiliriz, kasabadan öğretmenler ilgilenir mi bakarız. İnternette yayınlamazsak ve dikkat çekmezsek, yeterince güvenli olur."

Omuz silkiyorum. "İstersen." Her halükarda karar onun. Ben sadece Slava'nın yerleşip bizi yeni ailesi olarak kabul etmesini istiyorum ve bir öğretmenden İngilizce öğrenmek bunu kolaylaştıracaksa, ben varım.

Slava'nın bakışlarını yakaladığımda, ona sıcak bir gülümsemeyle "*Privet*" diyorum.

Rusça'da "*merhaba" anlamına geliyor*.

Slava gülümsemiyor — Nikolai etrafta olduğunda asla gülümsemez — ama onun biraz rahatladığını hissedebiliyorum. Birçok yönden, bizler onun için hala yabancıyız ve yapay dil engeli de bu durumu kolaylaştırmıyor. Onun kaçırılmasının mümkün olduğunca travmatik olmamasına özen gösterdik — gece yarısı, çocuklara uygun hafif bir sakinleştirici yardımıyla kaçırıldı, bu yüzden onun bakış açısından, sadece burada uyandı — ama bu, tanıdığı her şeyden ve herkesten koparıldığı gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Keşke Nikolai'ye bunu anlayıp nazik ve sabırlı olmasını sağlayabilsem, ama kardeşim oğlunun yanındayken sert ve katı davranıyor, empati yoksunu gibi görünüyor.

Sanki babamızın ruhu onun bedenine girmiş ve Nikolai'nin kendi oğluyla ilişki kurma şansını mahvetmiş gibi. Belki de cinayetinin cezası olarak.

Karanlık anılar zihnime doluşunca titriyorum ve sıcak, dostça gülümsememi korumak için tüm gücümü kullanıyorum. Slava'nın yeni ailesinin eskisi kadar berbat olması onun suçu değil. Leonovlar'la birlikte olmaktansa bizimle birlikte olması daha iyi, buna inanmak zorundayım, ama Nikolai'nin oğlunun burada gerçekten mutlu olmasını umuyordum. Şu ana kadar durum öyle değil.

Ayağa kalkıp kanepeye yaklaşıyorum ve yeğenime elimi uzatıyorum. "Gel, Slavochka," diyorum Rusça, kardeşimin somurtkan bakışlarını görmezden gelerek. "Sana göstermek istediğim yeni bir oyun var."

Slava heyecanla kanepeden atlayıp küçük avucunu benimkine doladığında, kalbim garip, keskin bir acı ile sıkışıyor... Bu acı, nedense, buradan çok uzaklarda olan bir adamı aklıma getiriyor.

Kaçtığım bir adamı.

Bölüm 25

Günümüz, Yer Bilinmiyor

Kaçış yok.

Alexei beni merdivenlerden aşağı, kabinimize doğru götürürken, bu sözler zihnimde yankılanıyor. Eli, giderek büyüyen dalgaların yatı sallaması nedeniyle düşmememem için, görünüşte beni desteklemek amacıyla dirseğimi sıkıca kavrıyor. Ama gerçekte, kaçmak gibi aptalca bir şey yapmamamı sağlamak için. İçimdeki panik kaynaklı dürtüyü hissedebildiğini, hızlı ve sığ nefeslerimi duyabildiğini biliyorum.

İşte bu.

On yıldan fazla süren kedi-fare oyunumuz sona eriyor.

.

Merdivenlerin altına vardığımızda, bir gök gürültüsü beni irkiltir
ve o bana bakıp kaşlarını kaldırdı. "Gök gürültüsünden korkuyor musun, Alinyonok?"

Senden ve bana yapacağın şeylerden korkuyorum. Bu sözler dilimin ucunda dans ediyor, ama onları yutuyorum. Ne kadar korkak olduğumu, her şeye rağmen kardeşlerimin gelip beni bulmasını bencilce dilediğimi bilmesini istemiyorum.

Ama Alexei elbette biliyor. Kabin kapısının önünde durduğunda gözleri siyah bir parıltıyla ışıldıyor. "Anlaşmamızı pişman mı oldun?" Bana bakarken sesi yumuşak ve alaycı. Cevabı biliyor — verebileceğim tek cevabı.

"Hayır." Tek yol bu iken nasıl pişman olabilirim? Alternatif, Nikolai'nin oğlunu ve büyük olasılıkla hayatını kaybetmesi anlamına geliyorken? Chloe, Pavel ve Lyudmila'ya ne olabileceğinden bahsetmiyorum bile.

Tek pişmanlığım, kardeşimin adamlarının çoğunun hayatını kaybettiği kan banyosundan önce, daha önce adım atıp takası yapmamış olmam.

Bölüm 26

1 Gün Önce, Idaho

At sırtında bir sonraki bosa doğru ilerlerim ve kılıcımla ona vururum. Yaratık çığlık atar ve düşer, ama göğsündeki yaradan kan fışkırmak yerine kafası kopar.

Oops. Böyle olmamalıydı.

Hatayı not alıyorum, böylece yarın zihnim dinçken kodumu gözden geçirebilirim. Hâlâ C++'ı öğrenmeye çalışıyorum, ama en son geliştirme araçları sayesinde, yarattığım video oyununun grafikleri muhteşem görünüyor ve şu ana kadar bir patron savaşını tamamladım. Eski bilgisayar bilimi sınıf arkadaşlarımın benim acınası çabalarıma güleceklerinden eminim, ama son birkaç ayda geldiğim noktadan gurur duyuyorum.

Nikolai'nin uzak dağlık arazisinde muhteşem doğanın tadını çıkarmanın yanı sıra yapacak çok az şey olması da yardımcı oluyor. Tabii, Alexei'ye takıntılı olmak dışında yapacak çok az şey var. Üzerinde çalışacağım oyunum olmasaydı, muhtemelen deliye dönerdim. Şu anda olduğu gibi...

Yere bir şeyin çarpma sesi kulağıma ulaşıyor, ardından bir kadının inlemeleri geliyor.

Gözlerimi devirdim. Tabii ki. Nikolai yine Chloe'yi beceriyor, muhtemelen ofisinde. Zavallı kız. Kardeşim onun öğretmenlik başvurusu gördüğü andan itibaren, ona korkutucu bir şekilde takıntılı hale geldi, öyle ki onu Molotov erkekleri ve onların tehlikeli takıntıları konusunda uyarmak zorunda hissettim. Tabii ki bunun bir faydası olmadı. Sadece birkaç ay oldu, ama o şimdiden onu evlenmeye zorladı.

Seks seslerini duymazdan gelmeye çalışıyorum ama imkansız. Duvarlar tarafından boğuklaşsa da sesler bana ulaşıyor ve unutmaya çalıştığım her şeyi hatırlatıyor. Alexei'nin şu anda Amerika Birleşik Devletleri'nde olduğu gerçeği gibi... Haftalardır giderek yaklaşıyor. Özel dedektiflik şirketim onun tüm hareketlerini takip edemiyor ama onun orada olduğunu biliyorum. Nikolai'nin gelen kutusundaki, yaklaşan tehditten bahseden e-postaları gördüm. Leonovları izimizden uzaklaştırmak için elimizden geleni yapmamıza rağmen, Alexei ailemin Slava'nın kaçırılmasında parmağı olduğunu düşünüyor ve Nikolai'yi... ve beni arıyor. Kardeşlerim, sanki ben bir çocukmuşum gibi bu konuyu benden saklamaya çalıştılar

ama ben çocuk değilim. Alexei'nin neler yapabileceğini biliyorum ve onun pes etmeyeceğini de biliyorum.

Of. Yine başladım, onu düşünmeye, endişelenmeye, takıntı yapmaya. Sanırım buradaki tek takıntılı Molotov kardeşim değil.

Zorlukla oyuna yeniden odaklanıyorum, birkaç hantal kod satırını daha zarif hale getirmek için düzenliyorum. Görevime o kadar dalmışım ki, dizüstü bilgisayarımın ekranı aniden kararınca, bir anlığına inanamadan ekrana bakakalıyorum. Bilgisayarımın çökmesi için ne zaman daha uygun bir zaman olabilirdi ki... En son ne zaman "kaydet"e bastım?

Dizüstü bilgisayarın birkaç saniye içinde kendi kendine yeniden başlayacağını umuyorum, ama başlamıyor.

Sinirlenerek güç düğmesine basıyorum.

Hiçbir şey olmuyor. Ne oluyor?

Fişin takılı olup olmadığını kontrol ediyorum ve takılı. Pilinin bitmiş olması imkansız.

İçgüdüsel olarak, masamın üzerinde yüzüstü duran telefonumu alıyorum.

Ekran siyah, tepki vermiyor. Ne yaparsam yapayım açılmıyor. Midem düğümleniyor, tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor.

Elektronik cihazlarımdan birinin bozulması tesadüf olabilir. İkisi ise bir örüntü. Bu örüntü tek bir anlama gelebilir...

Yatak odamın kapısının çalınması, damarlarımdan adrenalin akmasına neden oluyor. Ayağa fırlıyorum.

"Alina!" Pavel'in sesi gergin. "Aç kapıyı."

Ben çoktan oraya koşuyorum. Kalbim çarparken, kapıyı açıyorum ve Pavel'i, kollarında uykulu görünen Slava'yı tutan Lyudmila ile birlikte görüyorum.

"Üçünüz güvenli odaya inmelisiniz," diyor Pavel ciddi bir şekilde. Muhtemelen Slava anlamasın diye İngilizce konuşuyor. "Muhafızlarla bağlantımı kaybettim."

Adrenalin seviyem tavan yapıyor. "Nikolai ve Chloe'yi almalısın. Onlar onun ofisinde."

"Hallettim bile." Nikolai'nin ofisine doğru yürür ve kapıyı yumruklar, Lyudmila ise koridordan merdivenlere doğru koşar. Yüksek topuklu ayakkabılarımın rahatsızlığını umursamadan onun peşinden koşarım. Akşam yemeğinden sonra üstümü değiştirmedim, hâlâ kırmızı gece elbisemi giyiyorum — bu küçük bir merhamet, çünkü şu anda rahatlıkla pijamalarımı giyiyor olabilirdim.

Güvenli oda garajın altında ve hem Lyudmila hem de ben şifreyi biliyoruz. Slava onda olduğu için, duvardaki küçük gri kutuya şifreyi giriyorum. Hafif bir tıslama sesiyle, yanımızdaki zeminden kare şeklinde bir parça kalkıyor, diğerlerinden ayrılıyor ve ortadaki daha küçük bir kare yana kayarak bir tutamağı ortaya çıkarıyor. Kolu çektim ve ağır metal kapı bana doğru açıldı ve altında katlanabilir bir merdiven ortaya çıktı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve merdivenin yanındaki düğmeye bastım, merdiven aşağıdaki alana açıldı — stüdyo daire büyüklüğünde bir sığınak, birkaç kişiyi altı hafta boyunca barındıracak kadar erzakla dolu.

Bunu yaparken, dışarıda kim veya ne olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Sadece bizi güvenli bir yere ulaştırmaya ve midemdeki mide bulantısını görmezden gelmeye odaklanıyorum.

"Sen önce git," diyorum Lyudmila'ya ve Slava'yı ondan alıyorum. Ellerim titriyor, ama sesim sabit. "O da sana doğru inecek."

O dediğimi yapar ve Slava kollarımda kıvranır, artık tamamen uyanmıştır. "Neler oluyor?" diye Rusça sorar, büyük gözleri korku dolu bir şekilde açılmıştır. "Neden buradayız? Lyudmila bunun sadece bir tatbikat olduğunu söyledi, ama tatbikat nedir? Kötü bir şey mi?"

"Hayır, hayır, Slavochka, tatbikat kötü bir şey değildir." Ağırlığının çoğunu sol kalçama verip sırtını güven verici bir şekilde okşuyorum. Küçük ama sağlam ve sıcak vücudunu hissetmek, dışa vurduğum sakinliği korumama yardımcı oluyor. "Sadece bir sorun olduğunda ne yapacağımızı çalışıyoruz, tamam mı?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Ne tür bir sorun?"

"Oh, bilirsin..." Neredeyse beş yaşındaki bir çocuğu korkutmayacak bir şey bulmak için kafamı yoruyorum, ama o benden önce davranıyor.

"Süper kötü adam gelirse gibi mi?"

Ona gülümsüyorum. "Doğru." Çizgi romanlar ve küçük çocukların onlara olan tutkusu için Tanrı'ya şükürler olsun. "Böylece süper kötü adam gelirse ne yapacağımızı biliyoruz."

Slava göğsünü kabartır. "Onu yenebilirim. Süpermen gibi güçlüyüm."

"Evet, öylesin." Tanrım, bu çocuk çok değerli. Onun hayatının ilk dört yılını bilmediğime inanamıyorum. Ben böyle hissediyorsam, Nikolai'nin bu yıkıcı bilgiyi nasıl karşıladığını hayal bile edemiyorum, özellikle de şimdi Slava ile daha da yakınlaştıkları için.

"Hazır!" Lyudmila aşağıdan seslenir.

Slava'yı dikkatlice yere indirip önüne çömeliyorum. "Alıştırmanın bir parçası da bu merdivenden aşağı inmek. Yapabilir misin?"

Başını sallıyor. "Tırmanmayı biliyorum."

"Tamam, güzel." İnce omzunu sıkıyorum. "Şimdi git. Hızlı ama dikkatli ol, tamam mı? Lyudmila aşağıda seni bekliyor."

Maymun gibi merdivenden aşağı tırmanır ve birkaç saniye sonra Lyudmila onu yakaladığını bağırır. İçimi rahatlık kaplar ve ben de merdivenden aşağı inerek güvenli odaya girerim.

Ayaklarım yere değdiği anda Lyudmila kolumdan tutar. "Monitörlerin hiçbiri çalışmıyor," diye kulağıma fısıldar. Geri adım atarak, dışarıdan gelen kamera görüntülerini göstermesi gereken ama şu anda sadece parazit gösteren ekran duvarına doğru başını sallar.

Siktir. Ölmüş telefonumu ve bilgisayarımı hatırlayınca kalbim daha hızlı atmaya başlar.

Bu bir EMP. Evdeki ışıklar hiç sönmemiş olsa da, öyle olmalı. Teknoloji meraklısı paranoyak Konstantin, böyle bir saldırı olasılığından endişe duyduğu için, ana elektrik hatlarımız yer altına gömülmüş ve metal kasalarla güçlendirilmiş, yedek jeneratörümüz ise Faraday kafesinde bulunuyor. Ancak telefonlarımız, dizüstü bilgisayarlarımız, kameralarımız ve dronlarımız, yani açıkta bulunan tüm elektronik cihazlar, elektromanyetik darbeyle yanmış olmalı ve bu kadar gelişmiş bir silaha erişimi olan tek bir düşmanımız var.

Leonovlar.

Alexei bizi buldu.

Uzaklardan gelen silah sesleri beni irkiltir.

Kahretsin. Artık hiç şüphe yok.

Bu bir saldırı.

Gerçek.

Gerçekleşiyor.

Endişemi kontrol etmek için boşuna bir çabayla odada volta atmaya başlıyorum. Küçük ama tam donanımlı bir mutfağın yanı sıra, sığınakta bir kral yatak, iki futon, küçük bir banyo ve bir kiler var. Teorik olarak bolca yer var, ama kendimi klostrofobik hissediyorum, kafeste bir fare gibi kapana kısılmış.

Chloe'nin ortaya çıkması için sadece birkaç dakika geçmesi gerekiyor, ama bana sonsuzluk gibi geliyor. Merdivenden aşağı iniyor ve arkasındaki tavan kapağını kapatıyor. O da akşam kıyafetini değiştirmedi ve beyaz elbisesi, pürüzsüz, zeytin tonlu teni gibi, parlak tavan ışıkları altında parlıyor. Genel olarak, harika bir seks yapmış birinin nemli, kızarmış görünümüne sahip ve bir an için keskin, mantıksız bir kıskançlık hissediyorum.

Ama hayır. Bu aptalca. Seks istemiyorum. Aşk ve evlilik istemiyorum, özellikle de kardeşim gibi tehlikeli ve takıntılı bir adamla. Sadece yalnız kalmak istiyorum.

Chloe yere iner inmez Slava ona koşar. Buna şaşırmadım. Chloe şu anda onun en sevdiği kişi, şüphesiz Nikolai'nin onu evliliğe zorlamasının bir başka nedeni de bu. Çocuklara olan sevgisi dışında başka harika özellikleri de yok değil. Ben de onu çok seviyorum, son haftalarda arkadaş olduk.

"Otur lütfen," Lyudmila, yanından geçerken fısıldayarak söylüyor, ben de kendimi durdurup Chloe'nin Slava ile oturduğu yatağın karşısındaki futona oturuyorum. Slava, Chloe'nin kucağında, boynuna sarılmış durumda ve ben yine mantıksız bir kıskançlık dalgası hissediyorum - bu sefer, onu kucağıma almak, onun küçük, sıcak ağırlığından rahatlık duymak istediğim için.

"Lyudmila ona bunun sadece bir tatbikat olduğunu söyledi," diyorum İngilizce, sesimi alçak tutarak. Umarım Slava anlamaz. Chloe sayesinde, yeğenim artık İngilizce'de bir sürü kelime ve birkaç temel cümle biliyor, ama hala akıcı konuşmaktan uzak. "İyi karşılıyor, sence de öyle değil mi?"

Chloe gözle görülür şekilde yutkunuyor ve uzaktan gelen silah sesleri ile başını kaldırıyor. Sesi sadece biraz titriyor. "Evet. Harika gidiyor."

Oysa ben ve o da çok gerginiz. Çıplak ayağıyla yere vuruyor, sesi beynimde çekiç gibi yankılanıyor.

"Lütfen bunu yapma," diyorum ve o duruyor, ama sonra alt dudağını ısırmaya başlıyor.

Diğer futonda oturan Lyudmila bana azarlayıcı bir bakış atar. O da benim kadar solgun, ama Pavel dışarıda, Nikolai gibi tehlikede olmasına rağmen kendini tutuyor.

Alexei de, eğer tüm bunların arkasında o varsa, aynı durumda.

Nefes alıp kendimi toplamaya çalışıyorum, ama pek başarılı olamıyorum. Kafam, her saniye daha da sıkılaşan bir mengeneye sıkışmış gibi hissediyorum. Dışarıda neler olduğunu bilmiyorum, ama tahmin edebiliyorum. Çevrede devriye gezen birkaç düzine korumamız var, hepsi de çok iyi eğitilmişler ve Nikolai ile Pavel, en az bir düzine adamın değerinde. Ama onlar da insan, hata yapabilirler. Saldırganlar yeterince büyük bir güçle gelmişlerse...

Daha uzaklardan silah sesleri geliyor. Chloe irkiliyor, Slava'ya daha sıkı sarılıyor ve Lyudmila zıplıyor. Hareket etmemeye çalışarak sert bir şekilde otururken boynum ve omuzlarım metalden yapılmış gibi hissediyorum.

Tık. Tık. Tık. Tık. Tık. Tık.

Kahretsin. Chloe yine ayağıyla yere vuruyor. Başka bir şeye, herhangi bir şeye odaklanmaya çalışıyorum, ama bu ses beni delirtiyor, kalp atışlarımın çılgın ritmi ve şakaklarımda zonklayan ağrıyla birleşiyor.

Ona sert bir bakış atıyorum, ama o bunu görmüyor. Sanırım söylemek zorundayım. "Kes şunu, Chloe."

Ses tonum istediğimden daha keskin çıkıyor ve Chloe başını kaldırıp büyük kahverengi gözlerini şaşkınlıkla açıyor. "Kusura bakma." Slava'yı bir dizinden diğerine geçiriyor. "Sadece onlar için endişeleniyorum."

Endişeleniyor mu? Bütün vücudum çıplak, açık bir sinir gibi, midem o kadar sıkı düğümlenmiş ki kusacak gibiyim.

Leonovlar bizi bulmuş.

Oradakilerin Alexei'nin güçleri olduğundan neredeyse eminim.

Lyudmila bana anlayışlı bir bakış attı ve ben zorlukla nefes aldım. Güvenli bir odadayız, ama kendimi hiç de güvende hissetmiyorum. Üstümüzde bir savaş varken nasıl hissedebilirim ki? İnsanlar kan kaybedip ölürken? En azından kısmen benim hatam olduğunu düşünürken?

Tık. Tık. Tık. Tık. Tık. Tık.

Ayağa fırlıyorum. "Keser misin şunu lan?"

Farklı koşullar altında, Chloe'nin sıkıntısına anlayışla yaklaşırdım, ama göğüs kafesim içe doğru çöküyor gibi hissediyorum ve baş ağrım her saniye daha da kötüleşiyor. Kısa süre önce yine kötü bir dönem geçirdim, ilaçlarımı kullanmam gerekti ve hala tam olarak atlatamadım. Her gün bir ya da iki... ya da on tane ilaç alma dürtüsüyle mücadele ediyorum. Ağrı kesicileri yutup, her zaman var olan korku ve şüpheleri unutmak çok cazip geliyor.

Kardeşim ve yeni ailesini saklanarak tehlikeye attım mı?

Alexei, benim burada olduğumdan şüphelenmeseydi, Nikolai'nin yerleşkesini bulmak için bu kadar kararlı olur muydu?

Chloe gerginleşir ve Lyudmila bana dönünce bana ters cevap verecek gibi olduğunu anlarım. Solgunluğuna rağmen sesi sakindir, yatıştırıcıdır ve Rusça olarak "Kızın suçu yok. Sadece Nikolai için korkuyor" der.

Elbette korkuyor. Onu suçlayamam. Kardeşim, Pavel ve tüm korumalar için çok korkuyorum. *Ve Alexei için*.

Şakaklarımda zonklama keskin bir şekilde şiddetlenir ve ben futona geri çöküp, sığ nefesler alırım. Alexei'nin tehlikeli olduğu halde onun için tehlikeyi düşünmek çok aptalca, ama elimde değil. Elimi saçlarımın arasına sokup, elbisenin önünü düzeltirken elim titriyor.

Tanrım, ben tam bir felaketim.

Futon yanımda sıkışıyor ve başımı kaldırıp baktığımda Chloe'nin orada oturduğunu görüyorum, Slava yok, o şimdi yatakta tek başına oturmuş bizi merakla izliyor.

"İyi misin?" diye soruyor alçak sesle.

Sessizce ona bakıyorum ve o, yılmadan devam ediyor. "Başka bir şey mi var? Alışılmadık bir şekilde tedirgin görünüyorsun, tabii bunun için iyi bir nedenin yok değil."

Cevap vermek üzereydim ama sonra başımı salladım. O, Alexei ve benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor ve bunu şimdi konuşmanın sırası değil. Ayrıca, dışarıdaki kişinin Alexei olduğuna emin olsam da, bu resmi olarak doğrulanmadı. Hâlâ bizim ya da Chloe'nin başka bir düşmanı olabilir. "Önemli bir şey değil," diyorum sıkı bir sesle. "Başım çok ağrıyor, hepsi bu."

Sıcak kahverengi gözlerinde sempati dolu bir bakış belirir. Baş ağrılarımı biliyor. Elini benim elime koyar, ince avucunun sıcaklığı donmuş cildimi ısıtır. "İlaçların yanında mı?"

"Hayır."

Bakışları hemen garaja çıkan merdivene kayıyor. "Aklından bile geçirme," diyorum sertçe. "İstersem, kendim gider alırım ama ikimiz de..."

Kulakları sağır eden bir patlama odayı sarsar, tavan lambası titrer ve alçı parçaları yağmur gibi yağar. Nabzım hızlanır, içimi buz gibi bir korku kaplar. İçgüdüsel olarak ayağa fırlarım, Chloe ve Lyudmila da öyle. Yatakta, Slava'nın gözleri korkuyla büyümüştür. Güvenlik tatbikatı yalanımız her saniye daha az inandırıcı hale gelmektedir.

Ona doğru ilerlemeye başlıyorum, ama Chloe benden önce davranıyor. Onu yakalayıp kalçasına oturtuyor ve ben bir şey söyleyemeden, Chloe'nin son birkaç aydır öğrettiklerine göre, ince, tiz sesiyle İngilizce konuşmaya başlıyor.

"Mama Chloe, Papa nerede? Bu durum hoşuma gitmiyor. Onun benimle olmasını istiyorum."

Onu, evlat edinen ebeveyn gibi daha sıkı kucaklıyor. "Ben de, canım. Ben de. Ama merak etme. Her şey yoluna girecek. Baban yakında burada olacak. Sadece beklememiz gerekiyor."

Sözleri güven verici olmalı, ve belki Slava için öyledir. Ancak benim tek düşünebildiğim, potansiyel olarak ölümcül bir patlama olduğu. Şu anda, değer verdiğim biri dışarıda, parçalara ayrılmış halde yatıyor olabilir. Nikolai olabilir. Pavel olabilir. Ya da, aman Tanrım, Alexei olabilir.

Bir şeyler yapmalıyım. Eğer dışarıda Alexei'nin güçleri varsa, bunun devam etmesine izin veremem. Bunu durdurmalıyım. Yapmalıyım...

Lyudmila yanıma yaklaşıyor. Kolunu omuzlarıma dolayarak başını bana doğru eğiyor ve Rusça fısıldıyor: "Aklından bile geçirme. Sadece ayak bağı olursun. Alexei çocuk için burada ve kardeşin onu teslim etmeyecek, bunu biliyorsun. Ne yapabileceğini düşünürsen düşün, yapamazsın. Ben de yapamam. Yapabileceğimiz en iyi şey, burada kalmak, böylece kocam ve kardeşin bizim için endişelenmek zorunda kalmazlar."

O hem haklı hem de haksız. Chloe'nin aksine, nişanlanmayı biliyor, ama Alexei ile benim aramızda başka bir geçmiş olduğunu, Alexei'nin burada olması *durumunda* Slava'nın bunun ana nedeni olmayabileceğini fark etmiyor. Haklı olduğu nokta, bu sığınağın güvenliğini terk edip, yukarıda olan bitenin önüne çıkmanın aptalca olacağıdır. Lyudmila ve ben, Pavel'in eğitimi sayesinde oldukça iyi nişancıyız, ama hiç gerçek bir savaşta bulunmadık. Dışarıda bir yük olacağımız kesin, çünkü...

"Sence buna ne sebep oldu?" Chloe patladı. Slava'yı korkuttuğunu fark edince, ona daha sıkı sarıldı ve daha sakin bir sesle devam etti. "Patlamayı kastediyorum. Sence..."

Garip bir şekilde, onun paniği beni biraz sakinleştirir. "RPG olabilir," derim, Lyudmila'nın kollarından kurtulurken, duygusuz, düz bir ses tonuyla korkumu gizlerim. Herkesin iyiliği için kendimi toparlamalıyım. "Garaja ateş ederek araçlarımızı imha edip kaçış imkânımızı ortadan kaldırmış olabilirler. Ya da garaj girişine elle patlayıcı yerleştirmiş olabilirler, bu da onların zaten burada, evde oldukları anlamına gelir."

Şaşırtıcı bir şekilde, ağzımdan çıkan sözler bir şekilde mantıklı geliyor. Durumu daha ayrıntılı analiz etmek için mantıklı düşünmeye çalışıyorum.

Eğer evdeyseler, hazırlık yapmamız gerekiyor.

Beni boğmak üzere olan duyguları bastırarak, monitörlerin bulunduğu duvara doğru yöneliyorum.

Chloe de aynı düşüncede olmalı ki, "Burada silah var mı? Birkaç kez atış poligonuna gittim, bu yüzden ben..." derken, avucumu duvara dayadığımı görünce sözünü keser. Duvar kayar ve geniş bir silah koleksiyonu ortaya çıkar.

"Kardeşim her şeyi önceden görmüş," derim ve uzanıp bir Glock alırım. Bu, evin çeşitli yerlerine gizlenmiş birçok silah deposundan biridir. Nikolai, ilk geldiğimizde hepsini bana göstermişti. "Bu odayı yakın zamanda bulmaları pek olası değil, ama bulurlarsa hazırlıklı olacağız," derim ve silahı doldurmaya başlarım.

Chloe, Slava'yı yere indirip silah deposuna doğru yürürken yüzü solgunlaşır, ama çocuk bacaklarına sarılır. "Babamı istiyorum." Başını geriye eğip annesine bakarken sesi titrer. "O nerede?"

Göğsüm acı bir şekilde sıkışır. Onu sakinleştirmek için yanına gitmek üzereyim, ama Chloe çoktan harekete geçmiş. Koyu renkli saçlarını okşar, yüzünde yumuşak bir ifade ve sesinde hafif bir üzüntü vardır. "Bilmiyorum canım, ama eminim yakında onu göreceğiz. Şimdilik hazırlıklı olmamız gerekiyor, tamam mı? Böylece baban bu tatbikatta başarısız olmadığımızı ve kendimize bakabileceğimizi, hepimizin Süpermen gibi güçlü olduğumuzu bilecek."

Slava burnunu çekiyor ama Chloe'nin bacaklarını bırakıyor ve onun hareket etmesine izin veriyor. "Aferin oğlum," diye mırıldanıyor ve şimdi kendini de silahlandıran Lyudmila'ya bakıyor

. Nedense bu, Chloe'yi tekrar tetikler. Sesi yükselir. "Burada ne halt ediyoruz biz? Dışarıda onlara yardım etmeliyiz!" Kendini toparlayarak ses tonunu yumuşatır ve bir silaha uzanır. "Belki içimizden biri burada kalıp gözcülük yapabilir..."

Güvenli odada bir patlama daha yankılanır, başımıza daha fazla alçı yağar ve kazandığım kırılgan sükunetim paramparça olur. Terör midemi cam parçalarıyla doldurur ve tavandaki ışıklar birkaç kez yanıp söndükten sonra tamamen sönerek bizi karanlıkta bırakır, sadece tavandan gelen boğuk silah sesleri duyulur.

Nikolai. Alexei.

Hayır. Hayır, olamaz. Şu anda ikisinin de yaralandığını düşünemem. Ya da Pavel'in ya da korumalarımızın herhangi birinin. Kontrol edebileceğim şeylere konsantre olmalıyım.

Dönüp, karanlıkta son gördüğüm yere doğru yolumu bulmaya çalışırken, Chloe'nin gergin sesi bana ulaşıyor.

"Slava? Slava, neredesin? Alina, Lyudmila, orada mısınız? O nerede? Slava'yı bulamıyorum."

Cam parçaları göğsümü doldurmak için genişliyor. "O senin hemen yanındaydı." Rusça'ya geçip sesimi yükseltiyorum. "Slava! Slavochka, neredesin?"

Cevap yok.

Chloe'nin paniği sesine yansıyor. "Slava! Bu bir oyun değil. Saklambaç oynamıyoruz. Lyudmila, onu görüyor musun?"

Lyudmila, gramer kurallarına uymayan İngilizcesiyle, aynı derecede endişeli bir sesle cevap veriyor. "Hayır. Belki yaralanmıştır. Şimdi ışık arıyorum."

Evet, el fenerleri. İyi fikir. Arkadaki çekmecelere doğru el yordamıyla ilerlerken, Chloe'nin "Slava? Slava, buraya gel!" diye bağırdığını duyarım.

Onu buldu mu? Dönüp odanın diğer tarafından gelen zayıf ışığa gözlerimi kırpıştırıyorum. Chloe çoktan oraya doğru gidiyor, Slava'nın adını haykırıyor ve dehşetle ışığın nereden geldiğini anlıyorum.

Garaja çıkan merdiven.

Tavan kapağı açık bırakılmış olmalı.

Chloe merdivenden yukarı tırmanmaya başlamıştı bile. Onun peşinden koştum. "Chloe, bekle!"

Lyudmila önümde belirir ve keskin, keskin bir koku burnuma ulaşır ulaşmaz yolumu keser.

Duman.

Yukarıdan geliyor.

Ya garaj ya da ev yanıyor. "Bekle," diye

tıslar Lyudmila. "Bizim..."

Onu kenara itiyorum. "Çekil! Slava..."

"Öylece dışarı çıkamayız!" Kolumu tutar. "Bir plan yapmalıyız."

Bir planım var, ama onun hoşuna gitmeyecek bir plan. Titriyorum, cildim o kadar soğuk ki, mevsim normallerinin üzerinde sıcak bir Eylül gecesi değil de kış günüymüş gibi. "Burada kal," diyorum, sözlerim birbirine karışıyor. "Ne yapacağımı çok iyi biliyorum."

O cevap veremeden kolundan kurtulup merdivene doğru koşuyorum. Silah hala elimde, soğuk ağırlığı hem mide bulandırıcı hem de güven verici.

Boş elimle uzun eteğimi tutup uyluklarıma kadar kaldırıyorum ve yüksek topuklu ayakkabılarımın her basamakta takılmasını umursamadan merdivene tırmanıyorum.

Yukarı çıktıkça duman kokusu daha da güçleniyor ve garaja çıktığımda gözlerim ve boğazım yanıyor. Dizlerimin üzerine çöküp nispeten temiz havayı ciğerlerime çekiyorum, sonra nefesimi tutup ayağa kalkarak önümdeki manzarayı izliyorum.

Sanki savaş alanından çıkmış gibi: duman ve titreyen alevler, beyaz bir alçı tabakasıyla kaplı arabalar, patlamanın şiddetiyle camları paramparça olmuş. Patlama, garajın büyük metal kapısında devasa bir delik açmış, geride sadece parçalanmış kenarlar ve ateş bırakmış.

Ateş, Chloe'nin beyaz elbisesini garaj yolunda görebilmem için yeterli ışığı sağlıyor, aniden durduğunda gerginliği vücudunun duruşundan belli oluyor.

Yere çömelip yarı temiz bir nefes daha alıyorum ve sonra onun peşinden koşuyorum, topuklarım kırık cam ve sıva üzerinde çıtır çıtır sesler çıkarıyor. Boğazım yanıyor, gözlerim yaşarıyor ve başım acı içinde zonkluyor, ama devam ediyorum, bir şekilde beni mahvedeceğini bildiğim olay yerine doğru ilerliyorum.

Zaman yavaşlamış gibi, her adım aşırı bir çaba gerektiriyor, her saniye sonsuzluğa uzanıyor, araba yolundaki ölümcül çatışma gözüme giriyor.

Kardeşim ve Alexei, silahlarını birbirlerine doğrultmuşlar.

Ve ortada, Slava, gözleri korku ve anlamsızlıkla açılmış.

Zihnimde soğuk ve net bir şey, olayın sonuçlarını gözden geçiriyor. Şu anda silah sesi duyulmuyor, bu yüzden Alexei'nin adamları, Nikolai'nin kompleksin çevresindeki korumalarını etkisiz hale getirmiş olmalılar. Peki ya Pavel? O, evi korumakla görevli. Hayatta mı? *Lütfen hayatta olsun.*

Adımlarımı uzatıyorum, ama sanki balçıkta yürüyor gibiyim. Chloe silahını kaldırıp Alexei'ye doğrulttuğunda giriş imkansız derecede uzak görünüyor. "Silahını bırak ve geri çekil!" Sesi titriyor, dumanla boğuklaşmış bir ses çıkıyor.

Hayır, aptal kız! O seni öldürecek! Ona bu sözleri haykırmak istiyorum, ama ciğerlerim zaten hava ihtiyacı nedeniyle uluyor ve oraya ulaşmak ve gerçekleşmek üzere olan kabusu durdurmak için kalan her parça oksijene ihtiyacım var.

Alexei'nin bakışları ona doğru kayıyor. *Yapma. Lütfen yapma.* Rahatlamama neden olan şey, onun hareket etmemesi. "Buraya gel, Slavchik," diyor Rusça. Derin, rahatsız edici derecede sakin sesi, omurgamdan sıcak ve soğuk ürpertiler geçiriyor. "Çabuk."

Kardeşimin hırlayan cevabı İngilizce. "Oğlum seninle hiçbir yere gitmiyor. Slavochka, arkama geç. Hemen git."

Kalbimin güm güm atışının sesinden bu sözler bana zar zor ulaşıyor. Girişteki alevler yaklaşıyor, gözümün önünde dans ediyor. Garaj yolunda, yeğenim tam bir kafa karışıklığı içinde, tanıdığı iki adam arasında bakışlarını gezdiriyor. "Lyosha amca? Baba?"

Cesur bir aptal gibi, Chloe öne doğru adım atar. "Slavochka... Lütfen bana gel. Anne Chloe'nin sana ihtiyacı var."

Yeğenim tereddüt ediyor, sanki iki ölümcül silahlı adamın arasında kalmadığında ne olacağını biliyormuş gibi, ama sonra kararını veriyor. Chloe bir adım daha dikkatlice ilerlerken, kısa bacaklarıyla hızla ona doğru koşuyor ve Chloe onu kolundan tutup arkasına itiyor.

Rat-tat-tat!

Korku bacaklarımı titretip görüşümü grileştirirken, sendeleyip bir arabaya tutunuyorum. Silah seslerini hayal ettiğimi, garaj yolundaki her şeyin hala olduğu gibi olduğunu anlamam bir saniye sürüyor.

Dumanla dolu havayı ciğerlerime çekiyorum, işkence gören ciğerlerim pes ediyor, ama girişe yeterince yakın olduğum için hava tekrar solunabilir hale geliyor. Arabadan uzaklaşırken, Alexei'nin kaba kahkahasını duyunca öksürüğümü bastırıyorum.

"Mama Chloe, değil mi?" diye İngilizce konuşuyor. Karanlık ve alaycı sesi, dizlerimi tekrar titretir. "Tatlım... Bir kasını daha hareket ettirirsen, önce senin beynini, sonra da sevgili kocanın beynini patlatırım. Bu arada, düğününüz için tebrikler. Düğün çok yakın zamanda oldu sanırım?"

Hâlâ bacaklarımı hareket ettirmeye çalışırken, kardeşim ölümcül derecede yumuşak bir ses tonuyla cevap verdi: "Seni ilgilendirmez. Şimdi, beynini yere saçmadan git buradan. Aile olduğumuza göre, muhafızlar gelmeden gitmene izin vereceğim."

"Ne muhafızları?" Dumanın içinden bile, Alexei'nin keskin, acımasız bir gülümsemeyle dişlerini gösteren beyaz dişlerini görebiliyorum. "Şu anda burada sadece ben ve adamlarım var. Ve ben istediğimi almadan buradan gideceğimi düşünüyorsan, kafan çok iyi.

Kız kardeşimin oğlunu ve Alina'yı teslim et, belki, sadece belki, seni ve güzel gelinini yaşatırım. Zaten yakında daha da yakın bir aile olacağız."

Kalbim bir anda yerinden çıkacak gibi oldu ve kardeşimin daha yumuşak, daha sakin bir sesle söylediği sonraki sözleri neredeyse kaçırıyordum. "Ateş açmadan önce susup geri çekilmen için tam otuz saniyen var."

Alexei'nin bakışları tekrar Chloe'ye kayar. "O ve çocuk buradayken mi? Sanmıyorum. Ayrıca, keskin nişancılarım ikinizi de nişan aldı."

"Saçmalık," der kardeşim soğuk bir sesle. "Net bir atış açısı yok."

Alexei'nin sırıtışı tam bir vahşilik. "Öyle mi? Bahse girer misin? Her halükarda, tek yapmam gereken beklemek, adamlarım çatındaki nişancıyı indirecekler, o zaman tamamen kuşatılmış olacaksın ve ben de almaya geldiğim şeyi alacağım."

Bacaklarıma yeniden güç geliyor. Çatıdaki nişancı... O Pavel olmalı. Hâlâ hayatta. Nikolai'nin sesi buz gibi olurken kendimi ileri atıyorum. "O zamana kadar ölürsen olmaz. Yirmi saniyen kaldı. On dokuz. On sekiz..."

Alexei'nin gözleri yarık gibi daralır ve karanlık derinliklerinde kardeşimin ölümünü okuyabilirim — Nikolai'nin gergin duruşunda da Alexei'nin sonunu görebilirim. Şiddet havayı doldurur, kalın, zehirli dumanı etrafımda dönen duman kadar toksiktir.

Ya şimdi ya da asla.

Resmi olarak zamanımız doldu.

Son metreyi koşarak geçip ortaya çıkıyorum. "Dur!" Patlamanın bıraktığı pürüzlü delikten geçerken gözlerim dumanla doluyor, silahımı gevşekçe yanımda tutuyorum ve neredeyse hayatımın yarısı boyunca kaçmaya çalıştığım adama bakıyorum. "Dur, Alexei, lütfen. Slava hiçbir yere gitmiyor, bunu biliyorsun. Kardeşim oğlunu bırakmayacak. Ve o

— Sesim, yaptığımın tam olarak farkına varınca kırılır. "Zaten istediğin kişi o değil."

Yanımda Chloe duyulabilir bir nefes alır, ama onu görmezden gelirim, gözlerim Alexei'ye kilitlenmiştir. Onun bakışları da beni yakar, bu mesafeden bile içindeki karanlık açlık görülebilir. Kalbim daha hızlı atıyor. Siyah taktik giysiler giymiş, elinde silahıyla, düşmanım her zamanki gibi ölümcül görünüyor, ama yine de içimdeki küçük bir parça onun için yanıyor — ve daha da küçük bir parça, kabul etmek istemediğim bir parça, onun hayatta olduğu için minnetle ağlıyor.

"Alina, geri çekil." Kardeşimin sesi bıçak gibi keskin, ama onu da görmezden geliyorum. Bu artık Alexei ile benim aramda.

Silahımı kaldırıp ona doğrulttuğumda, beni uyuşuk bir sükunet sarıyor. Sesim sakin, "Bir seçeneğin var. Mükemmel bir nişancı olduğunu biliyorum, ama kardeşim de öyle, ben de öyle. İçerideki Lyudmila da öyle." Karanlık garaja doğru başımı sallıyorum. Blöf yapıyorum, ama Alexei'nin bunu bilmesine izin veremem. İnsanüstü bir çaba göstererek, aynı sakin ses tonuyla devam ediyorum. "Belki kurşunlarımız seni bulmadan önce bir veya ikimizi vurabilirsin, belki keskin nişancıların da yardım edebilir, ama kimse buradan yarasız çıkamayacak. Bizi çevreleyen güçlerin avantajı sende olabilir, ama burada sayıca biz üstünüz. Ayrıca..." Sesime alaycı bir ton katmayı başarıyorum. "Ölü olarak sana ne faydam var ki, değil mi?"

"Alina, sus ve içeri gir," diyor Nikolai sert bir sesle. "Senin..."

"Sizinle geleceğim," kardeşim konuşmamış gibi devam ediyorum. "Nişan sözleşmesini yerine getireceğim. Karşılığında, adamlarınızı geri çekecek ve yeğenimi unutacaksınız. O buraya, babası ve Chloe'nin yanına ait, bunu kendiniz de görebilirsiniz."

Alexei'nin bakışları bir anlığına Chloe'ye kayar, Slava'nın ona sarıldığını, Chloe'nin minik vücuduyla onu koruduğunu, bir anne ayı kadar vahşi göründüğünü görür. Çocuğun gözleri iri ve korku doludur; hepimiz İngilizce konuşuyoruz, bu yüzden ayrıntıları anlamaz, ama duruşlarımızdaki gerginlik ve birbirimize doğrulttuğumuz silahlar açıkça ortadadır.

Alexei yeğenini de benimle birlikte almaya çalışırsa, kan dökülecek ve çocuğun yaşayacağı onarılamaz travma onun vicdanına yük olacak.

Alexei'nin bakışları tekrar yüzüme dönüyor ve ben, bakışlarındaki öfke ve yakıcı açlıktan titriyorum. Yine de sesi, benimki gibi sakin. "Tamam. Anlaştık. Silahı bırak ve bana doğru yürü."

"Sakın yapma," diye Nikolai sertçe söyler. "Onu halledebilirim."

"Belki." Silahımı yere bırakırken, nabzım şakaklarımdan rahatsız edici bir şekilde atıyor. "Ya da belki ikiniz de öleceksiniz. Belki Chloe ve Slava da ölecek. Bunu bir düşün."

Nikolai'nin sesi gergin. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Dudaklarıma yayılan gülümseme dilimi acı bir tatla kaplıyor. "Bu senin kararın değil kardeşim. Benim de değil. İnandığın tüm bu kader meselesi

Benim kaderim on beş yaşımdayken belirlendi ve artık ondan kaçmayı bırakmamın zamanı geldi. Sen ve Konstantin beni yeterince korudunuz."

O daha fazla tartışamadan, Alexei'ye doğru koşuyorum. O da bana ulaşır ulaşmaz beni demir gibi bir tutuşla dirseğimden yakalıyor ve kendine doğru çekerek beni sahiplenircesine yanına sıkıştırıyor. Burnumda duman kokusu olsa da, onun vahşi orman kokusunu alabiliyorum ve vücudum onun yakınlığında titriyor, Alexei'ye yakın olmanın her zaman yarattığı karmaşık duygu karışımını bastırmaya çalışırken cildim bir soğuk bir sıcak oluyor.

Bunca zaman, bunca yıl sonra, o burada.

Beni almaya geldi.

İçimde, her zaman böyle olacağını biliyordum.

Yolun karşısında, kardeşimin yüzü öfkeyle buruşuyor. Bize doğru yürümeye başlıyor, ancak Alexei'nin parmağı tetikte uyarıcı bir şekilde seğirdiğinde duruyor.

"Yapma Kolya," diyorum boğuk bir sesle, Alexei beni ağaçların olduğu yere doğru sürüklerken, silahı hala Nikolai'ye doğrultmuş halde. Her kelime tabutuma çakılan bir çivi gibi, ama devam ediyorum, kardeşimle aramızdaki mesafe arttıkça sesimi yükseltiyorum. "Ben iyiyim. Chloe ve Slava'ya iyi bak, Moskova'da görüşürüz, tamam mı? Konstantin'e beni aramamasını söyle. Benim yüzümden kan dökülmesini istemiyorum!"

Karanlık orman etrafımızı sararken son sözleri haykırıyorum ve kendimi kaçıran adamın, evlenmeyi kabul ettiğim adamın insafına bırakıyorum.

En kötü kabusum gerçek oldu.

Bölüm 27

Günümüz, Yer Bilinmiyor

Kabin kapısını açan Alexei, elini hala dirseğimde tutarak beni içeriye yönlendirir. Buraya yürümemiz iki dakika sürerken, fırtına iyice şiddetini artırmış, şiddetli yağmur dairesel pencerelere vururken, arka arkaya iki kez şimşek çakmıştır. Bir saniye sonra gök gürültüsü duyulur ve beklediğim halde yine irkilirim; bu da ne kadar gergin olduğumu gösterir.

İşte bu.

Artık kaçmak, saklanmak, ertelemek yok.

On yıldan fazla bir süre sonra, hesaplaşma günüm geldi.

Alexei kolumu bırakmadan önce beni kendine doğru çevirdi. Güneş kalın bulutların arkasında gizlenmiş, kabin gölgelere bürünmüş, pencerelerden süzülen gün ışığı gölgeleri dağıtmaya yetmiyordu. Etrafımı saran karanlığı ya da içimi kemiren ve kalbimi hızlandıran korkuyu kovmak için çok griydi.

Korku *ve* arzu.

Bir başka şimşek kabini bir anlığına aydınlatırken, Alexei'nin keskin, gergin yüz hatlarını ve gözlerindeki yakıcı açlığı vurgularken, zorlukla yutkunup geri çekildim.

"Seni ne kadar uzun zamandır istediğimi bilemezsin," diyor boğuk, gırtlaktan gelen bir sesle, siyah tişörtünün eteğine uzanırken. Hızlı, ekonomik bir hareketle tişörtü başından çıkarıyor ve yere bırakıyor. Sesi derinleşiyor, kaba bir hırıltıya dönüşüyor. "Seni ne kadar uzun zamandır beklediğimi."

Kabin etrafımızda sallanırken, yat giderek büyüyen dalgaların etkisiyle sallanıyor ve ağzımdaki tüm tükürük buharlaşıyor. "Başka kadınlarla yatıyorsan, bu pek beklemek sayılmaz." Sesimin mantıklı geldiğini düşünüyorum, ama emin olamıyorum. Kalbim kaburgalarıma çarparak yanlara doğru atıyor ve cildim ateş basmış gibi yanıyor. Alexei'yi hiç gömleksiz görmemiştim, PI fotoğraflarında bile, ve gövdesinin güçlü, keskin erkekçe hatları, yıllar boyunca hayal gücümün yarattığı her şeyi aşıyor.

Kalın, sert kaslı omuzları ve güçlü, belirgin göğüs kasları, her bir karın kası keskin bir şekilde belirginleşen ince bir bele doğru inceliyor. Kolları gibi, göğsü de bronz teninde koyu, karmaşık bir desen oluşturan dövmelerle süslenmiş. Keskin siyah kıllar meme uçlarının etrafında kıvrılıyor ve göğsünün ortasına kadar uzanıyor, altında ise daha kalın bir kıl çizgisi alt karnını ikiye bölüyor ve düşük bel kot pantolonunun içine kayboluyor.

Alexei Leonov'u hiç güzel bulmamıştım, ama o güzel. Korkunç ve güzel, sanki bir sanatçının şeytanı tasvir ettiği gibi.

Kısa ve sert bir kahkaha atarken karın kasları dalgalanıyor. "Başka kadınlarla yattığımı mı düşünüyorsun?"

Gözlerimi zorla yüzüne çeviriyorum. "Yatmadın mı?"

Sert yüz hatlarındaki ifade nefesimi kesiyor. "Hayır, güzelim. Nişan sözleşmemiz imzalandığı andan itibaren başka bir kadını öpmek bile olmadı."

Yutkunuyorum, içgüdüsel olarak tekrar geri çekiliyorum ve o peşimden geliyor, her adımında bir avcının ölümcül avı gibi. Dizlerimin arkası yatağa değdiğinde ve o üzerime eğildiğinde nabzım hızlanıyor.

Yanaklarımı kavrar, dudaklarımı büzerek, bana doğru eğilir, oniks gözleri içimi yakar. "İstemiştim." Sesi sert, karanlık ve kısık. "İnan bana, çok istedim. Seni unutmak, uzaklaşmak ve başka birini bulmak istedim... başka herhangi birini. Ama benim için başka kimse yok. Bunu, seni babanın ofisinin dışındaki koridorda gördüğüm andan beri biliyorum, o zamanlar sen hala lanet bir çocuktun... yetişkin gibi giyinip boyanmış bir çocuk."

Beni yatağa itti ve o kadar şaşkındım ki, beni büyük, sert vücuduyla örtüp, beni yere sabitlerken direnmedim. Bir dirseğiyle kendini desteklerken, diğer elini saçlarıma doladı. Bakışları beni yakarken, kalın sesiyle devam etti. "On sekiz yaşında olduğunu sanıyordum, en kötü ihtimalle on yedi, ama on dört yaşında bile değildin. Ve seni istedim. Bu beni ne hale getirdi biliyor musun?"

Ona bakarak gözlerimi kırpıştırdım, ellerim yanımdaki çarşafları sıkıca tutuyordu. "Ben..."

"Bir sapık. Senin lanet olası öğretmeninden farksız bir pedofil."

Nefesim kesilir. "Onu bu yüzden mi öldürdün?"

"Sana dokundu." Gözlerinde öfke parladı ve sesinde yankılandı. "Sana dokunduğunu gördüm. O aylar boyunca seni unutmak için mücadele ettim, kendine çok genç olduğunu, seni istemenin affedilemez bir şey olduğunu söyledim

istemek affedilemez bir şey olduğunu söyledim kendime. Ama o, utanç duymadan sana şehvetle bakıyordu. Sanki bu onun hakkıymış gibi sana dokunuyordu."

Bir şekilde alaycı bir ton buluyorum. "Oysa bu *senin* hakkındı olması gerekirken?"

"Aynen öyle." Gözleri kabinin gölgeli iç kısmında parıldarken, sesi tehlikeli bir şekilde yumuşaklaşır. "O zaman nişanımızı ayarlamam gerektiğini anladım."

Sözleri beni bir kez daha şaşkına çevirdi, o kadar ki, dilimi bulmam bir saniye sürdü. "Sen... *Sen* mi ayarladın? Babalarımız değil mi? Ama..."

"Oh, bunun kendi fikirleri olduğunu sanıyorlardı." Bir şimşek çakması, keskin hatlı gülümsemesini aydınlatır. "Özellikle baban, her şeyin kendi eseri olduğuna, ailemi istediği şeyi yapması için manipüle ettiğine inanıyordu." Saçımı tutan elini gevşetip, elini çeneme koydu. Yuvarlanan bir gök gürültüsü odayı salladı ve sesin sönmesiyle, sözlerine devam etti. Dokunuşunun hassasiyeti, sözlerinin karanlığıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. "Nişanlanmak, büyüdüğünde benim olacağını, benden başka hiçbir erkeğin sana sahip olamayacağını garanti etmenin en iyi yoluydu. Alternatif planım, seni ailenden kaçırıp, yeterince büyüyene kadar seni kilit altında tutmaktı, ama şansına, bunu uygulamak zorunda kalmadım." Ağzı bükülür. "Ya da belki de şanssızlığına. On sekizinci yaş gününde seni kaçırmadığım için hala pişmanım."

Her sözünde ciğerlerim daralıyor, nefesim o kadar sığlaşıyor ki yeterince hava alamıyorum. Sanki dışarıdaki fırtına kabinden tüm oksijeni emiyor, pencerelerden içeri giren rüzgâr tüm vücudumu saran bir soğukluk getiriyor, beni içten donduruyor.

Alexei nişanımızı ayarladı.

Bu, benim güzel olduğum için isteksizce kabul ettiği bir iş anlaşması değildi. Bu, en başından beri istediği, kendi planladığı bir şeydi. On sekizinci doğum günü partimin fiyaskosundan sonra, onun beni istediğini ve evliliği gerçekleştirmek niyetinde olduğunu biliyordum, ama yine de onun sadece kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalıştığını düşünüyordum. Beni takip etmesini, babasının isteklerine uymak için duyduğu sapkın arzuyla karışık şehvet olarak yorumladım, ama hiç de öyle değildi.

Ben daha çocukken beni istediğine karar vermiş ve hayatımı ile

kendisi henüz on dokuz yaşında olduğu için daha da korkutucu olan bir acımasızlık.

O zaman bunu yapabiliyorsa, şimdi otuz yaşında ne yapabilir? Beni kendine ait tutmak için ne kadar ileri gidecek?

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Alexei alt vücudunu kaydırarak doğrudan üstüme uzandı. Sert bir şey uyluğuma bastırdı, nabzım hızlandı ve içimde tanıdık bir ateş yandı, içimdeki soğuğu biraz olsun uzaklaştıran bir sıcaklık. "Artık sen benimsin," diye fısıldadı sertçe, başparmağıyla yanağımı okşayarak. "Sen benimsin ve seni bırakmayacağım. O yüzden kabullenmelisin, Alinyonok. İstersen direnebilirsin, ama bir faydası olmaz."

Hayır, yaramaz. Bir başka şimşek odayı aydınlatır, karanlık gözlerindeki volkanik ateşi, sert yüz hatlarındaki acımasız niyeti ortaya çıkarır. Sabırlı olmayı bırakmıştır. On bir yıl önce, bizim için, benim için bu kaderi seçti ve bundan kaçış yok.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, ona bakarak. Gözlerim ve boğazım dökülmeyen gözyaşlarıyla yanıyor, ama bu sözleri zorla söylüyorum çünkü elimde kalan tek silah bu. "Nişanlanmamız ve o zamandan beri yaptığın her şey için, senden *sonsuza kadar* nefret edeceğim."

Yüzü, fiziksel bir darbe almış gibi gerilir, ama sonra tekrar gülümser ve bu acımasız, karanlık bir gülümsemedir. "Öyle olsun. Ama bugünün geri kalanında beni seveceksin."

Elini boğazımı kavramak için kaydırarak dudaklarını benim dudaklarıma bastırır.

Bölüm 28

Günümüz, Yer Bilinmiyor

Kendi seçimin değilse, bu aşk
mıdır? Kucakladığında, bu
zorlama mıdır?

Bir gün bunu düşüneceğim. Bir gün cevapları bulacağım. O gün bugün değil.

Dışarıda fırtına koparken, dalgalar yatı bir yandan diğer yana sallarken, farkında olduğum tek şey içimde büyüyen girdap, Alexei'nin öpücüğünün beni ham, şehvetli bir arzunun girdabına çekmesi.

Bir eliyle boğazımı kavrayarak, beni yakalamak için kullandığı aynı acımasızlıkla ağzımı keşfediyor. Dili derine iniyor ve nefesinden hafif bir şampanya kokusu alıyorum, vücudum tanıdık bir ateşle alevlenirken, bana karşı kazandığı zaferin tadını alıyorum. İçgüdüsel olarak ellerimi kaldırıp omuzlarındaki sert kaslara tutunuyorum. Çıplak teni avuçlarımın altında sıcak ve pürüzsüz, kendimi ellerimi onun güçlü kollarında, yanlarında, sırtında gezdirirken buluyorum, çaresizce öpücüğüne karşılık verirken daha fazlasını arıyorum.

Boğazımı sıkması nefes almamı engelleyecek kadar sıkı değil, ama yine de oksijen eksikliğinden başım dönüyor, çünkü üzerime daha sıkı bir şekilde yerleşiyor ve sert, ağır ağırlığı ciğerlerimin yeterince hava çekmesini engelliyor. Ya da belki de şeytan gibi öpücüğüyle tüm havamı çalıyor. Her halükarda, karanlık bir rüyada, vücudumun emirlerimi yerine getirmeyi reddettiği erotik bir kabusta sıkışıp kalmış gibi hissediyorum.

Mücadele etmeliyim. Kaçmak için tırmalamalı ve tekmelemeliyim, ama bunun yerine, ateşli bir şekilde ona doğru eğiliyorum, uyluklarım açılıyor ve onun kot pantolonundaki sert şişkinliği, ona olan çaresiz ihtiyacımla zonklayan ve titreyen yerime yaslıyorum.

Boğazından düşük bir hırıltı geliyor ve dudaklarını benden ayırıp, ağır ağır nefes alıyor. Yanık oniks gözleriyle bana bakarken, ağırlığını boğazımı sıkan elinin dirseğine verip, diğer elini elbisenin korsajına geçiriyor. Sertçe çekip, pahalı kumaşı sütyenimle birlikte yırtarak göğüslerimi onun bakışlarına sergiliyor.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, o kadar açgözlüydüler ki içim titredi.

"Sen..." Sesi alçak ve kısık. "Sen, Alinyonok, her şeysin."

Bana cevap verme şansı vermeden, başını eğip sol meme ucumu dudaklarıyla kapattı. Ağzı yumuşak ve ıslaktı, nefesi yakıcıydı ve yanakları emerek çukurlaşırken, içimde derin bir çekim hissettim. Bu gücün, ani erotik gerilimin kıvrılmasının etkisiyle nefesim kesildi ve o, diğer meme ucuma da aynı şeyi yaptıktan sonra ellerini elbisenin yırtık kenarlarına geçirip daha da yırttı, titrek karnımı yutan dudaklarına ve diline maruz bıraktı.

Siktir. Siktir. Siktir.

Gözlerimi sıkıca kapatıp parmaklarımı saçlarına gömüyorum, o ise açık ağzıyla vücudumda aşağı doğru ilerliyor ve yol boyunca elbisenin kalan parçalarını yırtıp atıyor. Nereye gittiğini biliyorum ve onu durdurmam gerektiğini biliyorum, ama yapamıyorum. Yapamıyorum işte. Vücudumdaki her hücre gergin, her kasım titriyor. O dilini göbeğimin etrafında dolaştırırken, sonra daha aşağı, daha aşağı inerken, içimden dışarıya doğru ısı dalgaları yayılıyor. Tanrım. O tangamı yırtarken ben de saçlarını yumruklarımla sıkıyorum ve dudakları cinsel organıma basmadan önce sıcak nefesi hassas tenimi okşuyor.

Yumuşak, nazik ısırıklarla beni yiyor, dilinden çok dudaklarını kullanıyor ve bu, hayal ettiğimden çok daha fazla, şok edici ve son derece keskin bir his. O sadece dış kıvrımlarımı keşfediyor, içimdeki zonklayan sinir demetini değil, ama her öpücüğü, her yalamayı, dişlerinin her nazik dokunuşunu sanki doğrudan klitorisime yapıyormuş gibi hissediyorum. Tatlı ve keskin bir zevk içimi kaplıyor, gerginliği artırıyor ve bu hem çok fazla hem de yetersiz.

"Lütfen..." Daha fazlasını istiyorum, kalçalarımı kaldırıyorum. Daha fazlasını arıyorum. "Alexei, lütfen..."

Beni görmezden geliyor. Güçlü elleriyle gergin bacaklarımı sabitleyerek, beni çıldırtan o çok hafif öpücükler ve ısırıklarla bedenime şefkatli işkencesine devam ediyor. Şimdi nefes nefeseyim, tırnaklarım onun kafa derisine batıyor, ama o çılgın planına devam ediyor ve gerginlik artıyor, ta ki ben titremeye başlayana kadar, ta ki boğazımdan tutarsız inlemeler ve yalvarışlar çıkmaya başlayana kadar. Ancak o zaman dilini kullanarak kıvrımlarımı ayırıyor ve sonunda, sonunda, en çok ihtiyacım olan yere, ağrıyan, zonklayan klitorisimin üzerine ağzını bastırıyor.

Nefesim kesiliyor, zevk dayanılmaz bir şekilde doruğa ulaşırken, acıya yakın bir şekilde onun tutuşuna karşı yukarı doğru geriliyorum. Dili yumuşak ve ıslak, tehlikeli derecede yetenekli. Zirveye çok yakınım ve o beni orada tutuyor,

acı ve ecstasy arasındaki keskin bıçak sırtında dengede tutuyor. Öleceğim. Beni öldürecek, bunu hissedebiliyorum. Yanıyorum, terliyorum, titriyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki patlayacak gibi, sonra parmağını içime kaydırıyor, ıslak kanalımın derinliklerine itiyor, daha önce yaptığı gibi kıvrılıyor ve *ben* patlıyorum.

O kadar şiddetli boşalıyorum ki, kapalı göz kapaklarımın arkasında şimşekler görüyorum ve vücudumdaki her sinir titriyor, dalga dalga gelen ecstasy beni sarsıyor, iç kaslarımı spazm geçiriyor ve zihnimi tamamen boşaltıyor.

Hâlâ zevkle dolu bir tatmin hissinin içindeyken, o üzerime çıkıyor ve bir kez daha vücuduyla beni kaplıyor. Orgazm o kadar yoğundu ki, sanki uyuşturulmuşum gibi hissediyorum ve göz kapaklarım birer kilo ağırlığında gibi, onları açıp onun yüzüne bakmak için zorluyorum. Çenesi gergin, alnı minik ter damlacıklarıyla kaplı, üzerime uzanıp güçlü eliyle bileklerimi tutup başımın üstüne sabitliyor. Yüzündeki ifade acımasız, kararlı ve beni saran şehvetli sisin içine bir tedirginlik sızıyor, çünkü parmaklarıyla kızlık zarımı yırttığı zamanki keskin acıyı giderek daha net hatırlıyorum.

"Alexei..." Dudaklarımı ıslatıyorum, korumalarım içeri girmeden önce içime girmeye başlayan penisinin muazzam baskısını hatırlayınca kalbim hızla atmaya başlıyor. "Alexei, ben..."

Beni öper. Bu, daha önce beni yiyip bitirdiği öpücükten çok farklı, tatlı ve şefkatli bir öpücük. Dudaklarında kendimin tadını alıyorum ve bana yaptıklarını ve yaşadığım inanılmaz zevki hatırlamak içimdeki ateşi yeniden alevlendiriyor, kaslarımda biriken gerginliği hafifletiyor. Dudakları benimkiler üzerinde yumuşak, dilinin dokunuşları nazik ve yatıştırıcı ve korkuma rağmen kendimi ona karşı eriyip gidiyorum... penisinin pürüzsüz, geniş ucu girişime bastırırken bile.

Son yakınlaşmamızdan hatırladığım kadar büyük, ama bu sefer acıtmıyor, en azından ilk başta. Başlangıçta alışılmadık bir gerilme baskısı gibi, vücudumun doğal kayganlığı yolu kolaylaştırıyor. Ama sonra... Tanrım, sonra gerilme artıyor ve etim daha fazla penetrasyona direnirken acı vermeye başlıyor. Gerginleşiyorum, nefesim kesiliyor ve öpücüğünden kurtulmaya çalışıyorum, ama o serbest eliyle çenemi kavrıyor ve bana dönmemi zorluyor.

Düzensiz nefes alırken, dışarıdaki kör edici bir ışık kabini aydınlatır ve ardından bir gök gürültüsü duyulur. Yağmur artık sürekli bir davul sesi gibi, neredeyse nabzımın atışını bastırıyor. Benim

Bileklerim başımın üstünde onun kavramasında, elbisem ikiye yırtılmış, penisi kısmen içime girmiş halde, kendimi hiç bu kadar savunmasız, bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Onun merhametine daha fazla teslim olmuştum.

Göğsü de ağır nefeslerle inip kalkıyor, çenesi, her erkeğin içgüdüsünün şüphesiz talep ettiği gibi, kendini tutmak, itmemek için gergin. Yüzünün yanından bir damla ter akarken, boğuk bir sesle, "Alinyonok... Sana zarar vermek istemiyorum, ama..." diyor.

"Yalancı," titrek bir nefesle fısıldıyorum. Tabii ki bana zarar vermek istiyor. Nasıl istemez ki? Kaçtığım, ortadan kaybolduğum, onca yıl boyunca onu reddettiğim için, bana zarar vermek, beni cezalandırmak istememesi imkansız, en azından biraz.

Gözleri parlar ve haklı olduğumu anlarım. Bilinçli olsun ya da olmasın, beni sadece sahiplenmek istemiyor, bana bedel ödetmek istiyor. Ve bir bakıma ben de bunu istiyorum. Çünkü bunu hak ediyorum. Çünkü buna ihtiyacım var.

Eğer daha az korkak olsaydım, tüm bu acılar ve ölümler olmadan yıllar önce bu noktaya gelmiş olabilirdik.

Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde, onun demir gibi iradesinin tam olarak ne zaman parçalandığını görüyorum. Güçlü vücudunda bir titreme yayılıyor ve boğazından çıkan bir hırıltıyla, tek bir acımasız hamlede içime giriyor. Şok dalgası vücudumda yankılanıyor, nefesim kesiliyor ve kaslarım kaskatı oluyor. Bu acımasız istila, bir gerilmeden daha fazlasıdır ve içimdeki dokular onun muazzam büyüklüğüne uyum sağlamaya çalışırken, ona karşı kıvranırken, gözlerimin köşelerinden tuttuğum gözyaşları sızar. Acı, içimdeki son sıcaklık kalıntılarını öldürür ve geride sadece soğuk, acı bir ihlal hissi bırakır - ve bu bir tür zaferdir.

En son istediğim şey bundan zevk almaktı.

Sadece... o durmayı başarır, dişlerini sıkarak kendini sabit tutar, penisi içimde derinlere gömülüdür. Bakışları şakaklarımda ıslaklığa odaklanır ve gözlerini sıkıca kapatarak küfür eder. Gözlerini açtığında, sert bir kararlılıkla parlarlar. "Hayır," diye homurdanır. "İyi deneme, ama işler böyle yürümeyecek."

Bileklerimi tutmaya devam ederek, ağırlığını dirseğine kaydırır ve serbest elini vücutlarımızın arasına sıkıştırır, onu birleştiğimiz yere doğru indirir. Hatasız bir şekilde klitorisimi bulur ve baskı uygular, nefesimin başka bir nedenden dolayı kesilmesine neden olur. Artık sinir uçlarımı saran ve iç kaslarımın onun kalın penisini sıkmasına neden olan acı değildir
—ama tam olarak zevk de değil. Ama parmaklarını küçük

dairesel hareketler yapmaya başladığında, kalçalarımın aynı ritimle sallandığını fark ettim, o dikkatimi dağıtan hissi, içimdeki acı verici dolgunluğu ortadan kaldırmayan ama katlanılabilir hale getiren o baskıyı daha fazla arzuluyordum. Bu hissi... oh, lanet olsun.

Gözlerimi kapatıyorum, bakışlarımdaki yenilgiyi görmesini istemiyorum, ama o zaten biliyor. O her zaman bilir. Dudakları kirpiklerimin üzerinde, sonra her iki şakaklarımın üzerinde dolaşıyor, gözyaşlarımı öperek siliyor ve parmakları hızlanıyor. Doğaüstü, şeytani bir sabırla, isteğim dışında vücudumu yumuşatarak beni tahrik ediyor. Çok geçmeden, içimdeki sıcaklık geri geliyor, ağrılı gerginlik de öyle. Vücudum bu kadar acımasızca, bu kadar tamamen doldurulmuşken tekrar tepki vermemem gerekir, ama kendime engel olamıyorum. Nefesim hırıltılı bir şekilde geliyor, beynim endorfinlerle dolup taşıyor, bileklerimi kurtarmak için boşuna çaba sarf ederek kollarımı gerginleştiriyorum ve erotik gerginlik artıyor, acıyı bastırıyor, bu savaşı kaybettiğimi, sonunda savaşı da kaybedeceğimi bilmem dışında her şeyi bastırıyor.

"Bana bak," diye boğuk bir sesle emreder ve ben uymaktan başka seçeneğim yoktur. Gözlerimi açar, o içimde hareket etmeye başlarken bakışlarını tutarım,

sert, güçlü darbelerle beni doldururken, yüzü kendini kontrol etmek için gergin. Sonra o doğal olmayan kontrolü yine bozulur ve beni, özenle zaptettiği tüm vahşiliğiyle alır. Onun penisinin her acımasız darbesi beni doldurur ve yok eder, görüşüm beyazlaşana ve nefesim sıkı sıkı kapalı dişlerimin arasından tıslayana kadar beni daha da yükseğe çıkarır. Vücudumdaki her kas spazm geçirip gevşerken, ben onun adını haykırırım, o ise inleyerek daha da derine girer ve sonra kendi güçlü boşalmasıyla üzerimde titrer.

Onun kazandığına ve benim artık ona ait olduğuma şüphe kalmayana kadar.

Bölüm 29

Günümüz, Yer Bilinmiyor

Fırtına geçmiş, Alexei beni bitişik banyoya taşıdığında dalgalar gövdeye nazikçe vuruyor. Küvetin yanındaki dairesel pencereden, dirseğiyle ışık düğmesine basıp odayı daha parlak bir ışıkla doldurmadan önce, yıldızlarla bezeli berrak gece gökyüzünü görebiliyorum.

Biri bizim için önceden banyoyu hazırlamış olmalı, çünkü pençeli küvet doludur. Ancak şimdiye kadar su soğumuş olmalı. Alexei de aynı sonuca varmış olmalı, çünkü beni doğrudan duş kabinine taşıyor, beni dikkatlice ayağa dikiyor ve suyu açıyor.

Suyun ilk serinliği beni titretir ve geri çekilirim, ancak soğuk fayanslar omuzlarımın altına bastırınca irkilirim. Yine de duvara yaslanırım, bacaklarım ağırlığımı taşıyamayacak kadar zayıftır. Dudaklarımı ısırarak gözlerimi kapatır ve nefesimi düzenlemeye çalışırım, içimdeki zonklayan acıyı görmezden gelirim.

Üç kez. Bugün beni o kadar kez aldı, ağrılı, yorgun bedenimden zevk aldı ve arada sadece birkaç dakika dinlenmeme izin verdi. Sanırım şaşırmamalıyım. Nişanlandığımızdan beri başka kadınlarla yatmadığını söylüyorsa, telafi etmesi gereken on yıllık cinsel yoksunluk var.

Hâlâ buna inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Ya da belki inanmak istemiyorum. Çünkü bunun anlamı, bu nişanlılık kabusunun başından beri onun arkasında olduğu gerçeği kadar korkutucu. O, benim hayal ettiğim gibi bir kukla değil, kuklacıymış.

"İşte, şimdi ılık." Dokunuşu beni düşüncelerimden koparıyor ve gözlerimi açıyorum, o da beni şimdi mükemmel sıcaklıkta olan duşun altına sokuyor.

Gözlerimi kırpıştırıp yüzümdeki suyu iki elimle silerken, o alçak sesle, memnuniyetle güler, koyu renkli gözleri bana bakarken parlar. Neden olmasın ki? Şu anda onun en sevdiği malı, yıllardır peşinde olduğu oyuncağı benim.

"Peki planın ne?" diye soruyorum, çünkü sormak zorundayım. Ne kadar muhteşem olursa olsun, çıplak vücuduna değil, yüzüne bakmaya çalışıyorum. Dördüncü raunt için hazır olduğumu düşünmesini istemiyorum. "Beni sonsuza kadar bu teknede tutacak mısın? Tam anlamıyla yürüyemeyecek hale gelene kadar beni becerecek misin?"

Gözleri göğüslerimden, karnımdan, cinsel organımın tepesine doğru kayıyor ve gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, gülümsemesi şimdiye kadarki en karanlık haliyle. "Hayır, güzelim. Şey, sonuncusu evet, ama ilki hayır. Bu tatil ne kadar eğlenceli olsa da, bir süre sonra Moskova'ya dönmem gerekecek ve o zaman sen de benimle geleceksin."

Beni oyalamaya çalıştığını bilsem de, içimde bir umut ışığı parladı. "Öyle mi? Ne zaman gideceğiz?"

Beni Rusya'ya geri götürürse, kardeşlerim beni bulacaktır, beni nereye saklarsa saklasın, Nikolai'ye beni aramamalarını söylediğim halde. Beni ondan uzaklaştırmanın bir yolunu bulacaklar ve belki, sadece belki...

Elini karnımın üzerine koyar, avucunun içi o kadar büyüktür ki parmak uçları her iki kalça kemiğime de dokunur. "Ailenin bizden çaldığı çocuğun yerine bana bir çocuk verdiğinde," diye cevaplar yumuşak bir sesle, gözleri siyah mücevherler gibi parıldayarak. "O zaman seni geri getireceğim. O zaman artık kaçmak istemeyeceksin."

Üzerimize dökülen sıcak suya rağmen üşüyorum. Doğum kontrol hapı kullanmıyorum, kullanmak için bir nedenim hiç olmadı, ve şimdi o kadar bunalmış olmadığım için, onunla üç kez birlikte olduğumuzda prezervatif görmediğimi veya hissetmediğimi fark ediyorum.

Beni defalarca prezervatifsiz becerdi ve bunu tekrar yapmaya niyetli... ta ki sonunda hamile kalana kadar. Ta ki bir kez daha kan bağıyla birleşene kadar, sadece *çocuğumuz* aracılığıyla - sonsuz derecede daha güçlü bir bağ.

"Hayır," diye fısıldıyorum, umutsuzluk gözyaşları gözlerimi yeniden doldururken ona bakıyorum. "Hayır, lütfen Alexei... yapma."

Çenemi avuçlayarak yüzümü yukarı doğru kaldırıyor. "Yapmak zorundayım," diyor, neredeyse pişmanmış gibi, ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak, sanki az önce dünyamı yerle bir etmemiş gibi, bana şefkatle öpüyor.

Sanki beni en kötü kabusuma daha da derin bir şekilde sürüklememiş, kalan azıcık umudumu da söndürmemiş gibi.

Alexei ve Alina'nın yolculuğunu takip ettiğiniz için teşekkürler! Hikayeleri *Beautiful Chains*'de devam ediyor.

Gelecekteki kitaplarım hakkında bilgi almak için www.annazaires.com adresinden haber bültenime kaydolun.

Daha karanlık, gerilim dolu bir romantizm mi arıyorsunuz? En çok satan *Tormentor Mine* serimi, intikam peşinde olan bir Rus suikastçı ve onun takıntılı olduğu kadının heyecan verici hikayesini okuyun.

Gülmekten kırılacağınız romantik komedileri seviyor musunuz? Eşim ve ben, Misha Bell takma adıyla müstehcen, geek romantik komediler yazıyoruz. Tatlı seven gizli bir blog yazarı, onun seksi Letonyalı balet dansçısı aşkı ve her şeyi değiştiren Vegas'ta geçirdikleri bir gecenin süper tatlı hikayesi olan *Sextuplet and the City'nin* bir kopyasını alın.
her şeyi değiştiren bir geceyi anlatan bu tatlı hikayenin bir k

Kentsel fantezi hayranı mısınız? *Dream Walker'ı* okuyun! Kocam Dima Zales tarafından yazılan bu kitap, annesini kurtarmak için bir göreve çıkan bir rüya gezgininin, ona yardım eden tehlikeli illüzyoniste aşık olmadan başardığı akıl almaz hikayesini anlatıyor.

Sesli kitapları seviyorsanız, lütfen www.annazaires.com adresini ziyaret ederek bu seriyi ve diğer sesli kitaplarımızı inceleyin.

Şimdi, sayfayı çevirerek *Tormentor Mine* ve
Sextuplet and the City kitaplarından alıntıları okumak için lütfen sayfayı çevirin.

Anna Zaires'in Tormentor Mine kitabından alıntı

Gece bana geldi, Rusya'nın en tehlikeli köşelerinden gelen acımasız, karanlık yakışıklı bir yabancı. Bana işkence etti ve beni mahvetti, intikam arayışında dünyamı paramparça etti.

Şimdi geri döndü, ama artık benim sırlarımı peşinde

değil. Kabuslarımda başrolü oynayan adam beni

istiyor.

"Beni öldürecek misin?"

Sesini sabit tutmaya çalışıyor ama başaramıyor. Yine de, soğukkanlılığını korumaya çalışmasını takdir ediyorum. Onu daha güvende hissettirmek için halka açık bir yerde yanına yaklaştım, ama o bu tuzağa düşmeyecek kadar akıllı. Eğer ona benim geçmişim hakkında bir şey söyledilerse, yardım isteyemeden boynunu kırabileceğimi fark etmiş olmalı.

"Hayır," diye cevap veriyorum, daha yüksek sesli bir şarkı çalarken ona yaklaşarak. "Seni öldürmeyeceğim."

"O zaman benden ne istiyorsun?"

Kollarımda titriyor ve bu beni hem meraklandırıyor hem de rahatsız ediyor. Benden korkmasını istemiyorum, ama aynı zamanda onun merhametime kalmasını da seviyorum. Onun korkusu içimdeki avcıyı uyandırıyor ve ona olan arzum daha karanlık bir şeye dönüşüyor.

O, yakaladığım av, yumuşak ve tatlı, benim yemem için.

Başımı eğip, kokulu saçlarına burnumu gömüyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Yarın öğlen evinin yakınındaki Starbucks'ta buluşalım, orada konuşuruz. Bilmek istediğin her şeyi sana anlatırım."

Geri çekilirim ve o, solgun yüzünde kocaman gözleriyle bana bakar. Ne düşündüğünü biliyorum, bu yüzden tekrar eğilirim, başımı eğerek ağzımı kulağına yaklaştırırım.

"FBI'ya başvurursan, seni benden saklamaya çalışacaklar. Tıpkı kocanı ve listemdeki diğerlerini saklamaya çalıştıkları gibi. Seni kökünden koparacaklar, ailenden ve kariyerinden uzaklaştıracaklar ve hepsi boşuna olacak. Nereye gidersen git, seni bulacağım Sara... seni benden uzak tutmak için ne yaparlarsa yapsınlar." Dudaklarım kulağının kenarına değiyor ve nefesinin kesildiğini hissediyorum. "Alternatif olarak, seni yem olarak kullanmak isteyebilirler. Eğer durum böyleyse, bana tuzak kurarlarsa, bunu anlarım ve bir sonraki buluşmamız kahve içmek için olmayacak."

O titrer ve ben derin bir nefes alırım, onu bırakmadan önce son bir kez narin kokusunu içime çekerim.

Geri çekilip kalabalığın içine karıştım ve Anton'a ekibi pozisyonlarına geçmesi için mesaj attım.

Onun eve sağ salim, benden başka kimse tarafından taciz edilmeden ulaştığından emin olmalıyım.

Tormentor Mine kitabını bugün sipariş et!

Sextuplet and the City kitabından alıntı, Misha Bell

Vegas'ta olan Vegas'ta kalır. Öyle mi gerçekten?

Tamam, açıklayayım. Hoşlandığım kişinin soyunma odasına girip onun (sapıkça bir şey değil, yemin ederim!) ve yakalandım, şey... Anladınız siz. Sonra o da beni bir nevi şantajla, onunla sahte bir yeşil kart evliliği yapmaya ikna etti. Ama hey, şikayet etmiyorum.

Sonra bir baktım, arkadaşlarımızı ve ailemizi çılgın bir sarhoş gece geçirdiğimizi ve anlık bir kararla evlendiğimizi düşünmeleri için Vegas'a giden bir uçaktayız. Ama... tam da öyle oldu. (Çok teşekkürler, votka.)

Onun New York'un en çekici balet dansçısı olduğunu ve benim ise garajda yaşayan, tatlıya düşkün gizli bir blog yazarı olduğumu düşünürsek, bu evliliğin gerçek olması imkansızdı. Tamamen çılgın ailem ve güneşin altında her kokuya karşı duyduğum tiksinti de cabası. Onun kokusu hariç.

Tek umudum, kocama aşık olmamak. Bu çok zor olmamalı, değil mi?

Kutsal ruh ve tüm feromonların annesi.

Bu büyük bir hataydı.

Erkeksi bir şekilde misk kokulu ve lezzetli olan bu aşırı derecede tahrik edici koku, umduğum ve beklediğim şeyin tam tersini yapıyor.

Rus bu aromayı şişeleyip bir servet kazanabilir.

Lanet olsun. Operasyon BS büyük bir fiyasko. Onu aklımdan çıkarmak yerine, onu o kadar derine sapladım ki kulaklarımın patlamaması mucize.

Oh, ve sahip olmadığımı iddia ettiğim o fetiş... En azından bu adamın iç çamaşırları konusunda, onu geliştirmiş olabilirim.

Neden ben, evren? Artan koku alma duyum yüzünden gerçekçi bir ilişki kuramamam yeterince kötü. Neden asla sahip olamayacağım bir adam bu kadar harika kokuyor?

Kendimi zorlayarak dans kemerini burnumdan uzaklaştırıyorum. Anında kokuyu özlüyorum. Ayrıca - ve bu performans sırasında orgazmın kesintiye uğramasından kaynaklanıyor olabilir - bir genç bonobodan daha azgınım.

Hmm. Seks oyuncağı iç çamaşırımı giyiyorum... Ve bu lezzetli tanga da benim emrimde... En önemlisi, hayat bana Rus'un tanrısal kokusu şeklinde yeni bir limon verdi, bu yüzden en azından benim mottom gereği, ondan tatlı, orgazmik bir limonata yapabilirim.

Oh, bu aynı zamanda blogum için de ilham kaynağı olabilir. Aslında, bunu kendime ve takipçilerime borçluyum.

İşte. Karar verildi. Cesaretim kırılmadan önce kapıyı kilitliyorum, kıçımı sandalyeye koyuyorum ve titreşimli külotumu açıyorum.

Oh, vay canına.

Bu harika — ve bunu daha da iyi hale getirebilmemin tek yolu, Rus'un güçlü bacaklarını, sahnede zıplarken her bir kasını kasmasını hayal etmek.

Afrodizyak iç çamaşırından bir nefes daha alıyorum.

Siktir. Bu, son zamanlarda yaşadığım her şeyden daha iyi hissettiriyor ve bunun sebebi sadece tanga değil. Durumun yaramazlığı olmalı. Sonuçta, hırsızlık yaparken mastürbasyon *yapıyorum*. Hayır, soygun sırasında mağara keşfi yapıyorum. Çünkü kimi kandırıyorum ki? İşimi bitirdikten sonra bu dans kemerini çalacağım.

İstemeden, Rus'un klitorisimdeki ağzının görüntüsü aklıma geliyor. O, o çok yalanabilir dudaklarını büzüyor ve hissettiğim titreşimlere uygun bir his yaratmak için kiraz üflüyor.

Ooh. Güzel. Titreşimin hızını artırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Evet. Aynen öyle.

Benim için bir kiraz daha üfle.

Biraz daha.

Evet

.

Hay

ır.

Lanet olsun.

Nedense orgazm çok uzak, muhtemelen gerçek Artjoms Skulme performans sırasında olduğu gibi burada sadece ruhen olduğu içindir.

Hızı biraz daha artırıyorum.

Cihaz daha yüksek sesle çalışıyor ve orgazm ufku o kadar yaklaşıyor ki, inlemekten kendimi alamıyorum — ama temizlik görevlisi giyinme odasının önünden geçerse diye sesimi düşük tutmaya çalışıyorum.

Bir dakika sonra orgazm hala gelmiyor.

Sihirli kokuyu bir kez daha içime çekiyorum ve Rus'un dilinin cinsel organımı yaladığını hayal ediyorum.

Yanlış anlamayın, bu harika bir şey, ama yeterli değil. Sanırım beni hedefime ulaşmaktan alıkoyan şey, doldurmak istediğim bu kemiren boşluk. Daha spesifik olarak, burnumun kokladığı şey olan Bay Big ile doldurmak istiyorum. Ne yazık ki, şu anda ulaşabileceğim en yakın şey parmaklarım.

Sağ parmaklarımı serbest bırakmak için uzaktan kumandayı sol elimdeki tangaya ekledim. Onların Rus'un parmaklarıymış gibi davranarak, işaret parmağımı ve orta parmağımı yalayıp emdim, sonra hala titreyen külotumun içine elimi sokup girişimi buldum.

Siktir.

Bu tam da mastürbasyon doktorunun önerdiği şey. Artık dolgunluk hissi var, orgazm ses hızıyla geliyor.

Ayrıca, görüntüler. Ah, görüntüler... Rus adam bana sertçe vuruyor, pelvisi sadece bir balet dansçısının yapabileceği hareketler yapıyor.

Dudaklarımdan bir başka inilti kaçıyor, belki biraz fazla yüksek sesli.

Oops.

Bir sonraki iniltiyi dans kemeriyle bastırıyorum.

Bir saniye.

Az önce bir tıkırtı mı duydum?

Hayır. Çığlık atmamak için çenemi sıkmaktan çıkmış olmalı.

Neredeyse geldim. Birkaç saniye daha. Tanga'yı derin bir nefesle kokluyorum, sanki su altındaymışım ve bu benim oksijenimmiş gibi tahrik edici aromasını içime çekiyorum.

Neredeyse bitti.

Çok yaklaştım.

Biraz daha...

Şimdi ses çok net.

Soyunma odasının kapısının menteşeleri

gıcırdıyor. Gözlerim birden açılıyor.

Parmaklarımı içimden çıkarmadan ve dans kemeriyle burnum arasında biraz mesafe yaratmadan önce, bir adam giyinme odasına girer.

Son zamanlardaki tüm fantezilerimde başrolü oynayan adam.

Rus'un ta kendisi.

Sextuplet and the City kitabının bir kopyasını bugün sipariş edin!

Yazar Hakkında

Anna Zaires*, New York Times*, *USA Today* ve uluslararası en çok satan bilim kurgu romantizm ve çağdaş karanlık erotik romantizm yazarıdır. Beş yaşında, büyükannesi ona okumayı öğrettiğinde kitaplara aşık oldu. O zamandan beri, tek sınırının hayal gücü olduğu bir fantezi dünyasında yaşamaktadır. Şu anda Florida'da yaşayan Anna, Dima Zales (bir bilim kurgu ve fantastik yazar) ile mutlu bir evliliği vardır ve tüm çalışmalarında onunla yakın işbirliği içindedir.

Daha fazla bilgi için lütfen www.annazaires.com adresini ziyaret edin.

İçindekiler

Başlık Sayfası
İçindekiler Telif Hakkı
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Anna Zaires'in Tormentor Mine kitabından alıntı Misha Bell'in Sextuplet and the City kitabından alıntı

Yazar Hakkında

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️